LUMINA ÎNVIERII DOMNULUI

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

Viaţa omului, unică şi sfântă, poate fi asemănată cu perioada Postului Mare culminând cu Învierea Domnului. Ca şi postul, viaţa omului este o cruce a fiecăruia din noi cu care am fost invitaţi, pentru mântuirea noastră, să urmăm pe Fiul Omului şi Fiul Crucii: *"Ia crucea ta şi mă urmează!"*

Urmarea Fiului Omului şi al Crucii este un urcuş al Muntelui: *"Iată ne suim (urcăm) în Ierusalim şi Fiul Omului va fi dat pe mâna arhiereilor şi cărturarilor, şi-L vor osândi la moarte, şi îl vor da pe mâna păgânilor ca să-L batjocorească şi să-L biciuiască şi să-L răstignească, dar a treia zi va învia."* (Matei 20, 18-19)

Muntele Crucii, am putea spune, devine în mod paradoxal sinonim cu Muntele Învierii şi tocmai de aceea: *"Crucii Tale ne închinăm Hristoase şi sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o mărim!"* Fără Cruce nu există Înviere, după cum fără Înviere nu putem vorbi de Cina cea de Taină a Crucii.

Sensul Crucii şi al Învierii este însuşi sensul ontologic al vieţii omului. Fără sensul Crucii implicat în cel al Învierii nu există nici un sens logic spre transcendenţă, nici un urcuş al vieţii omului spre transfigurare aşa cum ni s'a revelat Fiul Omului ca Fiu al lui Dumnezeu pe Muntele Taborului când: *"după şase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi I-a dus* (verbul **anapherei** înseamnă a **conduce în sus**) *într'un munte înalt, de o parte. Şi s'a schimbat la faţă* (**metemorphothe**), *înaintea lor şi a strălucit faţa Lui ca soarele, iar veşmintele Lui s'au făcut albe ca lumina."* (Matei 17, 1-2)

Evenimentul taboric oferă celor trei ucenici harul dumnezeiesc de a vedea pe Iisus transfigurat aşa cum se va arăta trupeşte după Înviere şi precum ne îndeamnă cântările pascale: *"Să ne curăţim simţirile* (adică să luăm crucea urmării lui Iisus) *şi să vedem pe Hristos strălucind cu* **neapropiata lumină** *a Învierii. Şi, cântându-I cântare de biruinţă,* **luminat** *să-L auzim zicând: Bucuraţi-vă!"* Acest har ne este oferit şi nouă prin credinţa în miezul nopţii de Paşte când toată lumea este invitată: *"Veniţi de luaţi lumină!"*, când toată lumea se **luminează**, în mod real, de bucuria **trecerii** (Paşte înseamnă trecere) dela un mod existenţial la un mod esenţial, adică trecerea din moarte la viaţă, **urcuşul** taboric de pe pământ la cer aşa cum cântăm: *"Ziua Învierii, popoare să ne* **luminăm**! *Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer Hristos-Dumnezeu ne-a* **trecut** *pe noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă".*

Continuare în pag. 4

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40 $ /.50 EURO

CANADIAN ROMANESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 31 Nr. 335 - MAI 2005 PUBLICATIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BALAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

Pag.2 SCHIMBARE DE FAŢADĂ LA PSD Andrei BĂDIN

Pag. 6 INTEGRAREA IN UNIUNEA EUROPEANĂ Dr.P.SCUTĂREANU

FAPTE INEDITE DIN VIAŢA LUI GEORGE ENESCU Constantin ARONESCU Pag. 7,8,9

Pag. 13 HRISTOS A ÎNVIAT Arhim. Mihail FILIMON

HABEMUS PAPAM Pag. 14

Pag. 20 & 21 ŞTIRI DIN ŢARĂ

editorial

PERIOADA POST- NEOCOMUNISTĂ

La ora actuală, o chestiune politică dezbătută de adepții fostului socialism, este aceea a refacerii PSD-ului care, după pierderea alegerilor recente, a intrat într'o destrămare organizatorică ce ar putea duce la propria sa desființare.

Din punctul nostru de vedere, dispariția PSD ar fi un lucru extrem de pozitiv pentru viața democratică a României.

Au fost săptămâni întregi de când au început discuții aprinse asupra unui proces de reorganizare și de alegere a unei conduceri care să repună partidul pe o cale de restructurare, pentru a se adapta la vremurile care vor veni și a încerca să obțină din nou puterea, cu speranța că va fi posibilă o astfel de încercare.

Au apărut în cursul acestor dezbateri tot felul de acuzații personale, tipice pentru educația comunistă, pentru eșecurile de până acum și tot felul de propuneri de soluții, care să dea o nouă viață acestui partid. Toată zbaterea internă a membrilor, a celor marcanți sau de duzină, a arătat oricărui observator obiectiv că o reînnoire a PSD este imposibilă, deoarece principiile de organizare și cele ideologice sunt modelate după formele comuniste și neocomuniste. Cadrele sunt aceleași, din vechea nomenclatură comunistă, cu aceleași năravuri și apucături de proletcultiști, fără pregătire, fără morală, fără idealuri, fără nici o legătură cu interesele naționale.

Nu s'a putut desprinde nimic serios din dezbaterile lor. Și, dată fiind conjunctura actuală și contextul politic internațional, pentru un observator politic obiectiv nu se poate vedea nimic nou și încurajator pentru acest partid, care a jucat un rol nefast pentru Țara Românească, ceea ce nu poate fi neglijat sau trecut cu vederea.

Pe de altă parte, este o contradicție fundamentală între așa-zisa coloratură ideologică *"socialistă"*, pe care și-o însușește cu insistență acest PSD, ca și când ar fi un merit deosebit și o mândrie excepțională. Este vorba de a insista că este singurul partid de stânga și se mândrește, în mod deosebit și ostentativ, cu această coloratură. Contradicția este în raport cu interesele naționale și idealurile comunității existențiale românești. PSD este o însumare ideologică, o scursură a rămășițelor dictaturii comuniste, aservită unor interese contrarii celor naționale.

După dezastrul național pe care l-a lăsat moștenire Țării, în Decembrie 1989, cum este posibil să mai oferi poporului român o ideologie de stânga, ca salvare tocmai din haosul pe care l-a creat? Adevărul este că întreaga nomenclatură a PSD a rămas intactă în structurile sale de conducere; nu mai este nevoie de a flutura această denumire prin fața Românilor.

Opinăm că, pentru o democrație sănătoasă și balansată, este nevoie de două partide serioase, din care unul - în general vorbind - să fie de orientare *"de dreapta"* pentru a contracara tendințele de reînviere a unei dictaturi *"de stânga"*, ca cea recent izgonită dela Putere.

Recentul Congres al PSD a fost o încercare de a readuce la suprafață această formațiune politică ,dar a fost evident că în cadrul acestei formațiuni domnește o stare apăsătoare de confuzie. Nu a apărut o personalitate care să aibă o autoritate morală și să fie ruptă de ideologia comunistă, pentru a deschide drumuri de viitor, căci până acum PSD nu a făcut nici un serviciu României, în perioadele în care a avut conducerea guvernamentală.

Întreg Congresul s'a învârtit în jurul unor promisiuni și dorințe de a aduce schimbări prin reorganizarea partidului pentru o reală îmbunătățire a condițiilor de viață ale cetățenilor români. Toate au apărut ca simple promisiuni, pe care le-au mai făcut de-a lungul anilor, dar nu le-au respectat niciodată.

Surpriza pozitivă a fost că perenialul nomenclaturist Iliescu, NU a fost reales!! În schimb, a fost ales Mircea Geoană, ceea ce confirmă afirmațiile cuprinse în articol, despre incapacitatea șefiei vechi cu Iliescu, de a reface structurile vechi ale partidului. Cu Iliescu era imposibil să apară înnoiri de principii și direcții de ameliorare ale poziției unei noi platforme de partid. Acest partid era înnecat de ideologia marxistă, continuată de către nomenclatura existentă.

Nici cu Geoană, fără experiență politică, chiar dublat de Năstase și mai ales de Mitrea, nu există șanse de îmbogățire a structurilor partinice pe direcția unei adevărate democrații.

Un aspect deosebit de important, la ora aceasta, din cursul istoriei politice a României, îl reprezintă judecata personalității lui Ion Ilici Iliescu. Acum se pot cumula toate aspectele negative ale activităților sale, căci pozitive nu au existat.

Și acestea se vor face de către multe instanțe. Însă cea mai importantă și urgentă este aceea care are loc chiar în zilele noastre, cu ocazia revizuirilor documentare referitoare la REVOLUȚIA din DECEMBRIE 1989 și alta privind Mineriada din 13-15 Iunie 1992. ILICI ILIESCU este un martor prețios, în aceste două evenimente remarcabile din istoria poporului român. Și de data aceasta nu se va mai putea escamota cu ușurința de până acum. Ne putem aștepta la mari surprize, datorită rolului său în aceste evenimente.

În orice caz, epoca de tristă amintire comunistă și prelungită prin neocomunismul patronat de Iliescu s'a încheiat definitiv. După 15 ani, putem spune că România a intrat într'o etapă nouă post-neocomunistă.

Să sperăm că va fi și cu adevărat democratică unde PSD sau alte forme deghizate în *"socialism"* vor fi definitiv aruncate la groapa de gunoi a istoriei.

George BĂLAȘU

Schimbare de fațadă la PSD. Omul de paie Mircea Geoană

Andrei BĂDIN

Printr'o lovitură de palat ticluită cu mare grijă, Ion Iliescu a pierdut conducerea PSD. A venit în locul lui Mircea Geoană, fost ministru de Externe și pretendent fără succes la Primăria Capitalei. Înfrângerea lui Ilici Iliescu a fost zdrobitoare dar aparențele nu trebue să ne înșele.

Ilici a pierdut deoarece în interiorul partidului s'a ajuns la concluzia că prezența bătrânului activist școlit la Moscova nu poate aduce decât puncte negre partidului. Și cum *"rezerva de cadre"* a PSD este destul de firavă a fost propulsat în fruntea partidului singura persoană care cât de cât nu a fost amestecată în acte de corupție. Acest lucru nu înseamnă că Geoană nu are foarte multe bube. Are, dar imaginea sa de pro-occidental, speră cei din partid, ar putea pe moment să spele imaginea compromisă a PSD în ochii electoratului. Este, dacă vreți, un exercițiu de imagine, o încercare de a mai salva ceea ce mai poate fi salvat.

Problema PSD-ului este că Geoană nu va conduce partidul. Nici nu poate deoarece întotdeauna fostul ambasador la Washington a fost un slujitor de încredere. Prin acest lucru și-a *"desăvârșit"* cariera politică. Însă pentru a fi lider trebue mult mai multe lucruri decât o engleză bunicică și un caracter duplicitar. Și mai ales să fii conștient că nu ai câștigat conducerea PSD datorită talentelor personale și mai ales jocurilor de culise din partid.

Geoană va fi un prizonier al structurilor PCR-FSN-FDSN-PDSR-PSD, care se ascund în spatele său. Nu va putea nici dacă va vrea să facă curățenia mult vorbită în partid. Pot eventual dispărea unii prea mult compromiși, însă *"floarea cea vestită"* a mafiei pesediste va sta bine mersi la locul său.

Pe de altă parte, PSD-ul nu pare deloc convins să se lepede de Ilici Iliescu. Îl vor în partid pe post de *"eminență cenușie"*. Acest lucru pe fondul dezvăluirilor din presă, în special *"Evenimentul Zilei"*, care îl încrimina drept principalul vinovat de represiunea sângeroasă din 13-15 Iunie 1990. În mod normal, dacă PSD-ul s'ar fi lepădat de trecutul său sângeros, ar fi trebuit să ceară public cercetarea lui Iliescu și judecarea sa. Atunci am fi putut vorbi de o schimbare radicală. Însă, până atunci, nu putem decât să observăm că, de fapt, nimic nu s'a schimbat.

Activiștii, comuniștii, securiștii din PSD sunt *"strânși uniți"* în jurul tovarășului de care îi leagă tăceri, complotturi și înscenări care au ținut România în loc timp de 15 ani.

Dacă va vrea să devină un partid cât de cât european, PSD-ul trebue să treacă testul turnesolului Ilici. Până atunci tot roșul comunist îl vedem. Acest partid nu va putea deveni european până când nu va recunoaște răul imens pe care l-a făcut României. Mineriade, reînvierea Securității, furtul masiv din visteria statului și corupția pe care a patronat-o.

EFORTURILE ROMÂNIEI DE A ÎNDEPĂRTA FANTOMA TRECUTULUI COMUNIST

În măsura în care aderarea sa la structurile Uniunii Europene (UE) a fost stabilită pentru 2007, România face acum eforturi să scape pentru totdeauna de fantoma trecutului său opresiv și secret. Însă figuri aparținând acestui trecut par făcute să pună piedici acestui efort, comentează *Deutsche Welle*.

Au trecut peste 15 ani dela căderea multor regimuri comuniste din Europa de Est, însă efectele acelor moșteniri opresive încă mai bântuie viața de zi cu zi a oamenilor care trăiesc în aceste țări. Cu doar câteva săptămâni în urmă, Poloniei i s'a amintit de trecutul ei secret când numele a zeci de mii de foști angajați ai serviciilor secrete și de foști informatori au apărut pe internet.

În Slovacia, a fost dată publicității identitatea mai multor înalte fețe bisericești care au făcut parte din fostul aparat de Securitate al regimului comunist, pe atunci cehoslovac.

Parlamentul ungar are în vedere deschiderea dosarelor după ce mai mulți politicieni proeminenți și intelectuali au fost deconspirați ca făcând parte din fosta rețea de spionaj intern a țării.

Și tot acum, România pare și ea dispusă să caute să se elibereze de trecutul ei opresiv și secret. După ani de presiune, Guvernul român a fost de acord în sfârșit, la începutul lunii Martie, să deschidă dosarele secrete păstrate de poliția politică a regimului comunist dela București și a luat primele măsuri pentru publicarea acestora.

Ca prim pas, România, țară în curs de aderare la UE, a transferat circa 20.000 de dosare din tonele păstrate sub cheie către Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), o comisie specială de stat desemnată să examineze conținutul acestora și să stabilească exact care vor fi clasificate și care vor fi făcute publice. Primele dosare mediatizate de către serviciul secret român (SRI) se referă la informatorii Securității comuniste, cea care a ținut sub observație populația în timpul dictaturii lui Nicolae Ceaușescu. Apoi, foarte probabil că vor fi date publicității dosarele persoanelor puse sub observație de către Serviciile de Securitate. SRI, înlocuitorul fostei Securități comuniste, va preda tone de documente zilnic până când vor fi transferate într'un depozit special din Sudul Capitalei. Până la sfârșitul acestei operațiuni de transfer, două treimi din cei aproape 18 km de documente se vor afla în mâinile CNSAS, potrivit declarațiilor lui Gheorghe Onișoru. Iar până spre sfârșitul anului, CNSAS și SRI intenționează să examineze cele mai sensibile arhive, clasificate, urmând să rămână doar cele care privesc securitatea națională. Obstrucția limitează numărul dosarelor.

Noua atitudine transparentă survine după șase ani dela adoptarea legii care cerea tocmai transferarea dosarelor către CNSAS. Însă doar 900 de metri de documente au fost predate până acum comisiei de specialitate amintite, situație pe care aceasta din urmă o atribuie lipsei de voință de care a dat dovadă SRI. Unul dintre inițiatorii acestei legi datate din 1999, Ticu Dumitrescu, președintele unui grup al foștilor prizonieri politici, a acuzat actualele servicii secrete că doresc să *"mențină monopolul asupra arhivelor, refuzând să predea baza de date către, CNSAS"*. De asemenea, a deplâns faptul că SRI a ales să *"măsoare dosarele în km și nu să le aloce câte un număr"*.

Amploarea trecutului serviciilor secrete române s'ar putea să nu fie niciodată știută pe deplin. Oficialii actuali ai SRI au declarat că peste 100.000 de dosare au fost pierdute sau distruse în timpul sau imediat după revoluția sângeroasă din Decembrie 1989, în urma căreia a fost dat jos dela Putere regimul Ceaușescu, amintește sursa citată. Până acum, doar 10.000 de persoane au reușit să își consulte dosarele pe care le aveau la Securitate, foarte puțin din cei aproape un milion și jumătate de Români cât se estimează că au fost spionați în timpul regimului comunist. Istoricii cred că Securitatea s'a folosit de circa o jumătate de milion de ofițeri și de milioane de informatori pentru a-i spiona pe compatrioții lor, ceea ce a întreținut o permanentă atmosferă de teamă și insecuritate. Un înalt nivel de interferență, ceea ce bloca orice progres. Dela căderea comunismului, presa română a abundat în acuze aduse multor politicieni, funcționari, oameni ai legii și alte figuri publice pe motiv că au colaborat cu poliția secretă în perioada comunistă. Deocamdată, CNSAS a primit doar o mică parte din milioanele de dosare, iar analiștii spun că autoritățile nu par dispuse să dea publicității alte dosare de teamă că ar putea dezvălui legături dintre mulți politicieni actuali și fosta Securitate, acuzație lansată la adresa autorităților de multe voci. Atât de mare este neîncrederea în fostul regim și teama că influența sa continuă, încât se are în considerare adoptarea unei legi care să interzică foștilor angajați ai Serviciului Secret român să poată ocupa poziții publice sau politice.

Problema se menține în condițiile în care numeroși foști membri ai regimului ceaușist sunt încă activi pe scena politică actuală, nu doar în Parlamentul dela București, ci și în alte zone ale aparatului de conducere. De aceea, șansele ca o asemenea lege să fie adoptată, ceea ce ar face ca mulți dintre ei să își piardă funcțiile, sunt la fel de mari ca SRI să dea publicității lor-nele de dosare pe care le deține.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice/La Voix Roumains
ISSN 0705-8365

Redacția și Administrația
P.O. BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5

TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAȚI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAȘUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POȘTAL.....ȚARA.....

PREȚUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 100 ABONAMENT DE SUSȚINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUȚIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ȚĂRILE)

MIRCEA GEOANĂ - PREŞEDINTELE PSD

——Mihaela MOISIN——

Aşa cum şi-a început cariera politică Ion Iliescu, tot aşa şi-a terminat-o: *"Dau cuvântul tovarăşului..."* Dacă la începutul carierei sale, a te adresa cu *"tovarăşe"* era un atuu, la sfârşitul ei, aceasta a reprezentat gafa vieţii politice a lui Ion Iliescu.

Congresul PSD, care a avut loc în luna Aprilie, s'a terminat şi cu ieşirea lui Ion Iliescu din scena politică a României. Deşi aparent era în tandem permanent cu Adrian Năstase, în ultima vreme Iliescu şi l-a făcut duşman pe acesta, tot aşa cum duşman şi l-a făcut şi pe Mircea Geoană, pe care îl alinta nu de mult cu diminutivul de *"prostănacul"*. Dar *"prostănacul"* a reuşit să cucerească de două ori mai multe voturi decât Ion Iliescu, trezindu-se la finalul Congresului PSD, ales în funcţia de preşedinte al partidului.

Unii consideră că Geoană este un politician rafinat, care nu şi-a despus candidatura decât în ultimul moment, când a fost sigur de succes; personal, cred că alegerile au fost aranjate chiar când, în timp ce Iliescu îşi sărbătorea ziua de naştere la sediul PSD din Kiseleff, marii lipsiţi dela petrecere, Năstase şi Geoană erau împreună în Grecia.

Deşi aparent candida pentru funcţia de preşedinte executiv, în tandem cu Ion Iliescu, Năstase, în realitate, acceptase noul tandem cu Mircea Geoană, precum şi şefia acestuia pentru un termen de doi ani. Acest lucru este dovedit şi de faptul că marea masă de voturi obţinute de Geoană a fost formată din filialele din Transilvania, de cele din Sudul ţării, controlate de Năstase precum şi de cele ale organizaţiilor controlate de Miron Mitrea.

Eliminarea lui Ion Iliescu din PSD a fost anticipată de unii, la anunţarea votului secret folosit în cadrul congresului. Nu mulţi ar fi fost cei care pe faţă ar fi votat împotriva lui. Votul secret l-a favorizat însă pe Geoană.

Înlăturarea lui Ion Iliescu definitivă din partid a fost obiectivul principal al celor doi mari câştigători după care, peste doi ani, la următorul congres, tandemul Geoană-Năstase va fi pus în funcţiune pe faţă.

Ca şi Emil Constantinescu odinioară, Mircea Geoană a câştigat doar funcţia, dar nu şi puterea. Aceasta aparţine în continuare lui Adrian Năstase şi echipei lui, lucru care se poate vedea şi din numărul mare de voturi cu care Adrian Năstase a fost ales - 1.018, iar secretarul general al partidului, Miron Mitrea cu 576 de voturi. Restul de funcţii au fost ocupate de aceiaşi mari ai PSD-ului care, împreună cu Adrian Năstase, vor controla şi în viitor partidul.

Dacă cineva crede că prin alegerea lui Mircea Geoană ca preşedinte al PSD, partidul în sine se va schimba, se înşeală. Partidul se bucură doar de o operaţie estetică, Mircea Geoană devenind o marionetă a celor tari. Aşa cum declară jurnalista Rodica Culcer, *"Baronii abia aşteaptă să-şi reia afacerile sub umbrela unui şef de partid cu o imagine mult mai bună decât a lui Iliescu şi Năstase"*...

Pentru schimbarea de fond a partidului fost PCR, fost FSN, fost PDSR etc., ar trebui înlăturată toată artileria grea, în frunte cu Adrian Năstase şi toţi corupţii dela conducere. Dar Mircea Geoană nu are nici pe departe stofa unui politician, necum a unui reformator de partid. În plus şi el face parte din eşalonul al doilea al partidului comunist şi nu are tăria sau puterea de a trage partidul spre centru. De altfel, dacă ar fi gândit acest lucru, probabil că ar fi trebuit să se înscrie în Partidul Democrat, unde desigur nu îşi are locul.

Imediat după congres, noua conducere a PSD, prin Mircea Geoană şi-a prezentat obiectivele, printre care cel mai important este acela că partidul va începe o muncă reală de opoziţie. Deviza partidului va fi: *"modestie, hărnicie, spirit de echipă"*, deşi nu se aminteşte nimic despre lupta împotriva corupţiei.

Cât despre Ion Iliescu, spun unii analişti că el are un suport destul de masiv în masa de alegători, oameni care cu adevărat îl plâng, de altfel ca şi pe Ceauşescu, şi că există o posibilitate ca acesta să se regrupeze cu adepţii săi în afara PSD-ului. Timpul va spune.

Ion Iliescu a regretat că s'a angajat în această competiţie, când mai bine ar fi fost să nu candideze.

Sperăm că Ion Iliescu, la fel ca şi Petre Roman care a ieşit din scena politică ceva mai devreme, va fi foarte ocupat în viitorii ani, fiind audiat de Parchetul Militar pentru Mineriada din 1990.

Românismul creştin într'o răscruce istorică

——Valeriu NEŞTIAN——

În calitate de viitori locuitori ai **Euro-satului multinaţional** (după cum se exprimă diverşi politologi), trăim simultan în trei orizonturi conexe: orizontul naţional, orizontul comunitar UE, orizontul continental. *"Naţionalul"*, laborator de binecuvântătoare idei-forţă şi de iniţiative benefice, se află şi mai evident într'o realitate fierbinte. Deşi în interiorul şi în afara construcţiei politice a continentului nostru **marcat de cultura creştină** dăinuie grave necunoscute...

Dacă unul din factorii decisivi ai unei Europe pluraliste este factorul naţional, nu surprinde faptul că România trebue să hotărască criteriile convieţuirii interetnice şi interconfesionale şi să stabilească condiţiile educării în spiritul **cetăţeniei europene, în funcţie de acest element esenţial.** Cuvine-se oare să credem că societatea noastră ar fi scăpat astăzi de sub *"tutela naţionalului"* reprezentând *"ultima zvâcnire a unui trecut ireversibil"* ori *"semn de boală ce încă se mai poate îngriji"*?

Cu siguranţă, nu românismul e *"răpus"* odată cu aderarea la NATO şi UE (de altfel şi cu vizitele externe ale Preşedintelui Băsescu), ci falsul naţionalism, naţionalismul şovin şi extremist, remanenţă a unor perioade revolute. Românismul autentic de sorginte creştină, firesc ca o respiraţie şi necesar precum ozonul, întruchipează faza de proiecţie în istorie a conştiinţei Neamului nostru, de maturizare spiritual-intelectuală a acestuia. Totodată, e formula coexistenţei, a colaborării **de facto** cu celelalte naţiuni.

Natural că sublinierea apăsată a acestui adevăr reclamă eforturi grele şi de lungă durată. Marele public (nu numai) dela noi este subminat de falsuri, de neadevăruri şi exagerări, de slogane propagandistice, de prejudecăţi mediocre şi vulgare. Românismul provoacă reţinere - de nu şi repulsie -în anumite cercuri din ţară şi de peste hotare, ca ceva vetust, noţiune osândită, principiu definit eşuat. Demo-liberali şi comunişti metamorfozaţi conjunctural în socialişti, pilotează politica, economia, cultura noastră şi combat fanatic naţionalismul românesc. De reţinut: e hulit, condamnat sentenţios, nu şi maghiarismul, rusofonia, americanismul sau sionismul, ci românismul de factură creştinească. (În vreme ce sunt apreciate *"părţile bune"* ale bolşevismului internaţionalist-proletar...!) El ar fi, chipurile, una din principalele cauze ale crizei din societate. El ar sta, cică, la originea *"Răului"* de pe urma căruia suferă oamenii. De aceea, în mass-media, în învăţământ şi cultură, în activitatea politică şi poliţienească, resentimente şi nemulţumiri populare sunt canalizate nu rareori împotriva acestor *"duşmani ai comunităţii internaţionale"* - naţionaliştii (de orice tip şi nuanţă). *"Grupul de dialog social"*, alte aşa-zise organizaţii ale *"societăţii civile"*, publicaţii ultrademocratice precum *"Observatorul cultural"*, *"Dilema"*, *"22"*, *"Ziua"*, *"Formula AS"*, *"Societate şi cultură. Noua alternativă"*, *"Magazin istoric"*, *"Timpul"* ş.a., în vederea *"testării"* opiniei publice atacă necuviincios şi simplist etnicitatea, naţionalitatea noastră. Se sugerează de neofăt-urâţi şi nespălăţei, de feluriţi ioanizi, florieni, corneni, severini, paveldani etc., **intoleranţa la sânge faţă de Românii cu vederi naţionaliste** (v. şi Ordonanţa 32, din 2002), adevăraţi ţapi ispăşitori pentru aspectele negative din viaţa socială de ieri, de azi, de mâine.

Bineînţeles că dintre aceştia, în contextul campaniei baghetate din exterior, (ex-)legionarii sunt şi actualmente obiectul unei veritabile vânători (discrete) de vrăjitoare, similare celeia din Inchiziţia medievală. Cinstea, obiectivitatea elementară, corectitudinea sunt, şi în această privinţă, în mare suferinţă. De pildă, se prea ştie că **vârful de lance al luptei anticomuniste a fost, şi înainte şi după 1944,** Mişcarea Legionară. Ea a dat cel mai mare tribut de sânge şi de întemniţare. Dovadă? Reprezentanţii P.N.Ţ., P.N.L., P.S.D.R. ocupă doar 10% din spectrul arestărilor (cf. *"Intrarea în tunel"*, de Radu Ciuceanu, p. 359). Despre majoritatea *"incomodă"* se impune tăcerea grea şi sufocantă, insulta sau distanţarea cu grijă... Nefăcându-se **indispensabila distincţie** între dreapta naţionalistă radicală ca **fenomen sufletesc, spiritual, educativ, moral,** şi ca **fenomen politic (organizaţie)** prin natura ei supusă deteriorărilor, contingenţelor istorice, accidentelor necaracteristice.

Se clatină aşezarea creştină şi naţională a lumii româneşti. Putem sta cu toţii, în veac, nepăsători?...

BĂSESCU ŞI AXA ROMÂNIEI

——Viorel PALTIN——

Scriu de aproape zece ani în gazetele din Făgăraş, cuprins de aceeaşi statornică nădejde că una dintre cele mai puternice arme, care străbate prin blindajul de oţel al adversităţilor de tot felul, dar şi prin carapacea dură ce pare de multe ori cu desăvârşire impenetrabilă a minţii omeneşti, este puterea miraculoasă a Cuvântului. Aşa mi-am înţeles menirea şi am urmat această dedicaţie de datorie şi dragoste prin vreme, în ciuda unor piedici şi neplăceri uneori chiar redutabile. Le-am ocolit mereu, am bravat pe deasupra lor, consolat cu gândul că eram totuşi eu vinovatul, întrucât n'am respectat îndemnul: *"Nu fi profet în satul tău"*... Satul acesta este, până la urmă un ţinut, un oraş şi o ţară... Am traversat împreună cu cititorii - câţi vor fi fiind - o zonă istorică impregnată de mari nădejdi abia născânde, dar risipite, împrăştiate în timp nemilos în faşă, un adevărat cimitir al speranţei... Să luăm lucrurile mai de aproape: imediat după 1996, am crezut că prin venirea la Putere a Convenţiei Democratice părea a se fi creat condiţii pentru a se pune în fapt mult trâmbiţata, aşteptata *"schimbare în bine"*. Curând am început să avem primele dezamăgiri... Acum ştim prea bine că Emil Constantinescu nu a reuşit să fie omul providenţial pe care îl credeam. El s'a dovedit a fi slab, dominat, ca o lăuză, de *"greaţă"*. Singura consolare - dacă o putem socoti aşa - este că Preşedintele Constantinescu s'a declarat, înspre finalul mandatului şi fără să i-o ceară nimeni, un înfrânt, făcându-şi el singur ceea ce s'ar putea numi *"Spovedania unui învins"* - aşa cum scria dezamăgit Panait Istrati pe coperta unei cărţi, la întoarcerea în Franţa din Rusia comunistă, în care a crezut fanatic. Comunismul îl îngrozise profund... Realităţile comuniste făcuseră dintr'un visător idealist un pragmatic îngrozit... Desigur, şi Românii s'ar fi lipsit bucuroşi de confesiunea de *"papă lapte"* a acelui Preşedinte incapabil, dacă lucrurile ar fi stat într'adevăr altfel. Emil Constantinescu a fost un Preşedinte incapabil, prezumţios, - accident de parcurs - ce a condus România ca un bezmetic, aducându-i daune de proporţii istorice, din care nici până azi nu şi-a revenit. Un vast cimitir al speranţei a rămas după el şi după Guvernele pe care le-a născut *"regimul"* său. Nu contenesc să mă mir că nu-i e jenă să se mai arate în public, între oameni. Cândva a promis că se va retrage din viaţa publică, dar vedem bine că nu şi-a respectat cuvântul, ca un om de nimic ce este! Bine totuşi că de Iliescu am scăpat după nenumăratele lui mandate *"curat constituţionale"*... La o răspântie de vreme, când poporul nostru părea părăsit cu totul de orice noroc, prins în ghearele hoţiei şi corupţiei ca în braţele unui balaur multicefal - exact dincotro nu se mai aştepta nimeni să se ivească vreun firicel de speranţă... - a apărut Traian Băsescu. Victoria sa în alegeri a demonstrat intuiţia corectă a alegătorilor, care i-au ghicit lui Băsescu bunele intenţii, cinstea şi calităţile excepţionale de şef al ţării. Acum, după câteva luni dela preluarea mandatului, noul Preşedinte atinge o popularitate uriaşă de 70 la sută în preferinţele oamenilor. Dacă avem la Putere Guvernul Alianţei DA, în care Românii îşi pun speranţe, acest lucru a fost posibil numai prin faptul că Băsescu a câştigat Preşedinţia României şi a ajuns în poziţia să poată impune ţării drept Premier pe liberalul Călin Popescu Tăriceanu, care şi-a ales un Cabinet ministerial din oameni tineri, promiţători. Autorul acestor rânduri rămâne, de bună seamă, în condiţiile date, încărcat de un anume scepticism pe măsura vremurilor ce le-am trăit, care au fost dominate de spectrul neocomunismului... Ar fi, cred, momentul unui optimism prudent, ţinut în frâu de puterea obişnuinţei şi de experienţa istorică care ne spune că în ţara noastră niciodată nu a fost prea mult loc pentru cinste desăvârşită şi omenie. Dar, cum am aflat, la cutremurul din Asia până şi axa Pământului s'a modificat... Cum nimic în lume nu rămâne fix, imuabil, nu văd de ce prezenţa lui Traian Băsescu în fruntea ţării n'ar putea înclina spre cinste axa Românie. Ar fi cam vremea... *"Să ne trăiască Bine!"*

TRAIAN BĂSESCU:
ROMÂNIA NU ARE NEVOIE DE LECŢIILE FRANŢEI ÎN PRIVINŢA POZIŢIEI SALE ATLANTISTE

Preşedintele român, Traian Băsescu, a atras atenţia Franţei să înceteze să mai ţină lecţii României în privinţa legăturilor strânse pe care aceasta le are cu Londra şi Washingtonul. Afirmaţia a fost făcută în contextul apropierii momentului semnării Tratatului de aderare la Uniunea Europeană (UE), programată pentru această lună, comentează *Financial Times*.

Traian Băsescu a declarat că doreşte să formeze o *"relaţie specială"* cu SUA şi Marea Britanie, pentru a îmbunătăţi securitatea în zona Mării Negre, şi s'a aliniat cu politicile economice liberale ale Londrei.

Această poziţie a înfuriat Parisul, cel mai important susţinător al aderării României la UE, şi ar putea spori temerile oficialilor francezi potrivit cărora Franţa începe să piardă controlul asupra procesului de extindere a Uniunii, notează *Financial Times*.

România şi Bulgaria vor semna Tratatul de aderare la UE, pregătind drumul către aderarea propriu-zisă la 1 Ianuarie 2007, când Uniunea va număra 27 de membri.

Membri ai Guvernului de centru-dreapta aflat acum la Putere în România au lăsat clar să se înţeleagă în interviurile acordate jurnaliştilor dela Bruxelles că se consideră atlantişti şi sunt pentru un comerţ liber, mentalitate etichetată nu demult de ministrul american al Apărării, Donald Rumsfeld, drept emblematică pentru *"Noua"* Europă.

"În mod tradiţional, am colaborat cu Londra şi Washingtonul", a subliniat Traian Băsescu.

România a trimis trupe în Irak, iar Preşedintele român şi-a reamintit supărarea resimţită după ce Franţa a criticat dur această politică a României. În 2003, Preşedintele francez, Jacques Chirac, a jignit ţările candidate la UE, atunci când le-a cerut să *"tacă"* în privinţa chestiunii Irakului. Mai recent, ministrul francez de Externe, Michel Barnier, a întărit respectiva insultă, spunând că Traian Băsescu nu are un *"reflex european"*.

"România este o ţară care are respect faţă de sine. Franţa este unul dintre principalii noştri susţinători, dar totuşi nu ne sunt pe plac acest gen de declaraţii", a mai spus Preşedintele Băsescu.

Întrebat ce model economic ar încerca să realizeze, Traian Băsescu a indicat că acesta va fi un sistem *"mai liberalizat"*. *"Dorim să avem un stat care să se implice cât mai puţin în economia ţării"*, a explicat el.

Abordarea pro-Washington a liderului dela Bucureşti a deconcertat Parisul, despre care se ştie că are profunde legături istorice cu România, comentează publicaţia britanică.

Într'un interviu recent, Premierul român, Călin-Popescu Tăriceanu, a spus că este *"îngrijorat"* de faptul că Tratatul constituţional al UE ar putea fi neratificat de Franţa, ceea ce ar provoca o criză politică în Europa.

"Ar fi o enormă dezamăgire să vedem că problemele de politică externă se interpun în calea aderării României şi Bulgariei", a declarat Premierul Tăriceanu, adăugând că are totuşi încredere că ţara se va definitiva reformelor cerute de Bruxelles şi va adera la UE conform calendarului iniţial.

În urma unui sondaj recent a reieşit că circa 86 la sută din Români sprijină aderarea ţării lor la blocul european.

Aderarea României la UE va pune Uniunea în faţa unei serii întregi de probleme, dela instabila regiune a Mării Negre ce va forma noua sa frontieră de Est până la necesitatea de a pompa mari sume de bani în sectorul agricol românesc, dar şi în alte domenii, mai notează *Financial Times*.

LUNGUL DRUM CĂTRE ADEVĂR

Col (r) Marin PÂRVULESCU

Stabilirea adevărului în privinţa biografiei lui I. Iliescu nu ne mai interesează acum decât pentru a putea evalua care sunt şi din acest punct de vedere dimensiunile manipulării generalizate.

Povestea potrivit căreia Ion (Ilici, potrivit actului de naştere), **este fiul unui CFR-ist, este o minciună**. Alexandru Iliescu nu a avut relaţii cu căile ferate române decât atunci când s'a urcat într'un tren.

Cartea lui Vladimir Alexe, (*"Ion Iliescu - biografie secretă"*, - editura ELIT COMENTATOR-2000), nu ne lasă în această privinţă nici un dubiu. Pe scurt, aflăm:

- **bunicul după tată** al lui I. Iliescu s'a numit **Vasili Ivanovici**, Evreu-rus, bolşevic, fugit din Rusia ţaristă, înainte de 1917 şi stabilit în Oltenita. Este încorporat în cercurile pro-comuniste alături de C. Dobrogeanu-Gherea şi alţii.

- **bunica după tată** a lui Ion Iliescu, Maria, a fost fiica lui Anghel Savu venit de peste Dunăre.

-**Vasili Ivanovici şi Maria** au avut două fete şi doi băieţi, Eftimie şi **Alexandru**, tatăl lui Ion Iliescu. Sub Ghe. Dej, Eftimie, unchiul lui I. Iliescu, va participa la represiune ca ofiţer de Securitate dintre apropiaţii lui Alex. Drăghici. Va fi înlăturat în perioda destalinizării şi ulterior va fi condamnat pentru omor şi va deceda în închisoare.

- **Alexandru Iliescu**, tatăl lui Ion Iliescu, se va căsători în 1929 cu **Maricica**, Ţigancă bulgăroaică din Ţigania, (Oltenita). Din această căsătorie se va naşte **în 1930, Ion (Ilici).**

- în acelaşi an, 1930, Alexandru, va trece ilegal în URSS unde va participa la congresul Kominternist al PCR, care îşi propunea dezmembrarea statului român *"imperialist"*.

- în 1932, Maricica, mama lui Ion Iliescu moare.

- în 1935 tatăl lui Iliescu, Alexandru, **este trimis în ţară de către KGB pentru a participa la acţiunile de destabilizare**, dar este prins de serviciile de siguranţă ale statului şi arestat, dar eliberat cu intermitenţă.

- în 1940, Alexandru Iliescu se recăsătoreşte cu **Mariţa**, Ţigancă, sora mamei lui Ion Cioabă, bulibaşa Ţiganilor din Sibiu, care îl va creşte pe Ion Iliescu ca mamă adoptivă.

- după 1945 Mariţa, activistă comunistă, legată de Ana Pauker, ajungând în cele din urmă directoare a vămilor, îl introduce în nomenclatura PCR şi ca urmare îi deschide calea spre ierarhia superioară de partid.

Se pare însă că **tatăl lui Ion Iliescu, fusese racolat de către serviciile de siguranţă româneşti în perioada anterioară** şi astfel va fi împuşcat odată cu gruparea de *"trădători"* a lui Ştefan Foriş, după 1945, chiar de către tovarăşii săi, în cadrul unei răfuieli interne de partid. Este şi motivul pentru care ascensiunea lui Ion a fost moderată şi acceptat doar datorită atitudinii mai conciliante a **lui N. Ceauşescu.**

Nu i se poate reproşa lui Ion Iliescu, originea sa neromânească ci doar faptul că bunicul şi tatăl său, precum şi unchiul său şi fraţii vitregi, (băieţii Mariţei), **au făcut parte din acele structuri care, puse în slujba unor interese străine, aveau misiunea (parţial reuşită), să dezmembreze statul român, negând unitatea de neam a moldovenilor, muntenilor şi transilvănenilor.** Că, ştiindu-şi foarte bine trecutul şi acţiunile celor din rândurile cărora se trage, s'a plasat cu tupeu în fruntea statului român post-comunist, inclusiv prin asumarea cu acelaşi aberant tupeu, a rolului de şef al **inventatei *"Revoluţii anticomuniste române"*, (în realitate o lovitură de stat a grupării comuniste prosovietice împotriva grupării ceauşiste antimoscovite, în contextul lichidării pe plan mondial a regimurilor comuniste).**

Prezenţa obsesivă a lui Ion Iliescu, alături, repetăm, de cei din aceeaşi categorie şi de aceeaşi provenienţă cu el, în tribuna de la Alba-Iulia, care ar fi trebuit să rămână un simbol al Unirii de Neam, a fost mereu după 1989, o pângărire a adevărului istoric naţional, în condiţiile în care în acelaşi loc şi cu aceleaşi ocazii, reprezentanţii supravieţuitorilor închisorilor comuniste care se dedicaseră acestei cauze, erau huiduiţi ca trădători de neam de către grupări de oameni manipulaţi, inclusiv de copii de şcoală aduşi cu rândul.

Toate cele de mai sus se petrec într'o ţară în care este în funcţiune, ca o înaltă instituţie de prestigiu, Academia Română care include o Secţie de istorie, în care chipurile, pretinşi istorici, întorc situaţiile pe toate feţele, cu alte cuvinte *"cercetează"*, inclusiv istoria recentă a poporului român. Răsfoind revistele de specialitate sau ascultându-i în îndelungatele lor discuţii televizate sau radio-difuzate, omul de rând nu poate afla nimic din adevărurile despre perioada dictaturii comuniste şi nu înţelege nimic din hăţişurile adevărurilor mistificate, uneori grosolan, ale ultimilor 15 ani. De cele mai multe ori activitatea acestor istorici este consacrată incriminării regimului monarhic sau antonescian, responsabilităţile pentru represiunea comunistă fiind transferate în contul dictatorului N. Ceauşescu, în absenţa căruia pe scena politică românească, comunismul putea fi democratic şi eficient. **Lepădându-se de *"ceauşism"*, căpeteniile lui viaţă ale regimului comunist din ţara noastră**, (sau urmaşii lor biologici sau adoptaţi), **susţinute de structurile de sorginte KGB**, există încă în România, (pentrucă nu puteau dispărea în neant în Decembrie 1989), îşi revendică, uneori cu violenţă, **drepturile de a stăpâni în continuare poporul român.**

18 PARLAMENTARI ÎN INCOMPATIBILITATE

Ileana BIDIAN

Un număr de 18 senatori şi deputaţi aparţinând tuturor grupurilor parlamentare, cu excepţia UDMR, sunt în incompatibilitate şi încalcă Legea anticorupţie, a constatat Grupul de Investigaţii Politice, condus de Mugur Ciuvică, în urma analizei datelor dela Parlament şi Registrul Comerţului. Grupul de Investigaţii Politice a realizat o anchetă referitoare la respectarea Legii anticorupţie de către parlamentari, rezultatele acesteia fiind prezentate de preşedintele asociaţiei, Mugur Ciuvică.

"Concluzia anchetei noastre este gravă: 18 deputaţi şi senatori încalcă Legea anticorupţie", semnalează comunicatul, care aminteşte că, potrivit actului normativ, *"calitatea de deputat şi senator este incompatibilă cu funcţia de preşedinte, vicepreşedinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administraţie sau cenzor la societăţile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituţii de credit, societăţile de asigurare şi cele financiare, precum şi la instituţiile publice"*. În caz de incompatibilitate, Regulamentele Camerei Deputaţilor şi Senatului stabilesc ca parlamentarii care ocupă una dintre funcţiile incompatibile trebue să opteze pentru una dintre cele două calităţi în termen de 10 zile dela validarea mandatului. Preşedintele GIP arată că există o singură modalitate legală de a verifica dacă o persoană este administrator sau cenzor la o societate comercială, la o bancă, la o societate de asigurări şi anume consultarea datelor dela Registrul Comerţului. Astfel, pentru a afla dacă parlamentarii respectă Legea anticorupţie, autorii analizei au pus *"faţă în faţă"* datele dela Camera Deputaţilor şi Senat şi dela Registrul Comerţului, fiind luate în calcul numai firmele ale căror date au fost actualizate după data de 27 Decembrie 2004, dată limită până la care parlamentarii trebuiau să opteze între afaceri şi politică.

"În urma analizei datelor dela Parlamentul României şi dela Registrul Comerţului, am stabilit că 18 senatori şi deputaţi aparţinând tuturor grupurilor parlamentare, cu excepţia UDMR, sunt în incompatibilitate şi încalcă Legea anticorupţie", se arată în comunicat. Parlamentarii menţionaţi de asociaţie sunt:

Radu Cristian Georgescu (senator PSD de Mureş, preşedintele executiv al PSD Mureş - administrator la COMSIG S.A.),

Aurel Gubandru (deputat PSD de Buzău - administrator la Banca Comercială Ion Ţiriac S.A. - Sucursala Buzău),

Cristian Sorin Dumitrescu (deputat PSD de Vrancea, membru în Biroul Executiv al PSD, purtătorul de cuvânt al Grupului parlamentar PSD - administrator şi membru în Consiliul de Administraţie la Societatea Comercială de Antreprenoriat în Construcţii, Industrie, Transporturi, Comerţ şi Servicii CONTRANSIMEX S.A.),

Alexandru Ioan Mortun (senator PNL de Mehedinţi, preşedintele PNL Mehedinţi - administrator la SOLAR BONEH S.A.),

Ion Mihai Dumitrescu (senator PNL de Dâmboviţa, vicepreşedinte al PNL Dâmboviţa - administrator la HORTIMEX ANIRO S.R.L.),

Mircea Mereuţă (senator PNL de Bistriţa-Năsăud, vicepreşedinte al PNL Bistriţa-Năsăud - administrator la MASS TIME IMPEX S.R.L.),

Dan Radu Ruşanu (deputat PNL de Hunedoara, vicepreşedinte al PNL - administrator la SÂMBOVICIOARA S.R.L.),

Dumitru Pardău (deputat PNL de Suceava, vice-preşedinte al PNL Vatra Dornei - administrator şi membru în Consiliul de Administraţie la SOMEŞ S.A.),

Marian Sorin Paveliu (deputat PNL de Gorj, preşedintele Comisiei de Sănătate Publică din PNL - administrator la Societatea privată de asigurări de sănătate - ASIMED S.A. Mandatul de administrator al deputatului Paveliu a expirat la 7 Aprilie 2005, ceea ce înseamnă că el a fost în incompatibilitate timp de trei luni şi jumătate),

Marian Jean Marinescu (deputat PD de Dolj, vicepreşedinte al PD Dolj, administrator la ALTUR S.A. şi la MAGAL Craiova S.A.),

Cezar Florin Preda (deputat PD de Buzău, preşedintele PD Buzău - unic administrator la RER Ecologic Service Galaţi S.R.L. şi administrator la RER Ecologic Service Buzău S.A.),

Viorel Racoceanu (deputat PD de Caraş-Severin, vicepreşedinte al PD Caraş-Severin - unic administrator la 3 X 3 S.R.L.),

Corneliu Paşcu (senator PUR de Buzău, membru în Biroul Permanent al PUR - administrator la ABC Asigurări-Reasigurări S.A.),

Constantin Făină (deputat PUR de Braşov, preşedintele PUR Braşov - administrator la AGROVIT S.A.),

Gavrilă Vasilescu (senator PUR de Botoşani - cenzor supleant la DENIS TECHNOLOGY S.A.),

Liviu Almăşan (deputat PPRM de Hunedoara - administrator la ACTIV SISCOM S.R.L.),

Aurel Vainer (deputat al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România - administrator şi membru în Consiliul de Administraţie la WORLD TRADE CENTER Bucureşti),

Mircea Grosaru (deputat al Asociaţiei Italienilor din România - administrator judiciar la OLOINITA S.R.L. şi la SALUBRIS CONSTRUCT S.A. Mircea Grosaru administrează aceste firme aflate în lichidare, fiind reprezentantul firmei sale, S.C. EURO CONSULTING S.R.L., care are calitatea de lichidator judiciar.

Grupul de Investigaţii Politice va solicita, ministrului Justiţiei ca în baza datelor dela Registrul Comerţului, instituţie pe care o are în subordine, să ceară Parlamentului declanşarea procedurilor pentru constatarea nulităţii mandatelor celor 18 senatori şi deputaţi. La rândul său, GIP va solicita Birourilor Permanente ale celor două Camere să ia măsurile care se impun împotriva parlamentarilor aflaţi în situaţia de incompatibilitate, a mai spus Ciuvică, potrivit comunicatului.

Grupul de Investigaţii Politice (GIP) este o asociaţie care va realiza anchete şi analize referitoare la oameni şi politici din România şi de asemenea, va monitoriza activitatea instituţiilor publice şi modul în care acestea îşi administrează banii publici. Preşedinte al GIP este Mugur Ciuvică, acesta renunţând la calitatea de purtător de cuvânt al partidului Acţiunea Populară.

LUMINA ÎNVIERII DOMNULUI

Urmare din pag. 1

Şi care este această cântare de biruinţă? Cred că nu este om care să nu fie înfiorat dincolo de cuvinte când cântă imnul pascal: *"Hristos a înviat din morţi cu moartea pre moarte călcând, şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le!"* Cu acest imn se deschid uşile raiului din inima noastră şi ne este îngăduit să stăm la masă cu Dumnezeu la însăşi Cina cea de Taină a lui sorbind din noul rod al vieţei (Matei 26, 29), aici pe pământ, ca o pregustare din Împărăţia Potirului divin: *"Veniţi, din rodul cel nou al vieţei, al dumnezeieştii veselii, în ziua cea vestită a învierii, Împărăţiei lui Hristos să ne împărtăşim, lăudându-L pe dânsul ca pe un Dumnezeu, în veci"*.

Rezumând cele de mai sus putem spune că adevărata existenţă umană (ca urcuş şi ducere a crucii) nu poate fi închipuită, nici concepută fără piscul taboric al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Învierea Fiului Omului este parte ontologică a fiinţei noastre, tendinţa anabasică (urcuş), promisiune şi adeverire a învierii fiecăruia din noi. Dacă nu ar fi aşa Crucea lui Hristos nu s'ar deosebi cu nimic de crucile pe care au fost răstigniţi gladiatorii lui Spartacus, dar fiind legată de înviere, **rodul cel nou al crucii**, crucea devine altar de jertfă. Jertfa şi Jertfitorul sunt aceeaşi persoană, de o fiinţă cu umanitatea noastră: *"care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire... s'a răstignit şi s'a îngropat şi a înviat a treia zi"*. Viaţa noastră în semn de imitare a Crucii se deschide astfel transfigurării (metemorphote), viaţa ca drum spre moarte fiind, de fapt, drum spre înviere de aceea când sărbătorim Sfânta Cruce cântăm: *"Ziua aceasta este a închinării cinstitei Cruci; veniţi toţi la dânsa. Că revărsând razele cele luminoase ale Învierii lui Hristos, le pune înainte"*.

Dimensiunea fiinţei umane nu începe cu naşterea biologică şi nu sfârşeşte cu moartea trupului, ci începe cu **Fiat lux** când Dumnezeu s'a gândit la facerea omului şi sfârşeşte întru Omega care este în acelaşi timp şi Alfa. Deci dimensiunea fiinţei umane este Fiul Omului - Hristos cel înviat din morţi, iar sâmburele, miezul nostru ontologic constă, stă, subzistă şi se mişcă din şi în Lumina lumii. În ziua de Paşte punctele cardinale devin o simfonie când oamenii sunt făclii de Dumnezeu **luminate**: *"Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, şi vezi. Că iată au venit la tine fiii tăi, ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, dela Apus şi dela Miazănoapte şi dela mare şi dela Răsărit, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci"*, iar în cântarea Axionului îngerul strigă celei pline de har: *"Curată Fecioară, bucură-te! şi iarăşi zic: bucură-te! că Fiul tău a Înviat a treia zi din mormânt!"* şi împreună cu îngerul continuăm imnul de lumină: *"Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că mărirea Domnului peste tine a răsărit... iar tu Curată, Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău"*.

Dacă omul este lumină, dacă naşterea lui este vederea **luminii** zilei, Paştele este **ziua cea dintâi** cu care începe omul. El este urzit din luarea luminii lui din **Lumina** lui. Actul lui de identitate este făclia (simbolul omului) pe care o aprinde în noaptea de Paşte zicând, afirmând şi revelând cele mai înalte abisuri ale fiinţei lui: **Hristos a înviat!**

Pr. Dr. Dumitru ICHIM

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

ADERAREA ROMÂNIEI ŞI CRESCÂNDUL SCEPTICISM OCCIDENTAL

Petre IANCU

În Occident se amplifică opoziţia opiniei publice şi a mediilor faţă de aderarea României şi Bulgariei la UE. În săptămânalul german *Der Spiegel* a apărut Luni, un articol extrem de critic faţă de stadiul adaptării celor două state candidate la normele europene.

"Ori cu capul de piatră ori cu piatra de cap", titrează *Der Spiegel*, arătându-se indignat, după votul din Parlamentul dela Strasbourg, că, *"fie ce-o fi, noua extindere a clubului dela Bruxelles se va face prin cooptarea unora dintre cele mai sărace ţări"*. State, în care *"bandele mafiote şi corupţia sunt la ordinea zilei"*. Ca martor al acuzării, influentul hebdomadar german îl reproduce pe însuşi Preşedintele României, care a recunoscut cu toată francheţea că aproape toate instituţiile statului sunt afectate de corupţie şi că România nu e încă pregătită de aderare. Publicaţia hamburgheză admite că onestitatea lui Traian Băsescu este dezarmantă, fără să-şi atenueze însă virulenţa critică. Fiindcă, potrivit ei, *"atât la Strasbourg, cât şi la Bruxelles, Londra, Paris, Berlin s'au auzit avertismentele, dar s'a optat în favoarea ignorării lor. Lunea viitoare"*, scrie Der Spiegel, *"cei 25 de miniştri de Externe ai UE vor semna în Luxemburg tratatele de aderare a celor două ţări. Mai rară insolenţa cu care europarlamentarii şi guvernele ar fi nesocotit realităţile date precum şi grijile şi temerile alegătorilor lor"*, afirmă revista germană.

În timp ce la Bruxelles se proiectează o nouă rundă a extinderii, prin integrarea Turciei şi Croaţiei, *"neîncrederea cetăţenilor europeni faţă de statele candidate continuă să crească în pofida opţiunilor contrare ale guvernelor apusene"*, care califică scurt orice opoziţie faţă de linia oficială a Bruxelles-ului drept atitudine antieuropeană. *Der Spiegel* deplânge desconsiderarea criticilor *"tot mai extinsei birocraţii din Uniune, a incapacităţii ei de a asimila noile state şi a intenţiei includerii Turciei, critici pe care cancelariile apusene îi descriu fie drept capete pătrate, fie drept frâne ale comunităţii, fie drept ignoranţi"*.

Aflăm în continuare că Olli Rehn e conştient de creşcândul scepticism al cetăţenilor Uniunii, şi că aşteaptă ca şi colegii săi cu extremă încordare plebiscitul francez dela 29 Ianuarie, care ar putea decide viitorul continentului. Or, riscul respingerii în Franţa a proiectului constituţional european e cu atât mai mai mare cu cât sondajele indică o majoritate clară a Francezilor care-l refuză. Eşecul referendumului ar provoca o criză gravă în Europa, relevă experţii. *Der Spiegel* subliniază în context că *"o Europă care accelerează în continuare extinderea fără să fie în stare să-şi reformeze din temelii propriile instituţii"* ar reprezenta un coşmar. În context, publicaţia e de părere că includerea României şi Bulgariei ar face Uniunea *"deopotrivă şi mai complicată şi încă şi mai puţin guvernabilă decât până acum"*. În sprijinul acestei opinii revista invocă venitul scăzut pe cap de locuitor al celor două state, admiţând impresionantele lor creşteri economice anuale, care anunţă recuperarea handicapului intereuropean, handicap care, totuşi, rămâne, potrivit ziarului, imens chiar şi faţă de Letonia.

"În timp ce în România şi Bulgaria acest venit oscilează între 2.500 şi 2.700 de euro anual, în Letonia, cea mai săracă ţară inclusă până acum în Uniune, câştigul mediu e aproape dublu, iar în Germania de peste 10 ori mai mare". *Der Spiegel* evocă apoi contrastele puternice de pildă *"dintre pompoasa clădire a Parlamentului din Bucureşti, edificată de dictatura ceauşistă şi locuinţele mizere ale Romilor din apropiere sau drogurile îngurgitate de fetele minore care se prostituează în cartier"*.

În cazul Bulgariei, revista critică nu doar pauperitatea extinsă, ci şi ciocnirile dintre bandele mafiote, susţinând că toate acestea sunt departe de o veritabilă normalitate europeană.

Abordând chestiunea crucială, publicaţia hamburgheză relevă precaritatea sistemelor judiciare şi carenţele afectând aplicarea legilor, citându-l pe comisarul pentru extindere, Olli Rehn, care a subliniat în privinţa României *"că reformarea aparatului justiţiei deţine prioritatea absolută"*. Atât România cât şi Bulgaria *"au fost ţintuite la stâlpul infamiei din pricina debordantei corupţii"*, relevă în continuare *Der Spiegel*, amintind că, în acest domeniu, *"România se află departe în urma statelor europene, indicele global al corupţiei asigurând Bucureştiului un loc alături de Republica Dominicană sau Iran"*.

Săptămânalul german recunoaşte cel puţin că atât Preşedintele României cât şi noul Guvern al Premierului Tăriceanu au lansat dela preluarea Puterii semnale cât se poate de pozitive şi că Băsescu a demonstrat o candoare fără precedent *"punând fără ocolişuri degetul pe rana corupţiei, calificată drept pericol la adresa siguranţei naţionale"*.

Publicaţia evidenţiază implicarea foştilor nomenclaturişti şi securişti în mafia celor care s'au îmbogăţit în mod ieşit din comun prin privatizări. Dar aflăm şi despre dorinţa Guvernului român de a investiga aspectele criminale ale tranziţiei, despre planurile de acţiune ale Executivului, solicitate de UE, despre anchetele PNA şi perspectiva sancţionării pentru corupţie şi abuz de putere a baronilor locali şi a foştilor guvernanţi pesedişti.

Potrivit publicaţiei, *"Năstase* (supranumit 7 case) *poartă împreună cu tovarăşii săi răspunderea pentru o lungă listă de păcate politice, între care se evidenţiază presiunile exercitate de social-democraţi asupra justiţiei, de pildă prin numirea preşedintelui Curţii Supreme nu pe criterii de competenţă ci politice, şi asupra presei (independente), amuţite cu ajutorul unui val de acţionări în judecată a ziariştilor critici"*.

Amplul articol deplânge *"prezenţa foştilor securişti ceauşişti la pârghiile puterii economice, sociale şi politice"*, precum şi absenţa lustraţiei, *"sistematic blocate de foştii guvernanţi, din pricina legăturilor dintre pesedişti şi fostul aparat represiv"* comunist. *"Dacă negociaţi cu Românii, e cazul să plecaţi dela premisa că Securitatea se află şi ea la masă"*, afirmă un diplomat anonim citat de *Der Spiegel*.

"Majoritatea populaţiei", mai scrie publicaţia, citând-o pe experta germană Anneli Gabanyi speră ca aderarea la UE să demoleze structurile corupte. În fine, revista hamburgheză nu uită să amintească şi de acuzele de corupţie planând în contextul dosarului Flota, asupra Preşedintelui Traian Băsescu.

NOUL GUVERN TREBUE SĂ SCHIMBE AMBASADORII

Aurel. S. MARINESCU

Ca să nu se mai întâmple ca la Washington şi Vatican, Guvernul Tăriceanu trebue să schimbe ambasadorii trimişi de fostul Guvern Năstase. În acest articol ne referim numai la Washington, unde Preşedintele Băsescu a fost pus în situaţie delicată.

Ambasadorul-diplomat român Ducaru, care i-a urmat lui Mircea Geoană, a moştenit toate tabieturile predecesorului său. El locuieşte în acelaşi palat - 12.000 dolari chirie lunară, 4.000 dolari cheltuieli de întreţinere lunară - având la dispoziţie 2 valeţi, 2 bucătari, 2 grădinari şi 2 şoferi din ţară plătiţi desigur în valută, plus salariul consistent şi fond de protocol. Toate acestea - pentru 3 membri ai familiei diplomatului regizor, care a pus în scenă spectacolul dela Metropolitan Club, cu ocazia vizitei Preşedintelui ales al României.

Dar regizorul-diplomat Ducaru a mai moştenit ceva dela fiul pandurului reciclat din inginer la Energo Construcţii în diplomat - UN CATASTIF. Acest bun de preţ, întocmit din vremurile lui Ceauşescu, este respectat cu sfinţenie şi, din când în când, reactualizat de către înţelepţii ofiţeri ai Securităţii externe române, care încă mişună prin oficiile diplomatice româneşti.

În acest ceaslov sunt trecuţi Românii din America, nu toţi desigur, ci *"cunoştinţele"* băieţilor cu ochi albaştri din decursul timpului, unii scrişi cu roşu adică cei buni, agenţii informatori de toate nivelurile şi cei puşi pe reconciliere. Cu cerneală neagră sunt trecuţi indezirabilii - cei ce se manifestă în orice formă contra conducătorilor nedoriţi, vremelnici din ţară -, adică cei din Exil, care n'au capitulat în credinţa lor anticomunistă şi sunt fermi pe poziţia dragostei de ţară şi de poporul din mijlocul căruia au plecat.

Cu cerneală albastră sunt notaţi neutrii, indiferenţii, oricând gata să facă compromisuri, devenind chiar *"idioţi utili"*, dat fiind ignoranţa şi confuzia lor.

Ei bine, acest ceaslov a stat întotdeauna la baza invitaţiilor făcute de Ambasada dela Washington în decursul timpului, la sindrofiile, mesele şi primirile organizate acolo.

De data aceasta, ca întotdeauna, au fost invitaţi cei scrişi cu roşu şi albastru, în număr impresionant; unii au apreciat la circa 300, alţii la peste 600, maximum 800.

Desigur, protocolar au fost invitaţi foştii ambasadori USA în România, dar şi aici a operat principiul *"aleşii secu"*. De exemplu, Rosappepe, Rosen au fost invitaţi, dar nu şi D. Funderburk, marele prieten al României care a demascat făţărnicia şi jocul dublu al lui Ceauşescu. Desigur că ceilalţi au fost în cele mai cordiale relaţii cu neocomunismul şi Iliescu, transformându-se în agenţii regimului din ţară, care să atragă investiţii americane.

Deci, la 10 Martie cunoaştem regia, locul (teatrul) unde s'a jucat comedia dureroasă şi spectatorii. Nu negăm că un mare procent de invitaţi au fost Americani puri, născuţi nu făcuţi, cărora regizorul-diplomat Ducaru le-a jucat o farsă şi în acelaşi timp a sabotat pe Preşedintele Traian Băsescu. La fel, nu negăm că au fost invitaţi şi oameni de treabă, oameni serioşi, este adevărat puţini şi din greşeală.

Dar un mare procent dintre cei invitaţi au fost cei trecuţi cu roşu sau albastru în catastif, lichelismul românesc transplantat în Statele Unite. Să dăm numai câteva exemple: Scaleţchi zis Armand Scala, favoritul lui Geoană, care se prezintă ca reprezentant al Românilor-americani. Nu vorbeşte limba română, o corcitură polono-americană, care se consideră *"lobby-ist"* pentru România, cunoscut de *"Înalta Poartă"* încă de pe vremea *"geniului carpatin"*.

Dela spectacol nu putea lipsi onorabilul Mark Mayer, avocăţel din New York, unul din miile de asemenea profesionişti şi care până în 1990 nu ştia că ar exista şi o ţară numită România. Printr'o împrejurare fericită a vieţii sale, la prima vizită a lui Ion Iliescu în capitalista Americă, l-a întâlnit, s'au plăcut şi pe loc a devenit expert în probleme româneşti, devenind consilierul pe probleme economice al lui Iliescu, Constantinescu şi Năstase.

Vorbind despre cei absenţi, menţionăm toţi prelaţii *"misionari"*, cât şi cei dela Vatra Românească. Napoleon Săvescu, aşa zisul reprezentant al Dacilor, foşti şi viitori, a fost lipsă în semn de protest că numele de botez al Preşedintelui Băsescu este Traian. A lipsit şi celebrul Mişu Orăşel-Tonberg, pe numele adevărat Lucian, fals doctor dela Harvard. A lipsit şi podoaba bisericii străbune, şoferul Aurel Rădulescu, fost negustor în New York, devenit în România doctor în Drept şi Teologie, preot vicar general al Ortodocşilor din lume, preşedinte de partid în ţară şi candidat la Preşedinţia României.

Au mai lipsit cei ce se vântură prin ţară, considerându-se pe aici ca reprezentanţi ai unor organizaţii mondiale româneşti. Aceştia au trimis scrisori şi telegrame ca Dl. Preşedinte să ştie şi de existenţa lor, căci poate, poate, îi face deputaţi, senatori ori consuli onorofici.

Pentru decor, în sala arhiplină a apărut şi personalul consulatelor, nu consuli, nu conducătorii acestor instituţii. *"Băieţii"* au fost aduşi ca să facă ordine, numai că ei au contribuit şi mai mult la înghesuiala, care a dus la circul organizat de regizorul-diplomat Ducaru. S'a urmărit compromiterea noului Preşedinte Băsescu şi, în mare parte, s'a reuşit. Să vedem de ce: în holul dela intrarea în sală s'a jucat cea mai tragică şi ruşinoasă parte a piesei. Trecând peste Serviciul de pază american al oaspeţilor demnitari, peste 100 de Români l-au asaltat în holul dela intrare pe Preşedintele Băsescu, înconjurându-l, blocându-l, sufocându-l. Toţi vorbeau odată, strigau şi se prezentau căutând să se fotografieze cu el, aşa cum se fotografiaseră înainte cu Iliescu, Năstase, E. Constantinescu.

Preşedintele a suportat stoic acest baraj şi a dat dovadă de o sănătate robustă scăpând de asfixiere şi necuviinţele acestor trepăduşi. În acest timp în sala dubului Metropolitan multimea aştepta... În sfârşit, după circa 25 de minute, Preşedintele s'a eliberat din chinga *"admiratorilor"* şi a putut intra în sala unde era aşteptat.

Preşedintele vorbeşte bine şi cursiv limba engleză, dar regizorul-diplomat l-a sabotat, poate din incompetenţă neinformându-l că în sală un mare procent dintre invitaţi erau Americani, iar din crema lichelismului românesc se presupune că indivizii locuind în America vorbesc engleza. Deci Preşedintele trebuia sfătuit să se adreseze direct în engleză. Dar a fost lăsat să vorbească 10-15 minute numai în limba română, încât invitaţii americani, nedumeriţi, neînţelegând nimic (cum era normal) priveau în tavan. Preşedintelui nu i-au fost prezentaţi, cum este protocolar, nici persoanele mai importante invitate, dintre Americani. După acest scurt discurs, Preşedintele s'a scuzat că trebue să plece spre aeroport, având la ora 20, aranjată plecarea.

După plecarea Preşedintelui, invitaţii americani au părăsit sala, iar cei veniţi pentru mâncare şi obişnuiţi cu chiolhanele dela Consulate şi Ambasade, au *"onorat"* vizita Preşedintelui Băsescu bând până după ora 21 seara.

V-AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL?

COMMON SENSE Automotive Inc.

General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

702 King Street East, Hamilton, Ont. L8K 1T3

INTEGRAREA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ IMPLICĂ SCHIMBARE TOTALĂ ŞI ADAPTARE REALĂ

Motto: La vremuri noi, oameni noi

——Dr. P.SCUTĂREANU——

După aproape 15 ani dela aşa-zisa revoluţie din Decembrie 1989, care a fost racolată de grupul celor cinci sprijiniţi din umbră de Securitate, România are abia acum, în 2005, posibilitatea reală de a se transforma faptic în interior şi de a se reintegra real în familia ţărilor civilizate din centrul şi Vestul Europei, prin votul pozitiv al Parlamentului dela Strasboug şi semnarea iminentă a tratatului de aderare la Uniunea Europeană (EU), eveniment ce a fost aşteptat cu înfrigurare de cei ce-şi pierduseră încrederea în cei ce au condus abuziv ţara până în 2004. Această posibilitate s'a deschis prin cererea depusă de Guvernul CDR condus de PNŢCD în 1997, cerere sprijinită de o primă rundă de *lobby* neoficial efectuată atunci de M. S. Regele Mihai pe lângă Casele Regale Europene membre în UE. Ulterior cererea a fost însuşită de fostul Guvern patronat de ex-comunişti reinstalaţi la putere în Noembrie 2000 şi re-sprijinită de M. S. Regele Mihai printr'o a doua rundă de intervenţii efectuate în aceleaşi Monarhii Europene, dar după o reconciliere contradictorie, acceptată prea uşor de fostul Rege Mihai cu conducerea ex-comunistă în 2001-2004 în frunte cu fostul Preşedinte Iliescu, antimonarhist convins prin educaţie, care constatase că nu are nici o credibilitate în exterior fără a schimba nimic în interior. Acest fapt a fost accentuat, în sfârşit, de Majestatea Sa în discursul rostit la Timişoara în ziua de 12 Martie a.c. cu ocazia aniversării a 15 ani dela editarea vestitei Proclamaţii din 11 Martie 1990, care nu a fost aplicată până în prezent. În plus, noua conjunctură istorică mondială cauzată de cruciada împotriva terorismului internaţional a facilitat grăbirea procesului de lărgire atât al NATO cât şi al UE spre Estul Europei, fost în sfera de dominaţie a dictaturii comuniste a fostei Uniuni Sovietice, pe de o parte şi extinderea sistemului democratic de guvernare în Orientul Mijlociu, pe de altă parte.

Dacă procesul de pregătire teoretică a integrării a fost posibil în condiţiile amintite mai sus, procesul practic de transformare internă necesită acum o completare şi consolidare totală. Acest fapt a devenit posibil prin alegerea la conducerea ţării a unui nou Preşedinte în Noembrie 2004 ce pare a fi hotărît să lichideze definitiv fostele structuri dictatoriale comuniste încă existente, aşa cum a declarat clar tot cu ocazia amintitei aniversări sărbătorită la Timişoara, alături de Regele Mihai I şi Preşedintele PPCD, Ciuhandu, ultimul reprezentând pe cei care au editat proclamaţia în 1990. Vor deveni declaraţiile fapte? Se pare că pentru a fi în stare să le îndeplinească Preşedintele actual are nevoie de un Guvern puternic şi hotărît din care să facă parte şi PPCD, partid total reînnoit şi cu un program hotărît şi clar de lucru, sprijinit de PPE la Bruxelles, partid cu majoritate în Parlamentul European dela Strassbourg. Rămâne de văzut. Totuşi, desăvârşirea procesului de transformări interne va fi foarte grea, din cauza neaplicării amintitei declaraţii dela Timişoara.

Dar a face multă polemică pe această temă, acum când nu mai există cale de întoarcere, este superflu. De aceea, nefiind de profesie om politic ci om de ştiinţă, care în momente cheie istorice nu trebue să rămână indiferent la soarta poporului de origine, aşa cum fac cei din ţară, în acest articol voi reaminti câteva idei exprimate parţial şi în alte articole precedente, adăugând adaptări la situaţia actuală.

O ţară care pregăteşte şi făureşte soarta generaţiilor prezente şi viitoare trebue să gândească strategia şi tactica de urmat, mai ales la schimbare de regim politic şi început de secol, din toate punctele de vedere: politic, economic, social, ştiinţific, spiritual etc. În acest sens sunt de remarcat următoarele aspecte fără de care nu se va putea desăvârşi în timp foarte scurt sistemul încă nedemocratic al României şi atinge nivelul de civilizaţie al restului ţărilor din EU unde va intra oficial şi cu drepturi depline în 2007. Cele mai urgente consider că sunt:

- Aplicarea integrală şi faptică, fără modificări, a prevederilor Proclamaţiei dela Timişoara, inclusiv a legii lustraţiei, nu ca o răzbunare, aşa cum s'a deturnat intenţionat conţinutul lor de către cei ce s'au perpetuat la Putere după 1990, abuzând de votul inconştient al unei majorităţi nocive în rândul poporului simplu şi nevinovat, îndoctrinat politic şi ţinut în ignoranţă şi înfometat tot de ei, ci ca o condiţie fundamentală pentru înfăptuirea reală a unui stat cu adevărat democratic. La vremuri noi, oameni noi, necorupţi, cinstiţi şi devotaţi intereselor publice, dela Guvern şi până la Primăriile din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, fapt ce se impune sine qua non.

- Eliminarea definitivă a corupţiei prin aplicarea şi respectarea legilor democratice ale ţării şi a celor cerute de legile UE. Această condiţie va rezulta din precedenta, fiindcă foştii nomenclaturişti comunişti au devenit oameni de afaceri corupţi după 1989.

- Desăvârşirea privatizării şi retrocedarea tuturor bunurilor confiscate de conducerea comunistă în 1948 în mod arbitrar.

- Curăţirea partidelor politice, care îşi respectă statutul de partide cu adevărat democratice, de foştii comunişti infiltraţi, cu veleităţi fals democratice, care au invadat acele partide numai pentru a se camufla. Într'un stat democratic parlamentar locul acestora este într'o opoziţie constructivă, nu obstrucţionistă ca în perioada guvernării CDR din anii 1997-2000, - întrucât comunismul a fost recunoscut internaţional ca cea de-a doua dictatură totalitară din secolul XX (rezoluţia PPE dela Bruxelles) şi amintindu-ne că cealaltă dictatură a secolului XX - nazismul - a fost judecată şi condamnată oficial prin procesul dela Nurnberg, procesul comunismului este o necesitate juridică şi morală îndreptăţită, fără de care vindecarea societăţii actuale nu este posibilă. Cine a vizitat memorialul rezistenţei comuniste dela Sighetul Marmaţiei poate înţelege corect această necesitate (vezi articolul: Memorialul barbariei comuniste: emoţie fără concluzii, publicat în revista *Dorul*, 2003), după aceea iertarea creştinească (Iisus Christos a spus: nu vreau moartea păcătosului, ci să-şi recunoască faptele, să se întoarcă şi să fie viu). Memoria milioanelor de victime făcute de Stalin şi urmaşii lui în toate fostele dictaturi comuniste trebue respectată şi reamintită multor generaţii, aşa cum a făcut şi încă face Israelul şi poporul evreu după 60 de ani dela Holocaustul lui Hitler şi după terminarea Războiului al II-lea Mondial, care a cauzat şi dominarea dictaturii comuniste în Estul Europei, nu numai eliberarea de nazism. Răsunetul recentului deces al vestitului Papa Ioan Paul II, fostul episcop polonez Karel Voytila, care a contribuit hotărîtor la căderea dictaturilor comuniste în Estul Europei a adeverit cele spuse mai sus.

- Modificarea Constituţiei actuale redactată în 1991 de fostul PDSR condus de Iliescu, şi supunerea ei unui referendum popular. Reinstaurarea Monarhiei constituţionale nu este previzibilă în circumstanţele actuale, cu toate naivităţile unor noi monarhişti exaltaţi ce se manifestă uneori dizgraţios, făcând deserviciu fostei Case Regale.

- Liberalizarea totală a presei, asigurarea libertăţii totale a cuvântului, siguranţa socială şi protecţia contra răufăcătorilor printr'o Justiţie independentă de stat.

- Reconsiderarea politicii faţă de cercetarea ştiinţifică, prin reorganizarea şi sprijinirea dezvoltării cercetării fundamentale şi aplicative, prin investiţii masive şi prin promovarea cadrelor capabile numai pe baza realizărilor ştiinţifice meritorii dovedite prin publicaţii în periodice internaţionale profund revizuite ştiinţific, cu remunerare corespunzătoare. În acest fel se va preveni emigrarea elementelor valoroase, îndreptăţită în prezent conform recentei legi a UE. Numai astfel se va ridica nivelul cercetării ştiinţifice româneşti al cărei potenţial s'a dovedit meritoriu în străinătate.

- În sfârşit, dar nu în ultimul rând, ştiind că potrivit opiniilor stabilite prin anchete internaţionale, poporul român este considerat cel mai credincios din Europa (peste 85% s'au declarat creştini), este necesară împrospătarea conducerii Bisericii Ortodoxe Române, cea mai mare Biserică din România, conducerea colaboraţionistă în perioada regimului de dictatură comunistă şi apoi post comunistă timp de patru regimuri, în cursul a 60 de ani, obstrucţionând în mod neecumenic Biserica soră Greco-Catolică Română şi chiar pe cea catolică. Chiar în acele condiţii, fostul Papa Ioan Paul II a vizitat România, prima vizită a unui Papă într'o ţară predominant ortodoxă, denumind-o *"Grădina Maicii Domnului"*. B.O.R. a prelungit acapararea şi dominarea comunităţilor şi bisericilor ortodoxe din afara României şi după 1989, care nu mai sunt independente, impunând preoţi, episcopi şi mitropoliţi, unii aparţinători fostei puteri comuniste, hirotoniţi peste noapte, în scopul controlării şi a creştinilor din afara ţării. În acest sens, drama Bisericii Ortodoxe Române din Paris, distrusă de procese timp de peste 50 de ani, continuate şi după 1989 prin acordul special al lui Iliescu, este elocventă. S'au scris cărţi întregi şi nenumărate articole despre calvarul acelei comunităţi de Români care a inclus personalităţi de cea mai înaltă valoare: George Enescu, Eugen Ionescu, Emil Cioran şi alţii. Rezolvarea acestor aspecte este în interesul păstrării spiritualităţii şi unităţii poporului român din interiorul şi din afara graniţelor ţării şi pentru prezervarea moralităţii generaţiilor prezente şi viitoare în vremuri de rătăcire morală la scară mondială.

În încheiere este demn de amintit că mult râvnita Uniune Europeană din care pe bună dreptate România vrea să facă parte, nu este o uniune ideală şi perfect organizată, perfect funcţională. Extinderea teritorială şi mărirea numărului de ţări membre a cauzat redactarea unei Constituţii care, în forma actuală, puţin cunoscută de marele public, prevede alegerea unui unic Preşedinte (deci conducătorii naţionali vor dispare), renunţarea la veto şi trecerea la votul majoritar unde vor domina ţările mari, precum şi reprezentare unică pe plan internaţional. În plus, nemenţionarea esenţei creştine şi a culturii europene şi posibilitatea intrării unei ţări islamice mari - Turcia - în viitor, ameninţă cu dispariţia credinţei creştine, fapt mult dorit de politicienii ateişti de stânga prin impunerea secularizării bisericii de stat. Acesta este un fapt nedemocratic care trebue respins de toţi cei ce se simt Europeni şi creştini prin nevotarea constituţiei propuse în forma actuală, opinie ce se conturează chiar în Franţa dominatoare şi dominant ateist-iacobină.

Consider recomandările de mai sus fundamentale şi sine qua non pentru o democraţie adevărată care doreşte să se integreze într'o comunitate civilizată.

"LA 60 DE ANI DELA YALTA, AM REVENIT - ÎN SFÂRŞIT - ACASĂ", AFIRMĂ PREŞEDINTELE ROMÂNIEI, TRAIAN BĂSESCU

Traian Băsescu, în vârstă de 53 de ani, a fost ales preşedinte al României la 12 Decembrie anul trecut. În introducerea interviului acordat de acesta, cotidianul elveţian *Le Temps* îl prezintă pe şeful statului român ca pe fostul primar general al Bucureştiului, un European fervent, care l-a învins în scrutinul prezidenţial pe candidatul social-democrat Adrian Năstase.

Întrebare: Ce părere aveţi despre semnarea Tratatului de aderare la Uniunea Europeană (UE)?

Răspuns: Tratatul de aderare la Uniunea Europeană îl anulează pe cel dela Yalta, care ne-a făcut o nedreptate. Astăzi, după 60 de ani, am revenit - în sfârşit - acasă. Nu noi am ales să suferim 45 de ani de comunism urmaţi de 15 ani de tranziţie. România nu mai vrea să fie doar un consumator de securitate şi de fonduri europene, ci un actor cu drepturi depline. Cea de-a şaptea ţară din Europa din punct de vedere al numărului de locuitori nu poate fi ultimul vagon agăţat la trenul european. De 15 ani, România nu a mai avut o asemenea şansă de a demonstra că este o ţară serioasă şi responsabilă. UE le va aduce Românilor un minimum de prosperitate pentru ca ei să îşi redobândească demnitatea. În ceea ce mă priveşte, eu vreau să le redau zâmbetul.

Î: V'a fost reproşată preferinţa pentru un parteneriat privilegiat cu Statele Unite ale Americii şi cu Marea Britanie.

R: Conflictul dintre America şi Europa nu există decât în capul unor ziarişti şi oameni politici. Nu trebue să alegem între două entităţi, căci noi nu concepem Europa fără o puternică relaţie transatlantică. Nu uităm că, după al Doilea Război Mondial, Europa a regăsit democraţia şi prosperitatea graţie ajutorului american. M'am săturat să tot aud ordinul: *"Alegeţi între Europa şi America!"*. Suntem un stat european care susţine o puternică relaţie transatlantică.

Î: Preşedintele Jacques Chirac a invitat România şi Bulgaria (de fapt, ţările central- şi Est-europene, în general, n.red.) să tacă în privinţa chestiunii irakiene, în timp ce ministrul francez al Afacerilor Externe, Michel Barnier, îi cere ţării Dvs. să aibă *"reflexe europene"*.

R: Franţa a susţinut - întotdeauna - România. Evident, aceste declaraţii acide ce emană dela o ţară apropiată ne mâhnesc. Relaţiile franco-române sunt mult mai consistente decât ne lasă să credem acest gen de declaraţii. România are, însă, şi ea, interese naţionale. A trecut vremea ezitărilor, noi am ales o perspectivă clară: România va fi membră a UE şi va întreţine relaţii bune cu Statele Unite.

Misiunea mea este de a atrage atenţia asupra necesităţii unui cordon de securitate la frontierele estice ale UE şi NATO. Acest cordon de securitate este Marea Neagră, iar prioritatea României în materie de politică externă este de a securiza această zonă maritimă.

TRADUCERI AUTORIZATE
(CERTIFIED TRANSLATIONS)
Membru ATIO & CTIC
Diplomă şi Foaie Matricolă ~ Adeverinţe
Certificat Naştere – Căsătorie - Cazier
Hotărâre Divorţ - Acte Sponsorare
LUCIAN EFANOV
Tel: 416 - 587 - 6603
Specializat în acte de echivalare studii pentru Ontario College of Teachers ~ Medical Council şi Professional Engineers of Ontario
Fax: 905 - 619 - 9345
E-mail: postscriptum@lycos com
Web site: PostScriptum.Netfirms.com
Traduceri profesionale, la preţuri rezonabile!
Post-Scriptum Translations

2005: COMEMORAREA SEMI-CENTENARULUI MORŢII LUI GEORGE ENESCU

FAPTE INEDITE DIN VIAŢA LUI GEORGE ENESCU

-tragedia ultimilor ani şi moartea marelui muzician-

Constantin ARONESCU

La o diferenţă de 10 ani, doi mari artişti români se sting având în necrolog acelaşi diagnostic: Crima comunistă. CONSTANTIN TĂNASE - la Bucureşti - şi GEORGE ENESCU - la Paris. Amândoi moldoveni; amândoi mari patrioţi şi amândoi neîmpăcaţi cu ocuparea ţării de către cotropitorul ruso-sovietic. Primul redus la tăcere pentru înalta sa atitudine civică şi usturătoarea *"insultă"* din vestitul cuplet *"Davai ceas! Davai inelul!"* - din care voi reproduce un scurt fragment (memoria nemai galopând - ca acum 60 de ani):

"Din Cotroceni până la Bellu
Davai ceas, Davai inelu!
Din centru în Pantelimon
Davai ceas! Davai palton!
Şi din Colentina'n Tei
Davai ceas, Davai cercei!
A fost rău cu <der>, <die>, <das>
Dar mai rău cu Davai ceas!"

Cupletul lung şi caustic concluziona după fiecare strofă:

"Ivane, ţi-o spun pe şleau:
Nu te vreau, bă. Nu te vreau!"

Cel de-al doilea, GEORGE ENESCU, cel mai mare compozitor al secolului XX - pentru marea sa personalitate şi influenţă în lumea occidentală - care s'a autoexilat în Franţa, în anul 1946.

Pentru un motiv minor, ilustrul compozitor, violonist, pianist şi dirijor este sfătuit să-şi părăsească modesta casă din apropierea Parisului, dela Saints Archanges, pentru a se interna în spital, în Oraşul Lumină! Parisul mişuna de agenţi comunişti, spioni şi oportunişti. Ilustrăm doar ***oportunismul*** indigen, cu un fapt fără precedent petrecut cu puţin mai înainte. Suntem în anul intrării trupelor naziste în Paris. Franţa era îndoliată. Ochii parizianului plini de lacrimi. Din tribunele apropiate de Arcul de Triumf, pe sub care trecea - infatuată - cea mai teribilă armată de război - cea a lui Hitler - un om de cultură al Franţei (l-am numit pe André Gide), văzând avioanele - o geometrie plană deplasându-se în spaţiu - iar pe jos, pe pământ, defilând o armată cu acel *"pas de gâscă"* - demenţial de perfect - omul acela de cultură, şi-a şters lacrimile durerii, şi uitând de imperativul patriotic-acut *"Vive la France!"* a răcnit: *"Vive la tyrannie!"* Oportunism ce şi în aceste zile Franţa îl poartă la cingătoare, prin moştenirea ideologiei de stânga, uitând de sacrificiul miilor de vieţi ale soldaţilor armatei SUA de a elibera Occidentul european.

Acum, nişte sfori culisau tenebros şi păndeau fiecare mişcare a marelui muzician. Ajuns la spital, maestrului i se face o singură injecţie, după care părăseşte spitalul - la cererea acestuia -, autorul *"RAPSODIEI ROMÂNE"* intuind că ar putea fi ceva pus la cale, ca represaliii ale Românilor de departe... pentru refuzul său de a se întoarce în ţară.

Misterul nu s'a lămurit niciodată: materia din siringă a fost alterată? A fost o inoculare contraindicată? S'a pomenit de expresia *"din greşeală"*!... Ceea ce a dus la căderea la pat a maestrului, paralizarea picioarelor şi agravarea sănătăţii inimii, acesta prăbuşindu-se zi de zi. S'a pus la cale îmbolnăvirea celui ce a murit pribeag, pentru a-l sili să se întoarcă în ţară mai repede? Sau să îl ucidă? Cine era interesat să fie internat într'un spital din ţara vecină, Elveţia, rupându-i-se legătura cu grupul de Români din Paris? Se urmărea răpirea sa după metode... sovietice, atât de uşor *"efectuate"* într'o ţară ca cea a Cantoanelor sau Austria?

Enigme dezlegate prea târziu...

•

După injecţia fatală, pentrucă vizita doctorului maestrului era prea anevoioasă la casa acestuia - dincolo de Paris -, muzicianului i se închiriază un apartament, mult prea modest, la Hotelul *"ATHALA"* din strada Chateaubriand, 8-me Arrondissment în Paris. Apartament cu două camere şi baie, proprietarul hotelului fiind un Evreu din România, cu numele de C. Florescu, care a fost unul din patronii Băncii *"Marmorosch Blank"* din Bucureşti - cu multe sucursale în întreaga ţară. Bancă celebră prin falimentul ei! Cu geamantanele pline de valori, devize şi documente, patronii Băncii au părăsit România. Cecurile emise de bancă; poliţele - cu anumite scadenţe; tratele; cambiile; biletele la ordin; plus multe alte chitanţe, n'au putut fi onorate şi indigenii au pierdut mari sume de bani. Statul român, însă, a plătit din gros datoriile externe ale Băncii Blank! Aşa încât, proprietarii s'au ales cu proprietăţi şi întreprinderi hoteliere peste hotare... Un umorist al timpului (al cărui nume n'a rămas) a prins într'un epitaf - lungit - vestitul faliment bancar, într'o persiflare destul de aspră, funerară:

"De mergi pe strada Lăpuşneanu
Vezi o lumină în Banca Blank
Şi nu'nţelegi care e rostul
Când în cassete nu-i un franc!
Poate-i lumina care arde
De mult la căpătâiul ei,
Ca să se ştie că aicea,
Sunt îngropaţi atâţia lei...!"

Oricum, sensibil la numele lui GEORGE ENESCU, C. Florescu-Schehter oferă ilustrului său oaspete, apartamentul, la jumătate de preţ: 3000 de fr. francezi pe zi (fr. vechi, Franţa fiind într'o mare inflaţie în anul 1952).

Imediat, auzind de situaţia grea şi suferinţa în care se află marele profesor şi partener al celebrelor concerte în marile oraşe ale lumii, distinsul său elev, - cel mai mare violonist al timpului - Yehudi MENUHIN, îi va trimite lunar (cu o precizie de ceasornic!), generoasa sumă de $1000 pe lună, până la sfârşitul vieţii, sfârşit care se apropie cu paşi repezi de fiară!

•

Soţia compozitorului, prinţesa Cantacuzino, îşi duce soţul într'un hotel de mâna a treia. Chercher la femme...! Gest care amintea de anii '30 - de dinainte şi după - când în *"Casa cu Lei"* din Calea Victoriei, prinţesa îngăduia vizite inoportune (ca în teatrul lui Molière): prinţi, prinţese, cuconet de vază, miniştri - sau pe acel distins profesor universitar de strălucitoare inteligenţă, Nae Ionescu, cotat şi cu momente de pedant - prin eleganţă şi monden. Când Enescu era captivat la pian pentru compoziţii şi atent, profund concentrat, la fiecare notă şi frază muzicală a partiturii, orice abatere dela acest moment al creaţiei a unui geniu ca Enescu, îi distrugea fiinţa.

Acum, la Paris, Enescu trăia o primă parte din anii *"deceniului negru"* pe care autorul *"Desfăşurării"* şi *"Moromeţilor"* avea apoi să-i îndulcească... cu sintagma: *"obsedantul deceniu"* - destul de concesivă! Aceşti ani, sunt anii tragediei româneşti. În ţară e perioada marilor crime. În munţi rezistenţa. Arestările se înmulţesc, înlănţuindu-se: ţărani, intelectuali, preoţi, studenţi, elevi. Populaţia nemulţumită. Satul românesc este pe rug. Văpăile comuniste aruncate pe el, îl vor distruge până la temelie. În bezna dela Sighet, trupul fără viaţă al lui Maniu - poate cel mai mare democrat al Europei - este târît pe trepte - spre groapa comună. Tot acum, în Zarca dela Aiud se stinge îngheţat, Mircea Vulcănescu - cea mai înzestrată minte dintre tinerii studioşi interbelici. O degringoladă a crimei - paradoxal - începe chiar în cloaca conducerii comuniste: dispar şi Ana Pauker şi Teohari Georgescu şi Vasile Luca. Este asasinat Lucreţiu Pătrăşcanu. Acum e nevoie de un *"catalizator"*... Sosirea în ţară, viu sau mort, a unui om de înalt prestigiu, iubit şi stimat: GEORGE ENESCU!

•

Înainte de a contracta căsătoria cu George Enescu, prinţesa Cantacuzino, avea din prima căsătorie doi copii. Un băiat şi o fiică. Băiatul a fost un brav aviator român, al cărui nume, Băzu Cantacuzino, a făcut senzaţie pe marile aerodromuri din Anglia, Statele Unite şi Franţa, câştigând zeci de concursuri de măiestrie aviatică. Ultimii ani şi i-a umbrit prin faptul că a fost aviatorul personal al Anei Pauker, ducând-o de multe ori la Paris, după 23 August 1944. Prin anul '47 rămâne în Occident, urmând încă o perioadă de glorie. Se afirmă, apoi, ca un anticomunist.

Vorbind de prinţesă, se poate spune că a făcut din ultimii ani ai lui George Enescu, un calvar. Ea nu a fost departe de acea femeie cunoscută a fi nevasta filosofului Socrate. Un accident de maşină a făcut să se şteargă farmecul prinţesei şi acum, privită puţin mai mult, când o contactai, era un motiv să te pună la punct, încât, bunul simţ ne face să nu putem preciza cu ce apariţii ***stop-cadru*** din filmele lui Hitchcock sau cele cu Dracula, semăna. Ea se face vinovată de fapte penibile.

Prinţesa, puţin timp sta lângă patul bolnavului dela Hotelul *"ATHALA"*. Băzu Cantacuzino - mare Erou al Neamului Românesc (300 de misiuni - atacuri - în Războiul Sfânt!) - nu putea să fie de vreun folos la capul celui suferind. Fenomenalelor lui performanţe - când venind în picaj sute de metri, până aproape de pământ, şi în momentul când îşi îndrepta bolidul spre cer, înşfăca cu o mână drapelul înfipt în pământ - al ţării de concurs - ii trebuia un *"respiro"* al petrecerii... Şi numai ce îl vedeai scoţându-şi avioneta cu un motor, din hangarele din marginea Parisului, şi plecând la Londra, pentru a-şi disputa o partidă de table la vestitele cafenele de pe Piccadylly Street!

Crezând că ar putea şterge urma marilor crime din ţară, hienele dela Ambasada Română din Paris, primiseră ordin de adulmecare, dând ocol în rue Chateaubriand, şi prin anumite momeli, găsiseră un *"mediu"* bun, în persoana prinţesei.

La un moment dat, aceste hiene jalnice, ajunseseră să fie primite de soţia aceluia ce nu avea idee de aşa ceva şi era pe patul de suferinţă. Complotau zilnic în camera alăturată de cea a bolnavului, care era paralizat acum! De ambele picioare!

Un clinchet de pahare de cristal se auzea ciocnindu-se şi sunetul subţire al veselei de Jena în aşezare. Se destupau sticle de Gordon Rouge şi de multe ori se râdea destul de zgomotos. Se făcea târgul recuperării... marelui muzician al secolului. Bestiile comuniste promiteau prinţesei un castel; magnifica Casa cu Lei - cu arbori seculari şi frumuseţi vegetale asemănătoare cu cele din tablourile impresioniştilor francezi. Şuşotelile alternau cu râsete stridente. Se mânca în dezordine: icre negre, homari, stridii, brânzeturi fine franţuzeşti sau olandeze. Prinţesa era uluită de unde au hienele atâta valută. Oare să nu fi ştiut prinţesa că ei - comuniştii - dispuneau de averile lumii?

Erau la mijloc personalitatea maestrului şi comoara celor 300 de kilograme de librete-manuscris a aceluia ce la vârsta de 17 ani a scris *"Rapsodia Română"*! Şi mai era o vioară făurită de mâna celui ce a depăşit pe Amatti şi Guarnieri.

În camera de alături, văpăile suferinţei mistuiau pe cel ce a scris *"Oedip"*, arc de boltă a creaţiei sale muzicale, de o înfricoşătoare frumuseţe clasică!

În alternanţă cu hienele, hotelierul-patron Florescu, era obligat la repetate reverenţe, căci bolnavul era vizitat de cumătra Bibescu - o prinţesă cu vederi libere! Prinţul Nicolae cu soţia - frumoasa Ioana - zisă Podgoreanu - şi alţii. De asemenea, de celebrităţi din lumea muzicală, Enescu fiind profesorul celor cinci mari violonişti ai timpului. Fiul D-nei Lipatti a fost cel mai mare pianist al Europei în prima jumătate a secolului trecut. El s'a stins de tânăr în Elveţia de tuberculoză. Acestei doamne, simţitoare, rafinată, Enescu i se plângea că pianul său a rămas la casa sa, dincolo de Paris, pentrucă nu a încăput în nici una din cele două camere ale apartamentului din rue Chateaubriand, Hotel *"Athala"*. Enescu a refuzat întotdeauna ajutorul generoasei D-ne Lipatti. Dar i-a mărturisit: *"N'aşi fi refuzat niciodată ajutorul prodigiosului meu elev, Dinu Lipatti!"*

De multe ori Enescu ţinea vioara în mână, cea cu care a adus un fior subţire de bucurie, la capul lui Luchian, când creatorul *"Anemonelor"* era încremenit ca şi dânsul - acum - pe patul de suferinţă, într'un spital din Bucureşti. Acel Stradivarius, căruia i-a smuls cele mai dumnezeieşti interpretări din Sarasate şi Chossons, în marile concerte - tandem - cu Yehudi Menuhin.

Aici, la Hotel *"Athala"*, în zile mai liniştite de suferinţă, i se aduceau manuscrise, librete muzicale găsite în vechi biblioteci sau capelele germane pentru a le descifra epoca şi autorul sau a da girul final de autenticitate al apartenenţei creatorului-autor. Căci muzicianul Enescu era arheologul care descoperea un fragment şi da la iveală o întreagă cultură! Prin tehnica polifonică a fiecărui autor în parte. A acelor legi ale armoniei şi contrapunctului. A intervenţiei predilecte instrumentale: intervenţia unui corn englez; fragmentul de frază al unui flaut sau un solo de harpă.

Continuare în pag. 9

PREAMBUL

O vizită celebră în istoria muzicii.
Giuseppe Verdi invită în oraşul Genua pe Ciprian Porumbescu.

Românul Claudiu Isopescu, profesor de muzică la Roma, publică în anul 1935 - în Cetatea Eternă - Cartea *"Il muzicista romero CIPRIAN PORUMBESCU"*. Cum în acest timp ne preocupa traducerea acestei cărţi semnificative pentru istoria muzicii programatice româneşti, ne vom limita să spunem doar că, la fel ca şi Eminescu, Ciprian Porumbescu era bucovinean şi, la fel ca autorul *"SCRISORII a III-a"*, un mare patriot. Porumbescu a suferit ani de temniţă din partea Imperiului Habsburgic, stăpân al teritoriului de Nord al României pe timpul existenţei compozitorului.

După ani de temniţă în Austria, Ciprian Porumbescu se afla în Italia, la Roma, pentru refacerea sănătăţii. Giuseppe VERDI, fiind informat de suferinţele tânărului compozitor român (ultima sa creaţie fusese *"CRAI NOU"*), îl însărcinează pe libretistul său - celebrul Camillo Boito - să-l aducă pe Ciprian Porumbescu dela Roma la Genua - nu departe de oraşul Milano - să-i facă o vizită. Marele compozitor era şi el în convalescenţă.

Pentru autenticitatea marelui eveniment, a primirii tânărului compozitor român de către cel ce a dat lumii *"AIDA"*, vom reda o scurtă inserare din cartea profesorului Claudiu Isopescu, ce însoţeşte recenzia făcută acestei cărţi şi publicată la Bucureşti în cel mai mare cotidian românesc interbelic, *UNIVERSUL*, la 7 Ianuarie 1936.

Universul: *"Ciprian Porumbescu se afla în Italia îngrijindu-şi sănătatea deteriorată în temniţa austriacă, în care a fost închis din motive politice. Într'o zi se prezentară la hotelul său doi Italieni, Camillo Boito, libretistul lui Verdi, şi poetul italian Marco Salle, şi-l invitară să-i facă o vizită lui Verdi, care dorea să audă un cântec românesc. Chiar a doua zi porniră tustrei la Genua. Verdi, şezând într'un fotoliu, îl întâmpină pe Porumbescu cu următoarele cuvinte: <Iartă domnule şi tinere amice, că nu mă scol, sunt încă ceva bolnav, dar mă bucur mult>, şi întinzându-i amândouă mâinile se uită lung la el şi apoi spuse cu bucurie vădită: <Ah! tip romanic, mă bucur mult>. După o conversaţie privitoare la persoana lui Porumbescu, Verdi îl rugă să-i cânte un cântec românesc, oferindu-i o vioară care se afla pe un pian. Porumbescu, mişcat şi puţin sfios, a luat vioara şi a cântat o doină. După ce a ascultat, Verdi spune către Boito: <Mare lucru, cântecul acesta nu mi-i cunoscut, dar toată gama lui o simt şi o pricep>, şi strângându-i iarăşi amândouă mâinile îi zise mişcat: <Aa! fraţi ni sunteţi>"* (7 Ianuarie).

Să fi intuit - prin gestul său - Giuseppe VERDI, cel mai mare compozitor al Italiei şi cel mai mare creator al lumii de muzică de OPERĂ că, plătindu-i deplasarea, dela Roma la Genua, lui Ciprian Porumbescu şi ajutându-l financiar - cum se deduce din cartea profesorului Isopescu - autorul lui *"OTHELLO"* va contribui la evoluţia muzicii programatice româneşti? Pentrucă la două decenii după întâlnirea celor doi compozitori dela Genua, la Paris, un alt fiu de ţăran, ca şi cei doi, îşi va prezenta în primă audiţie compoziţia *"Rapsodia Română"*, având tema cântecelor cerute de VERDI să-i fie cântate la vioara Amatti!

Succesul RAPSODIEI a fost atât de mare, încât ziarele pariziene - la unison - au declarat: *"Apariţia unui nou viitor Beethoven"*. Tânărul compozitor era un tânăr adolescent, de 17 ani, şi se numea GEORGE ENESCU!

Asta s'a petrecut la Paris în 1897. Într'adevăr, tânărul autor al compoziţiei a devenit *"cel mai mare compozitor al secolului XX"* (Enciclopedia Britanică, Articol semnat de cel mai mare violonist al aceluiaşi secol XX: Yehudi Menuhin, căruia George Enescu i-a fost mentor şi profesor încă dela vârsta de 7 ani.)

George Enescu este şi cel mai mare muzician al secolului XX prin creaţia simfonică, concerte (pian, vioară, flaut, violoncel) cantate, muzică de cameră, lieduri. Enescu a fost şi un mare instrumentist, un mare profesor şi dirijor.

2005: COMEMORAREA SEMI-CENTENARULUI MORŢII LUI GEORGE ENESCU

CATEDRALA NEAMULUI

George ENESCU: *"Cum va fi lumea de mâine? Nu sunt profet. Cred totuşi că, printr'o lege a naturii, pe care am putea-o numi lege a reacţiunii, din pustiirea morală de astăzi se va naşte o nouă credinţă în demnitatea omului. Eu nădăjduiesc. S'ar putea, desigur, ca alţi nouri să se abată asupra Europei sau a lumii... Eu, ca artist, sunt un apolitic. Sunt omul artei mele..."* (Şi norii s'au abătut. Enescu a părăsit în 1946 definitiv România *"cotropită de Sovietici"*, cum mărturisea în discuţiile cu B. Gavoty.)

Se împlinesc 50 de ani dela moartea lui GEORGE ENESCU, care a murit pribeag, departe de ţara pe care a iubit-o la fel de nemăsurat ca şi Eminescu şi Brâncuşi! Şi tot atâţia ani de suferinţă românească sub comunismul criminal, murdar şi neomenos.

Va fi capabil, Preşedintele Băsescu, să aducă în ţară - în cazul că nu va fi asasinat - pe creatorul *"RAPSODIEI ROMÂNE"* şi pe creatorul *"COLOANEI INFINITE"*? Amândoi, cei mai mari creatori din lume - în domeniul artei lor - ai secolului XX! Unul în muzică. Altul în sinteza sculpturii.

Cum peste două luni, va avea loc ***sfinţirea*** locului şi începerea construirii *"CATEDRALEI NEAMULUI"* la Bucureşti, în această CATEDRALĂ trebue să-şi aibă locul de veci aceste două mărimi ale poporului ROMÂN şi care acum dorm somnul de veci în pribegie.

Chiar şi EMINESCU, care a avut în vârful scrierii sale şi a murit cu cuvântul Basarabia pe buze, trebue să-şi doarmă somnul de veci în *"CATEDRALA NEAMULUI"*, fiind eliberat de *"colectiva"* de morminte dela Bellu. EMINESCU a scris cele mai frumoase Rugăciuni din literatura lumii. Poemul său LUCEAFĂRUL, dumnezeesc şi astral, este mai citit în Japonia decât azi în ţara sa. Conducătorul unui mare stat asiatic, a recitat - recent - în româneşte - cunoscând limba română - (cu ocazia unei întâlniri diplomatice), din Eminescu! Autorul LUCEAFĂRULUI este unul din marii creatori lirici ai lumii alături de Homer, Dante, Shakespeare, Göethe, Byron, Baudelaire, Edgar Allen Poe.

Eminescu nu-şi poate dormi somnul de veci lângă Zaharia Stancu, care a pus botniţă... la gura ţăranului român şi nici lângă cel care a dat naştere literară primului... colectivist şi a răcnit la Radio cum că *"lumina vine dela Răsărit"*!

Cel mai dur comentator politic, Liviu Cangeopol, care a contribuit enorm la dispariţia şi senilizarea lui Ilici Iliescu, ne vorbeşte de încă unul care doarme la picioarele lui EMINESCU, la Bellu:

"Există intelectuali care încearcă să facă zid viu în jurul memoriei lui Ştefan Augustin Doinaş. Calitatea sa de om slab, decăzut până la a-şi trimite semenii la închisoare pentru a-i fi lui mai bine (sau mai puţin rău), diluează calitatea de poet rătăcitor prin sfere înalte. Poezia sa devine o minciună, o simplă versificare. Numai dacă se ignoră total latura sa ticăloasă, poetul Doinaş redevine ceea ce se credea că este. Dar ignorând ticăloşia unuia, de ce n'ar fi uitată şi cea a altuia? De ce nu a tuturor?"

Romanian Times -
28 Noembrie 2003

Locul de veci al lui EMINESCU este lângă BRÂNCUŞI şi ENESCU în *"CATEDRALA NEAMULUI"*! Aceste trei glorii ale artelor UNIVERSALE! Poezie. Sculptură. Muzică.

Destul a fost discreditat acest mare Creştin, de critica literară comunistă cu ***Împărat şi proletar***. Poezie ce a dus-o dincolo de contextul ei până la plictiseală şi banalitate. Eminescu, cu mintea lui atotcuprinzătoare, a trebuit să abordeze şi această temă. Şi asta în 1874, la numai 24 de ani! Dar şi noi, acum, putem interpreta că în societatea comunistă, un muncitor avea o locuinţă modestă, iar ***"proletarul"*** Ceauşescu o locuinţă Palat, cu grădină japoneză (dorinţa macioalfei!), plus 74 de vile în toată ţara! Şi *"proletarul"*... care avea ca studii *"şcoala de dans fără motor"*, ajunsese Împărat! O lichea-poet - l-am numit pe Păunescu Adrian - se căina, cum de nu-l cheamă **Niculae** pe MIHAI VITEAZU?! Şi pe marele Domn al MOLDOVEI, la fel! Dar aceiaşi critici literari ***nu*** arătau că EMINESCU a scris, mult mai târziu, în 1879, ***Rugăciune***, care atestă cunoaşterea dogmei a răscumpărării în Ortodoxie! Eminescu este un mare CREŞTIN! Versurile sale sunt neegalate în lirica lumii:

"Crăiasă alegându-te
Îngenunchem, rugându-te
Înalţă-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie,
Fii scut de întărire
Şi zid de mântuire!
Adu-ne bucurie
Fecioară Marie!"

Cum să aşezi lângă mormântul Reginei ghersului popular, al cărui car folcloric este încărcat cu rozmarin, busuioc şi mixandre, pe degeneraţii muzicii, autori de *"manele"*?

În ce ţară din lume sunt adunaţi - claie peste grămadă - condeie de antipod? Acest fapt a fost impus într'o ţară cu oranduire nedreaptă, comunistă, pentru... uniformizare, dar care oranduire a fost aruncată la gunoi! EMINESCU trebue despovărat întru eternitate dela Bellu! Cum să aduci o claie de morminte lângă creatorul *"La Simphonie Fantastique"*? Sau lângă Chopin? Sau cel ce a făurit *"Carmen"*? A sugrumat Italia pe DANTE, astfel, pentru eternitate? Anglia pe SHAKESPEARE? Franţa pe HUGO? Germania pe GÖETHE? Spania pe SAAVEDRA CERVANTES? Mormântul lui EMINESCU trebue urcat la ceruri, într'o CATEDRALĂ, aşa cum a procedat Franţa cu NAPOLEON!

EMINESCU trebue să-şi doarmă somnul de veci în CATEDRALA NEAMULUI! Căci altfel, *"colectiva"* dela Bellu se va mări cu.... furcile care au înălţat, cu versul lor, şira demagogiei politice comuniste, ce a ars în Revoluţia din Decembrie '89:

- poetul obez şi ocazional Păunescu Adrian;
- Vadim, şeful unui partid intitulat - la derută - *"România MARE"* (fără Basarabia şi Dobrogea!);
- Ion Gheorghe, devenit peste noapte, doctor... dacolog, aidoma Ceauşeştilor: ea - dr. în apă chioară...; el, (aşa cum spun dicţionarele politice în urmă cu ani) - dr. al marxismului...!

•

Destul sunt departe de glia străbună - din cauza comunismului fără faţă umană - cel mai mare filosof existenţialist al secolului trecut, Omul născut la Răşinari (unde îi era mereu sufletul); cel mai mare istoric al Religiilor, din acelaşi secol XX, ce a locuit pe strada Mântuleasa, şi altă glorie mondială, a aceluiaşi timp, născut în oraşul ce - cândva - a fost Reşedinţă Domnească - la Slatina.

Nici o ţară din lume (chiar făcând abstracţie de mărimea teritoriului) nu a dat lumii - în aceeaşi unitate de timp - atâtea somităţi universale!

Nu putem să nu pomenim de celebrităţi mondiale ale artei filmice: cel mai mare interpret al rolurilor negative dela Hollywood, născut la Brăila şi cunoscut sub numele de Edward Robinson. Din 20 de actori, cel mai înzestrat Tarzan: Johnny Weissmüller, născut la Timişoara. Dar şi de cunoscuta *"Femeia în roşu"* care, (născută tot în Banat) a făcut să fie prins şi executat imediat, fiorosul şi cel mai mare bandit al Americii, Dillinger!

Vestitul regizor şi scenograf dela Hollywood, Jean NEGULESCO (Român) care, în celebrul său film *"How to Marry with a Millionaire"*, a descoperit şi a făcut dintr'o starletă, cea mai mare actriţă a Americii, dar şi cea mai iubită stea: mitul Marilyn Monroe! Şi încă cunoscuţii animatori ai teatrului american: Liviu CIULEI - director al Teatrului din Minneapolis şi profesor de Artă al Actorului la New York. Andrei ŞERBAN, regizor al Teatrului *"MAMA"*, vestit şi prin punerea în scenă de spectacole de OPERĂ, New York, Paris, Viena.

Şi încă acele celebrităţi mondiale ale muzicii: Dinu LIPATTI, Ionel PERLEA, CELIBIDACHE. Şi alt geniu al muzicii - după cum scriu ziarele americane - care s'a stins în urmă cu câteva zile în Oklahoma City, Sergiu COMISSIONA, Român exilat, găsit mort într'o cameră de hotel şi care a fost conducător de orchestre la mai multe Filarmonici din Europa şi din Statele Unite ale Americii. Ca şi ENESCU, el a murit pribeag.

În ştiinţa tehnică: primul avion cu reacţie, inventat de Românul H. COANDĂ.

În ştiinţa medicală - dr. Nic. Const. PAULESCU care, prin invenţia sa, a adus multor oameni de pe întregul pământ sănătate şi alinarea durerilor, dar a fost vitregit de acordarea Premiului NOBEL pe pretextul de a fi antisemit! Şi la fel şi Mircea ELIADE care, prin îndelungatul său efort de studiu al istoriei RELIGIILOR, - contribuind, ca secolul în care ne aflăm, să fie cu adevărat religios, a fost şi el frustrat, în 1978, de a primi Premiul NOBEL! Pretextu[illegible]a şi în cazul lui PAULES[illegible], a fost de aceeaşi natură: legionar! Acelaşi dramatism s'a întâmplat şi cu alt Român, autor al vestitului roman: *"Dumnezeu s'a născut în exil"*, H. Vintilă.

•

Menţionăm câteva personalităţi româneşti, ale acestor zile, ce-şi duc existenţa în Exil, în Statele Unite ale Americii. Omul de ştiinţă Virgil Constantin NEGOIŢĂ, prof. univ. la *"HUNTER"* College University din N.Y., Şeful catedrei Ştiinţa Computerului. El este şi organizator de Congrese Mondiale Ştiinţifice. Dar şi scriitor. Romanele sale, apărute mai întâi în engleză, sunt traduse şi în România. În alte cărţi interpretează Iluminismul european prin culoarele savante ale premodernismului şi postmodernismului. Gândirea sa este ultramodernă. Scriitorul-savant ne arată - după cum pricepem - că Iluminismul de sfârşit de secol XVIII, a generat râuri de sânge; marxismul; războaie cumplite; discreditarea Bisericii; apariţia ideologiei de stânga şi marile crime ale acesteia. Cărţile scriitorului sunt foarte apreciate pretutindeni. Profesorul-romancier este un savant tânăr, modern, să credem că îl poate aştepta un destin - pentru uriaşa sa muncă şi talent - asemănător... cu al lui Paulescu şi Eliade!

În continuare, aşa cum ne sesizează un filolog român din Boston, trebue să vorbim - tot pe scurt - de scriitorul şi criticul literar şi istoric *"luminător de scriitori"*, M. N. RUSU. Exilat din România, sosește la New York în anul 1992. Cu o pasiune devoratoare de cărturar filolog, M. N. RUSU este - ca şi Petru COMĂRNESCU - şi critic de artă şi al fotografiei istorice. Sosit, ne dă la iveală câteva condeie robuste, interzise de regimul din ţară. Este primul redactor-şef al revistei ce apare la New York *"LUMINĂ LINĂ"*. Vom relata că în această ***revistă-carte*** publică un studiu lung, detailat şi profund

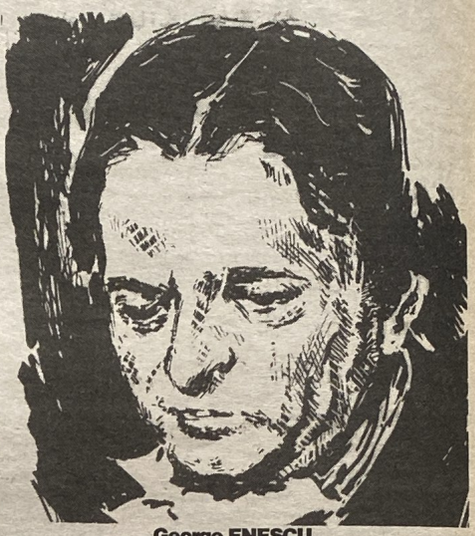

George ENESCU

despre URMUZ, cum nu a făcut-o nici un critic literar român, dela sinuciderea acestuia - cu 80 de ani în urmă - la Bufetul dela Şosea în Bucureşti. URMUZ a fost pionierul absurdului care a generat avangardismul literar român, ce a contaminat literatura internaţională, fapt de care pomeneşte chiar marele Eugen IONESCU. M. N. RUSU se detaşează de criticii literari istorici, din ţară, printr'o interpretare nouă şi profundă, când scrie fie de EMINESCU sau de condeiele literare ce au urmat, până la Marele Blond, faţă de criticii literari care au rămas - în procente - încă tributari interpretării ideologice învechite.

M. N. Rusu împreună cu Adrian Marino (stins în urmă cu câteva zile la Bucureşti, la vârsta de 80 de ani) şi Ştefan Stoenescu, sunt singurii critici literari-istorici cunoscuţi în ţară şi peste hotare.

Ştefan STOENESCU. A fost în ţară cadru didactic universitar, eseist. Studii critice şi traduceri din literatura engleză şi americană, în multe volume. Devine *"mijlocitor între culturi"*, contribuind la propagarea literaturii române în spaţiul anglofon. În urmă - cu aproape 20 de ani - cere azil politic pe Aeroportul din Chicago. Locuieşte în Statul New York, unde îşi continuă robusta sa activitate literară de cunoaştere, reciprocă, a liricii şi prozei americano-engleze şi române. Printre ultimele realizări este studiul său - analitic şi valoros - la volumul *"Poezii din Închisori"*, acolo unde au suferit forţe de mare condei prozodic: Gyr, V. Voiculescu sau cel ce ne-a lăsat tulburătorul: ***"Unde sunt, ce-i ce nu mai sunt?"***, Nichifor Crainic. Şi Zahu Pană, numit *"prinţ al poeziei"* - prin moştenirea lăsată Istoriei Literaturii Române.

De asemenea, trebue amintit de înzestratul comentator politic - dela *"Cuvântul Românesc"*, Eugen BÂRSAN, 50 de ani de Exil. 50 de ani de înaltă luptă patriotică, făcută cu cea mai rafinată inteligenţă, contribuind la dispariţia comunismului - prin robusteţea scrierilor sale.

•

Iliescu Ilici, la scurt timp după Revoluţia Română din '89, în loc să aducă în ţară pe Nicolae BĂLCESCU - mare patriot român -, l-a adus în... grabă pe Nicolae Titulescu, dar nu pentrucă a fost vioara I-a în diplomaţia europeană a secolului trecut, ci pentrucă a cântat în strună diplomaţiei sovietice... şi cu banii bugetului României a cumpărat arme pe care - în taină - le-a cedat comuniştilor spanioli în războiul contra lui Franco. Titulescu ne mai îndrăznind să vină în România, încă din anul 1936, decât adus în sicriu de comunistul Iliescu (ce poartă şi un nume al lui Lenin!)

Entuziasmul nemaivăzut, cu care Preşedintele Bush a primit, la 9 Martie a.c. pe Preşedintele Băsescu al României, la Casa Albă, demonstrează încrederea Americii în ţara numită ROMÂNIA, care a dat lumii atâtea personalităţi! Desigur, Preşedintelui Bush i s'a reamintit - de către consilierii săi - şi de generalul erou al Războiului de Independenţă, Americanul POMUŢ - Român la origine. Cel ce a adus STATELOR UNITE ale AMERICII întregirea cu ALASKA! Preşedintele Băsescu are acum prilejul - prin suportul AMERICII - în Balcani, să devină - aşa cum arată ziarele - Preşedinte al României cuprinzând şi Basarabia!

Sub preşedinţia d-sale, se va realiza - nu hardughii ca grajdul recenziei culturale *"Casa Scînteii"* sau detestata *"Casă a POPORului"*, ci măreţia acestui secol - pentru noi Românii - a ridicării CATEDRALEI NEAMULUI!

•

Dormindu-şi somnul de veci în *"CATEDRALA NEAMULUI"*, şi ENESCU şi BRÂNCUŞI şi EMINESCU ar duce la o descătuşare de ordin psihic, după atâta nedreptate şi sărăcie morală şi materială! Şi chiar noi, Românii de departe, împrăştiaţi pe continente, am trăi - la fel - o supremă desfătare! Într'adevăr, secolul acesta ar fi unul RELIGIOS ! După ce un comunist, cretin, a dărâmat 48 de biserici în zece ani!

•

Operele acestor trei creatori mari ai artei au surse robuste folclorice şi religioase: DOINA! RAPSODIA ROMÂNĂ! RUGĂCIUNEA! De aceea ei trebue să-şi doarmă somnul de veci în Patria lor şi în linişte de CATEDRALĂ!

Constantin ARONESCU

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

NOBLEŢEA REZISTENŢEI ŞI LAŞITATEA CAPITULĂRII

Ca pe orice om civilizat şi mai ales creştin, moartea fostului Papa John Paul II m'a întristat, deşi nu sunt afiliat acestei Biserici creştine.

Dar esenţa tristeţii nu e legată numai de moartea acestui deosebit om ci şi de amintiri amare legate de atitudinea Bisericii Ortodoxe Române (BOR) în timpul ocupaţiei comuniste, dar şi după aceea. Rândurile ce urmează sunt convingerile mele personale, bazate pe o tristă experienţă şi nu reflectă în nici o formă punctul de vedere al publicaţiei acesteia. Cum însă sunt un incorigibil optimist, tot aştept ca cineva să scrie şi istoria *"supunerii"* BOR în faţa ordinelor comuniste.

Dela început trebue să admit cu durere că BOR a colaborat pe faţă cu ocupantul. Să nu uităm, că un anonim preot de provincie, găzduind pe un fugitiv comunist condamnat pentru trădare de patrie şi colaborare cu o putere străină, într'un timp circumspect de scurt a fost avansat episcop, Mitropolit al Moldovei, ca să ajungă, subit, Patriarh, în acelaşi timp cu fostul *"fugitiv"* care a-iunsese, uns de Soviete, dictatorul României.

Dacă ajutorul uman dat unui persecutat este o faptă creştinească, acea avansare ierarhică nu se putea face fără colaborarea plenului conducerii BOR. Unii încă îmi mai argumentează că făcând *"unele"* mici concesii s'a putut salva BOR ca instituţie.

Trebue să fim istoriceşte orbi ca să nu amintim închiderea de mănăstiri, arestarea de preoţi cinstiţi, dărâmarea de biserici şi încadrarea BOR în rândurile Departamentului *"Cultelor"*, efectiv anexă a Securităţii, pentru a trimite *"misionari"* în Vest, cu scopul dezmembrării Exilului anticomunist. Să nu uităm cât efort a făcut secţia misionară a BOR de a lua controlul Episcopiei libere dela Vatra, SUA salvată de Exil şi de curajul raposatului Episcop Valerian Trifa, forţat până la urmă să moară în al doilea exil, în Portugalia.

Când comunismul era în floare în Polonia, Papa J. Paul II a stat cu curaj în mijlocul mulţimii poloneze şi a zis: Nu vă temeţi! Dar când Ceauşescu era deja arestat şi complotiştii, aceiaşi care, de fapt, patronau şi *"Cultele"*, şeful BOR - Patriarhul, a trimis o telegramă slugarnică, în mod public, de solidaritate cu *"geniul carpatin"*.

Mă întreb şi azi, după mai bine de 15 ani: oare şi acest gest a fost o mică *"concesie"* pentru a salva Biserica, sau pentru a-şi salva propriul său scaun ierarhic? De fapt a fost o grabă futilă, deoarece ceilalţi membri ai sinodului BOR au avut coloana vertebrală destul de gelatinoasă şi l-au menţinut în fruntea BOR, până şi în ziua de azi.

Aceasta e diferenţa dintre noblеţea curajului şi laşitatea capitulării. Undeva, în *"Faptele Apostolilor"*, se spune despre toleranţa pe care Biserica trebue să o aibă faţă de orice alte forme de credinţă. În România, cu aprobarea tacită a BOR, după invazia comunistă, a început prigoana aprigă contra altor Biserici creştine, considerate *"secte"*. Cel mai aprig a fost persecutată *"Oastea Domnului"*, care nu voia altceva decât întărirea ortodoxismului. Apoi, a urmat anihilarea Bisericii Greco-Catolice, considerată ca o *"anexă"* de *"spionaj"* a Papei!

Nu avem spaţiul de a explica importanţa culturală a unirii Ortodocşilor Ardeleni cu Roma şi uriaşul pas cultural al Şcolii Ardelene pe linia încadrării noastre în latinitatea din care facem parte. Fără acea Biserică şi fără Şcoala Ardeleană limba liturgică ar fi fost şi azi slavonă şi noi am fi mers ca oile spre totala slavizare a limbii naţionale, lucru ce l-ar fi făcut foarte fericit pe colaboratorul Sadoveanu, proclamat de el însuşi ca şi *"clasic în viaţă"*!

În cursul prigoanei antireligioase din timpul ocupaţiei comuniste, departamentul securist al Cultelor a cooptat anumiţi teologi care să contribue la propaganda *"idipindenţei"* religiei. Cum la noi, la Români, calificativele grandioase se acordă cu uşurinţă, expresii de tipul *"clasic"* sau *"cel mai mare"*... etc. au abundat.

Mi s'a trimis, nu de mult, o carte penibilă a unui asemenea *"teolog"*, care după '89 a fost calificat ca *"cel mai mare"* şi care, în timpul ceauşismului, s'a făţăit prin străinătate, a publicat cu nemiluita pagini necitite de aproape nimeni şi, (oare cu ce preţ?), a jucat în ritmul cerut de sectorul securist al cultelor, deşi şi el a trecut puţin prin închisori, din vina de a fi colaborat cândva la *Gândirea* lui Nichifor Crainic.

Personal, am fost revoltat când, în timpul ceauşismului, acest *"cel mai mare"* teolog în viaţă a publicat - cu aprobarea BOR - o broşurică cu titlul penibil de *"Uniatismul din Transilvania, încercare de dezmembrare a poporului român"*. Că s'a lăsat folosit şi a profitat de pe urma comunismului, e păcatul lui şi sper că s'a justificat în faţa Judecăţii de Sus. Dar ca, după '89, să facă afirmaţii defăimătoare despre suferinţele altora, pentru asta nu are scuză.

Şi acest *"cel mai mare"*, plin de venin ordonat de securişti zice... *"eu am fost în închisoare şi nu am văzut nici un preot uniat. Toţi s'au făcut Ortodocşi sau au intrat în diferite întreprinderi în care făceau pe turnătorii"*. Tot acolo mai afirmă că doar 2-3 episcopi *"uniaţi"* au stat în închisoare! Orice om de bună credinţă - şi teologul *"cel mai mare"* nu e unul din ei - ar fi putut citi ce s'a scris după '89 despre prigoana contra Greco-catolicilor. Preoţii care nu au semnat *"realipirea la Biserica mamă"* au fost arestaţi şi trimişi prin lagăre de exterminare şi închisori. Am întâlnit zeci ca ei prin glorioasele închisori şi lagăre ale patriei mamă. Episcopii (eu am întâlnit şapte) au murit prin închisori. Nu cunosc, nici măcar din documente şi scrieri, cazuri de preoţi *"uniaţi"* care să fi acceptat de a servi ca Ortodocşi. Cât despre... turnătorii, e ciudat cum acest mistic şi dogmatic, interesat numai în sfinţi ca Palama sau în filocalie, era informat despre această activitate subtilă a băieţilor veseli dela Secu'.

Toată frazeologia absconsă teologică a acestui *"cel mai mare"* cât şi a altora ca el, nu valorează pentru mine, care nu sunt *"uniat"*, nici cât degetul mic dela piciorul părintelui greco-catolic Traian Mârza, asasinat în 1988 de către Securitate. În afară de polilogiile pseudoteologice, patronate de BOR, există şi acţiuni concrete după '89, când studenţi dela Teologie au fost trimişi să ciomăgească credincioşii *"uniaţi"* care veneau să-şi revendice bisericile date înapoi prin lege. De altfel, nici până în ziua de azi retrocedarea proprietăţilor Bisericii Unite nu este terminată, BOR neavând curajul pe care l-a avut Papa J. Paul II, să admită public greşelile instituţiei.

Un alt exemplu de laşitate nejustificată a fost în timpul evenimentelor din '89. Comunismul impus de Ruşi s'a dărâmat ca un castel de cărţi de joc. Lumea a ieşit în stradă, mai ales tineretul ce voia libertate. Cu admiraţie, am privit preoţii ortodocşi bulgari care mergeau în fruntea demonstranţilor. În România, pe linia impusă de Patriarh, preoţii s'au ţinut departe, crezând că sunt neutri. Au participat însă cu avânt la înmormântările de după aceea, pentrucă... În timpul ciomăgelii mineriadei condusă de Iliescu, unde a fost protestul BOR? Tăcere totală. În imaginile filmate de către Apuseni despre tragedia copiilor orfani, abandonaţi şi muriind de SIDA, nu am văzut preoţi şi călugări, esenţa organizatorică a BOR stând lângă acei nefericiţi pentru a le da ultima mângâiere, dar am văzut călugăriţe şi călugări străini făcând acest lucru.

Biserica, în zilele de azi, a dovedit că poate fi implicată în construirea fericirii credincioşilor, în eliberarea lor, aşa cum fac mulţi prelaţi în ţările lumii a treia, aşa cum a făcut şi decedatul Papa, fapt pentru care a fost plâns cu sinceritate de milioane, chiar dacă nu erau Catolici. Mă doare să gândesc că, într'o viitoare istorie, BOR va rămâne ca o unealtă colaboraţionistă, în timp ce în alte ţări, Biserica va fi un exemplu de curaj anticomunist. Dar de aceea există prăpastia morală între rezistenţă şi capitulare.

După '89 a devenit o modă să se publice cărţi de teorie ortodoxă, deşi mă îndoiesc că 1% din populaţia Ţării înţeleg despre ce e vorba sau sunt interesaţi în cărţile lui Berdiaev sau ale altora. Răposatul Papa va rămâne în istorie şi pentru curajul unic de a recunoaşte public greşelile Bisericii Catolice în decursul veacurilor şi a cere iertare pentru aceste greşeli.

BOR, dacă vrea să fie un organism viu care să contribue la refacerea morală a Ţării, are datoria de a recunoaşte deschis păcatul capitulării laşe, de a-şi curăţi casa de cei care au colaborat, de a reface unitatea naţională, respectând celelalte forme de religie creştină, de a retroceda ceea ce a luat ilegal în timpul comunismului.

Sinodul BOR trebue să aibă curajul de a elimina din rândurile sale reziduurile comuniste, începând cu poziţiile cele mai înalte. Nu putem cere unui guvern civil de a fi total reformat şi curat moral, iar esenţa spirituală a naţiunii, Biserica, să se complacă în continuare într'o laşitate călduţă şi penibilă.

Şi scriu acestea pentrucă aş fi dorit să fiu mândru - dar nu sunt - de Biserica în care am fost născut şi crescut, aşa cum sunt mândri Polonezii. Dacă BOR va continua pe poziţii dogmatice valabile acum 500 de ani, se va situa ca şi sinodul dela Constantinopol în timpul intrării Turcilor în cetate, discutând câţi îngeri încap pe vârful unui ac.

Cred cu tărie că BOR nu are nevoie de *"teologi"* ezoterici şi foşti servanţi ai ocupaţiei, ci are nevoie de o restructurare radicală pentru a intra în secolul 21 aşa cum Papa a adus Vaticanul în acest secol, împlinindu-şi cu succes misiunea. Dar, probabil, că voi mai avea de aşteptat încă mult timp.

Romeo BRAN

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

● **Unul dintre evenimentele primare ale Florarului 1955 a fost trecerea în eternitate a lui George Enescu** (Paris, 25, rue de Clichy, înmormântat la Père Lachaise). Ziarele României roşii au consemnat faptul cu parcimonie, preferând să acorde spaţiu excesiv *"Zilei presei comuniste"* şi *"Zilei radiofoniei"*. De ce oare? Pentrucă reputatul muzician desfidea activitatea politică, nu creea probleme deosebite autorităţilor din Bucureşti (ba continua să fie membru al Academiei R.P.R.!), nu frecventa cercurile româneşti din Exil! Da, da, însă era căsătorit cu Maruca, fostă Cantacuzino, nume îndezirabil bolşevicilor autohtoni, fusese un protejat al reginei Elisabeta (Carmen Sylva) şi apreciat de curţi regale din Europa. Mai vârtos, colaborase cu Ionel Perlea *"transfugul"* şi cu Remus Tzincoca, autorul *"Marşului F.D.C Iaşi"* şi ex-dirijorul corului legionarilor din acest oraş. Aaa! va-să-zică, asta era!... Dar după moarte, comuniştii i-au confiscat zgomotos renumele. Partiturile şi discurile sale difuzate în ţară fură editate ilegal, până când chestiunea drepturilor de autor ale lui Enescu a fost tranşată din iniţiativa cătorva Români emigranţi...

● Cel de-al doilea eveniment principal, relatat lăbărţat de cotidienele reperiste, simultan cu încheierea Tratatului de pace cu Austria, a fost semnarea *"Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală"* dela **Varşovia** de către opt state ale lagărului socialist european, ca replică la apariţia în 1949 a NATO-ului. Jurnalele anunţă şi constituirea unui *"Comandament al forţelor armate unificate"*, pus sub conducerea mareşalului sovietic I. S. Konev. Cum comentează gazetele *"pactul"* impus de Kremlin? Nu-l comentează, îl urcă în slăvi. După ce critică la sânge Tratatul Nord-Atlantic, ele afirmă:

"Astăzi, datoria sfântă a guvernelor reprezentate la Conferinţa dela Varşovia, guverne răspunzătoare faţă de poporele lor pentru menţinerea păcii, independenţei şi inviolabilităţii frontierelor, este luarea şi înfăptuirea acestor măsuri luate încă la Conferinţa din Moscova, ca o consecinţă a ratificării acordurilor dela Paris din 1954, a politicii agresive, de pe poziţii de forţă, a Occidentului, a reînarmării Germaniei apusene şi aderării sale la NATO. Poporul nostru îşi dă seama că Tratatul sporeşte capacităţile de apărare prin forţa aliaţilor noştri. De strajă securităţii şi independenţei noastre stau nu numai poporul român şi forţele sale armate, ci şi puternica Uniune Sovietică şi ţările de democraţie populară, unite prin voinţa comună de a apăra libertatea şi independenţa noastră". Astfel, *"Scînteia"* şi *"suratele"* sale justificau crearea Tratatului dela Varşovia printr'o ipotetică ameninţare din Vest, atribuindu-se adversarilor intenţii pe care înşişi conducătorii marxisto-leninisto-staliniştii le aveau.

● Pentru ca Tratatul să capete greutate (şi legitimitate...), sunt publicate ***adeziuni, declaraţii, scrisori, telegrame*** din partea *"oamenilor muncii"*, care salutau într'o veselie isprava dela Varşovia. *"Comitetul naţional pentru apărarea păcii"* intră şi el în acţiune, ca la o simplă apăsare pe buton. Ţine o sesiune specială de aprobare şi susţinere a ceea ce mareşalul Buganin, primul ministru al U.R.S.S., a dictat (în Capitala Poloniei) să se execute fără murmure. Cine iscăleşte un asemenea *"sprijin"* necondiţionat? *"Biroul"* Comitetului, compus din: M. Sadoveanu (preşedinte), Lothar Rădăceanu, P. Constatinescu-Iaşi, Florica Mezincescu (vice-preşedinţi), M. Ralea, Geo Bogza, Aurel Duma, P. Gheorghe, Stela Enache, preşedinta Comitetului femeilor democrate(!) ş.a., ca membri. Iar pe 30 Mai se întruneşte, la aceeaşi comandă, *"Marea Adunare Naţională"* în a 6-a sesiune, în vederea ratificării unanime a respectivului Tratat. Dar şi pentru a-şi exprima satisfacţia faţă de *"îmbunătăţirea relaţiilor sovieto-iugoslave"*...

● Un loc aparte îl ocupă în presa din această lună cea de-a 50-a aniversare a lui **M. Şolohov**, *"unul dintre reprezentanţii cei mai de seamă, alături de M. Gorki, ai realismului socialist"*, autorul *"unei opere de-o importanţă şi durabilitate monumentală"*, cu referiri speciale la *"Pe Donul liniştit"*, *"Pământ desţelenit"*, *"Şcoala urii"*. Lui **Fr. Schiller**, la 150 de ani dela moarte, i se recunosc *"înălţimea filosofică şi morală a mesajului, patosul ei revoluţionar, amploarea şi măiestria compoziţiei artistice"*, fiind totodată criticat pentru *"încercarea sa de transfigurare estetizată a viitorului omenirii"*...

● Ce mai scriau pe-atunci ziarele? Lucruri de *"dârvală"*: Staţia C.F.R. Roman, fruntaşă pe ţară, eforturi sporite ale ţărănimii muncitoare pentru o producţie la ha de 2.000 kg porumb, *"cât mai multe economii la fiecare loc de muncă"* ş.a.m.d.

FAPTE INEDITE DIN VIAŢA LUI GEORGE ENESCU

Urmare din pag. 7

Studiind analitic şi savant toată această morfologie compoziţională, Enescu putea preciza dacă aparţinea muzicii preclasice a unor compozitori atât de apropiaţi ca premozartienii Haydn, Friedemann Bach sau barocului lui Händel; romanticului Berlioz sau ultimului reprezentant al curentului acestuia: Brahms. Dacă un lied descoperit într'un scrin este al lui Schubert sau Schumann. Dacă o compoziţie fragmentată este creaţia lui Smetana sau Dvorak; este compusă de Liszt sau Bartok, Debussy sau Ravel, Enescu cunoscând toată întinderea de spaţiu a muzicii programatice. Deşi a fost un mare admirator wagnerian şi al polifonicului Johan Sebastian Bach, discernea asemănarea şi înrudirea dintre Friedemann Bach şi primele simfonii ale mirificului Wofgang Amadeus Mozart. Studiul acestor partituri fragmentate, făcute cu intermitenţă, pe patul de suferinţă, îi alina durerea şi deseori îl liniştea. Era natura lui. A omului care în munca sa de o viaţă - o muncă titanică - a creat simfonii, rapsodii, concerte (pian, vioară, flaut etc.), sonate, muzică de cameră, de coarde şi muzică de operă. Enescu a avut o memorie fantastică!

•

Suferinţa lui Enescu se împletea cu regretul mărturisit, că autorul strălucitelor compoziţii - de inspiraţie folclorică, *Hora Staccato* şi *Ciocârlia*, Gr. Dinicu, a renunţat la arta componistică în favoarea - efemeră - de a fi şef de orchestră prin marile localuri germane, vieneze, mai ales bucureştene. George Enescu, preciza, că, România a pierdut astfel un rafinat şi strălucitor artist şi compozitor, pentrucă el ar fi dat încă opere de o netăgăduită valoare muzicală.

•

În momentul morţii compozitorului, prinţesa Cantacuzino aranjase cu cei dela Ambasadă, ca Enescu să fie scos prin Elveţia şi să fie înmormântat în ţară. Aflând de această intenţie, colonelul patriot Lupoaie - exilat din 1948 în Franţa - ce avea o mare influenţă la Prefectura pariziană, a făcut să fie distruse paşapoartele pentru Elveţia! Sfârşindu-şi zilele ca un mare pribeag, Enescu este scos pe scara de serviciu a hotelului, de oamenii colonelului Lupoaie, cu ştirea proprietarului C. Florescu, şi sicriul este depus la Capela Bisericii Române din centrul Parisului. Grupul de Români a rupt panglica de pe jerba de flori a Ambasadei Române comuniste! Curajosul căpitan Stoicănescu - şi el un exilat - împreună cu câţiva legionari, au dat afară din biserică hienele comuniste! După ce s'a sfârşit numărul vorbitorilor la Capelă, sicriul a fost dus la Cimitirul Père Lachaise, unde a avut loc înhumarea. Aici grupul de Români, în mare număr, nu a dat voie nici unui agent comunist să se apropie de mormânt.

În acest timp, dela Hotelul *"Athala"*, dispăreau vioara maestrului şi o ladă solidă din metal, plină cu manuscrisele, documentele şi scrisorile maestrului. Într'un dulap s'au găsit doar două costume şi un frac. Era tot ce mai rămăsese dela omul care a depus în viaţa lui o muncă titanică! Imediat, prinţesa Cantacuzino, a plecat în Elveţia. S'a aflat apoi, că vioara şi manuscrisele sosiseră la Bucureşti.

Constantin ARONESCU

O Relicvă Sacră

GIULGIUL MÂNTUITORULUI

George GEORGESCU

În contextul istoric al răstignirii Mântuitorului, imperiul roman se afla la apogeul expansiunii. În anul 63 (i.Hr) legiunile romane sub comanda lui Cneius Pompeius Magnus cuceriseră Palestina anexând Samaria, Idumeea şi Iudeea la provincia romană Siria. În perioada în care Iisus intra triumfător în Ierusalim fiind primit cu osanale de mulţimea care îl aştepta pe Mesia, Iudeea era guvernată de procuratorul Pontius Pilatus (26-36 d.Hr) şi de dictatura teocratică a Sanhedrinului prezidat de marele preot Caiafa. Deşi fuseseră înăbuşite câteva răscoale, iar cu puţin timp în urmă procuratorul Coponius o lichidase pe cea condusă de Iuda Gaulonitul, nesupunerea faţă de Roma continua să se răspândească. În fruntea răzvrătiţilor se aflau *"zeloţii"*, membrii unei grupări fundamentaliste fanatice care instigau populaţia împotriva stăpânirii romane, manifestând în acelaşi timp sentimente de ură împotriva tuturor celor care încălcau *"Legea"* şi care trebuiau exterminaţi.

Pus în antiteză cu religia care susţinea legea Talionului, creştinismul, prin puritatea învăţăturilor sale propaga cele mai nobile sentimente, precum dragostea faţă de aproapele, mila faţă de cel aflat în suferinţă şi o atitudine paşnică în faţa agresivităţii. În cadrul ispitirilor la care a fost supus cu privire la atitudinea faţă de cuceritorii Iudeei, Iisus a răspuns prin axioma referitoare la *"Dinarul Cezarului"*. Criticând făţărnicia, egoismul şi lăcomia fără margini a contemporanilor Săi, El i-a alungat din templu pe cei care îl transformaseră într'un loc unde se negociau vânzări şi schimburi de valută, zicându-le: *"Casa mea este casă de rugăciune iar voi o faceţi peşteră de tâlhari"* (Matei XXI-13). Acesta a fost picătura care a umplut paharul fariseilor şi saducheilor ce vedeau în Iisus Nazarineanul un ferment deosebit de periculos pentru ordinea şi stabilitatea Statului teocrat, în care preoţimea deţinea toată puterea, inclusiv cea laică.

După ce a fost prins prin trădare, *"L-au dus întâi la Ana, căci era socrul lui Caiafa, care era arhiereu al anului aceluia"* (Ioan 18.13) şi trimis apoi legat la Caiafa, de unde a fost dus în faţa Sanhedrinului care reprezenta autoritatea supremă la Ierusalim cu atribuţii judecătoreşti, apoi la Pretoriu, deoarece trebuiau să obţină în mod obligatoriu şi acordul procuratorului roman. Pilat, care a intuit că Iisus este o victimă nevinovată L-a întrebat: *"Poporul Tău şi arhiereii Te-au predat mie. Ce ai făcut?"* (Ioan 18.35). După interogatoriu s'a spălat pe mâini spunând că nu-l găseşte nici o vină, dar, la cererea insistentă a mulţimii instigate de arhierei, Iisus a fost condamnat la moarte prin crucificare sub acuzaţia de blasfemie. Era o pedeapsă cumplită şi umilitoare pe care Romanii nu o aplicau niciodată unui *"civis romanus"* ci numai străinilor şi prizonierilor de război, pe care îi crucificau cu cruzime şi sadism, răzbunând pierderile lor în lupta împotriva răsculaţilor.

Dela Pretoriu până la Golgota unde urma să fie răstignit, Iisus a fost supus unor batjocoriri şi lovituri cumplite cum nu se aplicau nici marilor tâlhari ai vremii. A fost scuipat pe faţă, tras de păr şi de barbă, lovit peste obraji şi peste gură, lovit cu trestii şi toiege, primind o lovitură de măciucă peste cap în urma căreia spinii cununei I-au intrat adânc în carne, sângele curgându-I şiroaie pe faţă. A mai primit o lovitură de bâtă în partea dreaptă a maxilarului care I-a fracturat cartilagiul nazal, I-a zdrobit falca şi I-a rupt dinţii. A mai avut răni la nas, bărbie şi genunchi, în urma căzăturilor sub povara crucii. Sudoarea şi sângele scurs din rănile pricinuite de lovituri şi de flagelare, precum şi din rana adâncă provocată de lancea ostaşului din garnizoana romană, împreună cu mirodeniile cu care a fost uns, au impresionat pânza de in a Sfântului Giulgiu în care a fost înfăşurat după coborîrea de pe cruce. Deşi s'au găsit unii care au contestat existenţa şi autenticitatea acestui giulgiu, în sprijinul existenţei lui sunt două argumente de necontestat. Argumentul Biblic şi argumentul Ştiinţific.

Argumentul Biblic este confirmat de sfinţii evanghelişti care au trăit în preajma Mântuitorului şi au descris toate momentele patimilor Lui. *"Au luat deci trupul lui Iisus şi L-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la Iudei"*. (Ioan 19 - 40), după ce L-au uns cu un *"amestec de zmirnă şi aloe"* (id.39). *"Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând"* Luca (24-12). *"A sosit şi Simon-Petru şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile puse jos"* (Ioan 20-6). Aceste mărturii ale foştilor Apostoli ai Mântuitorului nu pot fi puse la îndoială, întrucât au fost martori ai descoperirii mormântului gol, a Giulgiului şi a maramei cu care o femeie ce Îl urmase în drumul spre Golgota I-a şters faţa în momentul când a căzut sub greutatea crucii.

Argumentul ştiinţific este confirmat de membri câtorva Comisii de cercetători care au obţinut de-a lungul timpului aprobarea să analizeze cu metode de laborator Giulgiul aflat la Torino. Primele cercetări au început în anul 1900 la Sorbona sub conducerea prof. de fiziologie şi patologie comparată Yves Deluge, care a stabilit că imaginea de pe Giulgiu s'a format în contact direct cu un corp uman în urma scurgerii sângelui din răni, şi nu au fost pictate. Autenticitatea Sfântului Giulgiu a mai fost confirmată şi de o Comisie Internaţională ştiinţifică. Antoine LeGrand, membru al Comisiei Internaţionale a declarat că în timpul cercetării nu a existat nici o contradicţie în rezultatul cercetării la care a participat şi un membru al poliţiei. Un alt membru al Comisiei, dr. Barbit, a demonstrat că sângele Mântuitorului s'a difuzat în prelungirea firelor de urzeală ale pânzei, ceea

ce elimină teoria folosirii unor vopsele, cum au pretins unii denigratori.

Dintre toţi specialiştii care au cercetat Sfântul Giulgiu şi au analizat urmele sângelui scurs din rănile lui Iisus, sânge care a impresionat pânza subţire de in în care a fost înfăşurat, cele mai relevante sunt ale dr. Pierre Barbet dela Spitalul *"Saint Joseph"* din Paris care a studiat şi analizat Sfântul Giulgiu din punctul de vedere al chirurgului. El a declarat că studierea petelor de sânge a scos în evidenţă o vasodilataţie intensă a capilarelor subcutanate care s'au rupt datorită loviturilor primite. După cum se ştie, flagelarea se făcea cu un bici cu multiple curele de piele pe care erau fixate bile de plumb sau bucăţi de oase care sfâşiau carnea. După legea ebraică condamnatului i se aplicau 39 de lovituri, dar lictorii, în realitate nişte brute dezlănţuite loveau până ce victima îşi pierdea cunoştinţa. Pe Sfântul Giulgiu al lui Iisus au fost identificate 49 de lovituri. Urmele flagelării, declară chirurgul francez, sunt nenumărate şi se află în majoritate pe faţa posterioară. Se văd de asemeni pe umeri, pe spate şi în zona rinichilor, coborând pe coapse şi pe pulpe. Acolo, extremitatea curelelor au încercuit pulpele picioarelor lăsând brazde adânci. Lictorii erau doi, câte unul de fiecare parte a Mântuitorului şi loveau cu cruzime, în urma loviturilor creânduse milioane de hemoragii intradermice, sângele curgând şiroaie de pe umeri până la pământ, astfel încât tot corpul Lui era o rană.

Într'un Raport publicat în anul 1981, un grup de oameni de ştinţă americani (Grupul STURP), după efectuarea unor teste timp îndelungat, au confirmat că *"Giulgiul a fost în contact direct cu un corp uman"*. Mai recent, prof. Raymod Rogers a dat publicităţii un studiu ştiinţific într'o revistă de chimie în care a precizat că în urma efectuării analizelor chimice de laborator a stabilit că petele de pe Giulgiu provin din sânge adevărat.

Cu ajutorul razelor X şi ultraviolete s'a putut stabili chiar şi grupa de sânge a Mântuitorului, AB. Giulgiul, lat de circa 1,10 m lăţime şi circa 4,34 m lungime fusese impregnat cu smirnă, o răşină parfumată provenită din arbustul *"commiphora myrra"* din Sudul Arabiei. Sub formă de praf amestecat cu aloe, răşina era folosită la îmbălsămarea morţilor la Iudei, astfel încât sângele care a curs din rănile Mântuitorului a fost fixat pe pânza de in datorită acestui amestec cu care femeile mironosiţe L-au uns după ce a fost coborât de pe cruce cu aprobarea procuratorului.

Prima expunere în public a Sfântului Giulgiu a avut loc în Franţa în anul 1351 fiind atestată în documentele vremii. În anul 1898 juristul Secondo Pio a realizat prima fotografie a relicvei, iar în anul 1931 biologii şi antropologii care l-au examinat au confirmat că imaginile imprimate pe pânză sunt din sânge, nu din vopsele. Într'un raport de medicină legală din anul 1970 s'a stabilit autenticitatea amprentelor precum şi datele fiziopatologice ale Mântuitorului: Înălţimea 1,80 m, greutatea cca 77 kg, tipul semitic, cu păr lung, barbă şi mustaţă. La acelaşi rezultat a ajuns şi medicul legist american Robert Buklin care a întocmit un raport în care se precizează că urmele de pe linţoliu aparţin unui bărbat adult cu înălţimea cuprinsă între 1,75 - 1,80 m având o greutate între 75-81 kg şi vârsta între 35-45 de ani. El şi-a încheiat raportul cu următoarele cuvinte: *"Bărbatul care a fost înfăşurat în giulgiu este Iisus Hristos!"*.

În anul 1978 două comisii independente, una americană şi alta italiană care au studiat timp de 5 zile Sfântul Giulgiu expus într'o sală a Palatului Reale din Torino au stabilit că în nici un caz nu poate fi vorba de un fals. Prin spectroscopie de reflexie s'a stabilit că Iisus a fost dus desculţ până la locul execuţiei, după urmele impurităţilor de pe tălpile picioarelor imprimate pe pânza curată de in. La 13 Mai 1981 cercetătorii americani Jumper şi Jackson au realizat o reproducere tridimensională a celui răstignit, prin prelucrarea pe computer a imaginii de pe Giulgiu, iar la 21 Aprilie 1988 au fost prelevate materiale din el, eşantioanele fiind studiate în laboratoarele din Oxford, Tucson şi Zürich sub conducerea directorului dela British Museum din Londra. În acelaşi an Giulgiul a fost vizitat de Suveranul Pontif Papa Ioan-Paul al II-lea care s'a recules în faţa lui, în timp ce peste trei milioane de pelerini din întreaga lume I-au putut privi îndeaproape.

Deşi oameni de ştiinţă renumiţi au supus Giulgiul unor analize care i-au confirmat autenticitatea, au fost şi mai sunt încă sceptici care se îndoiesc de rezultatele cercetărilor. Omul de ştiinţă american John Walsh a făcut o declaraţie care redă în câteva cuvinte controversa stârnită în unele cercuri de celebra pânză de in în care a fost înfăşurat Mântuitorul: *"Giulgiul din Torino este fie cea mai cutremurătoare şi instructivă dovadă a existenţei lui Iisus, fie este una dintre cele mai ingenioase produse ale minţii şi mâinilor umane cunoscute până acum"*. Un om de ştiinţă care pune la îndoială rezultatele unor analize de laborator, dovedeşte ori rea credinţă ori lipsă de profesionalism. Iată ce declară în această privinţă cercetătorul Arnaud Upinsky: *"Avem dovadă absolută a autenticităţii, identificarea lui Iisus este la fel de sigură ca aceea a unui individ prin amprentele sale"*, iar cercetătorul român Ion Brad scrie că *"substanţele exudate în timpul chinurilor au contribuit la distrugerea ciupercilor şi mucegaiurilor ce s'ar fi putut dezvolta pe parcursul timpului, lucru care poate explica de ce Giulgiul este intact."*

Pentru a demonstra netemeinicia declaraţiilor sceptic ilor şi ale celor de rea credinţă care susţin că pânza de in aflată la Torino nu ar fi din vremea lui Iisus, ci mai recentă, cercetătorul Raymond Rogers a declarat de curând că rezultatele cercetărilor de laborator au stabilit în mod indubitabil că tehnologia confecţionării pânzei de in a acestui Giulgiu corespunde cu descrierile lui Plinius cel Bătrân despre arta ţesutului în epoca crucificării Mântuitorului. Lipsa de spaţiu ne împiedică să menţionăm toate comisiile şi oamenii de ştiinţă care au cercetat de-a lungul timpului preţioasa relicvă stabilindu-i autenticitatea.

Deşi ştiinţa şi-a spus cuvântul în această problemă, verdictul ei fiind de necontestat, materialiştii-ateii precum şi duşmanii religiei creştine continuă să conteste rezultatele cercetărilor moderne de laborator, care, după cum se ştie, sunt capabile să identifice un individ după o simplă amprentă biologică sau un singur fir de păr. Celor care declară că nu există dovezi care să confirme că în Giulgiu a fost trupul Mântuitorului, putând fi al oricărei alte persoane răstignite, le amintim că trupele romane au crucificat sute, chiar mii de prizonieri de război, dar nu se cunoaşte un singur caz, în afara lui Iisus Nazarineanul, care să fi fost declarat *"Regele Iudeilor"*, să i se fi pus o cunună de spini pe frunte, să fi fost uns cu mir, învelit într'un Giulgiu şi înmormântat după tradiţia iudaică. De obicei tâlharii sau prizonierii crucificaţi erau abandonaţi în câmp unde erau lăsaţi pradă ciorilor şi vulturilor. Dumnezeu a vrut să ne lase însă un semn palpabil al existenţei Fiului Său, care a cunoscut preţul pe care avea să-L plătească şi a acceptat sacrificiul predestinat pentru a ne arăta calea mântuirii.

În duh şi adevăr

MOARTE ŞI ÎNVIERE

Sergiu GROSSU

De vreme ce sfârşitul lunii Aprilie a stat sub semnul patimilor şi al Învierii Mântuitorului, socotim că este bine şi de folos duhovnicesc pentru cititorii ziarului *"Cuvântului Românesc"* ca să aprofundăm împreună problema propriei noastre răstigniri şi a morţii spirituale. În vederea experimentării unei învieri indispensabile în lupta noastră cu răul din lume şi-a realizării unei vieţi *"ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"*.

Dacă ne-am apleca, sârguincioşi şi atenţi, asupra acestui verset luat ca *"motto"*, ne-am putea da seama că el îngemănează cele două aspecte intime ale experienţei creştine: moartea şi viaţa. Nu mai este vorba, bineînţeles, de moartea ca negaţie a vieţii, ci de moartea nouă, surprinzătoare prin finalitatea ei, de o moarte ca afirmare a unei vieţi noi, având o calitate şi o dimensiune nouă.

"Voi aţi murit..." le scrie Ap. Pavel creştinilor din Colose. La ce fel de moarte se referă el? Nicidecum la moartea fizică, a trupului, menţionată, de pildă în epistola către **Evrei (9, 27)**: *"Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata"*. Şi nici la moartea sufletului - moarte în păcat sau consecinţă a păcatului - nu se gândeşte Apostolul nemuririlor; fiindcă, despre o astfel de moarte, el gândeşte aşa: *"Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre."*, **(Efeseni 2,1)**, dat fiind că, în acest caz, sufletul moare, conform previziunii biblice: *"Sufletul care păcătuieşte, acela va muri"* **(Ezechiel, 18.20)**.

Sfântul din Tars le aminteşte Colosenilor: *"Voi aţi murit..."* punând, în felul acesta, accentul pe un aspect cu totul inedit şi superior - moartea faţă de păcat. Adresându-se Bisericii din Roma, el îi îndeamnă pe fraţii săi de credinţă să se considere *"morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Iisus Hristos"*. Această moarte nu poate avea loc prin eforturile proprii ale omului. Numai împreună cu Hristos noi putem muri faţă de păcat, iar moartea noastră va fi similară cu a Lui. După cum citim: *"În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr'o moarte asemănătoare cu a Lui vom fi una cu El şi printr'o înviere asemănătoare cu a Lui"* **(Romani, 6, 5)**.

Moartea faţă de păcat a fost numită de Sfinţii Părinţi - şi în deosebi de Maxim Mărturisitorul - *"moartea mistică"*, la care se poate ajunge prin răstignirea omului vechi, a omului natural. *"Ştim bine* - ne lămureşte Ap. Pavel - *că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El* (respectiv cu Iisus), *pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea Lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului"* **(Romani, 6. 6.)**.

Evanghelia aşează mereu în faţa conştiinţei noastre adevărul fundamental, adânc şi cutremurător prin lărgimea sensului pe care îl are, şi anume că nimeni nu poate trăi cu Hristos dacă mai înainte nu a murit împreună cu El.

Să nu ne jeneze paradoxul *"am murit, dar trăiesc"*. După cum există o viaţă care duce la moarte (amintiţi-vă de avertismentul Apocalipsei: *"Îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort"*), tot aşa există o moarte care duce la viaţă: *"Voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"*. În lumina Evangheliei, viaţa aceasta *"ascunsă"*, mistică, incomprehensibilă, este o *"viaţă nouă"*, *"viaţă de belşug"*, o *"viaţă adevărată"* care răsare din moarte; este viaţa lui Hristos suprapusă vieţii noastre anterioare, înghiţită de moarte.

Cu alte cuvinte, eu care trăiesc o viaţă păcătoasă, ca rob al păcatului, ascultând, în cele din urmă, de chemarea lui Dumnezeu, mă lepăd de fiinţa mea înrăită şi accept moartea: eu mor faţă de păcat, prin răstignire, ca să ajung la viaţă - la viaţa spirituală. În care *"nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine"*. Pe baza acestei revelaţii paulinice, noi ştim că viaţa pe care o trăim acum *"în trup"*, o trăim *"în credinţa în Fiul lui Dumnezeu"*, care ne-a iubit şi S'a dat pe Sine însuşi pentru noi **(Galateni, 2.20)**.

Ce salt calitativ, ce treaptă uriaşă! Mai întâi, am trăit fără Hristos: o viaţă de fărădelegi, idolatră, protivnică lui Dumnezeu. Apoi prin credinţă, prin întoarcerea noastră la obârşiile divine, am ajuns ca Hristos să locuiască în inimile noastre, să se împreuneze cu eul nostru, să se identifice cu idealurile noastre. Însă pentru atingerea acestei cutremurătoare trepte mistice, se cuvine să suferim răstignirea şi moartea împreună cu Domnul Iisus: *"Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine"*. Viaţa mea pe plan lăuntric, este înlocuită cu viaţa lui Hristos. Eu mă micşorez şi El creşte. Eu am murit şi în locul meu trăieşte Iisus. Numai viaţa pe care o trăiesc *"în trup"* îmi aparţine; şi această viaţă o trăiesc *"în credinţa în Fiul lui Dumnezeu"*. Viaţa spirituală pură este o viaţă *"ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"*.

Un creştin care s'a ridicat pe acest pisc de trăire în duh îşi va sacrifica bucuros viaţa pentru Hristos, fiindcă el este avertizat de Domnul că *"oricine îşi va pierde viaţa din pricina Mea şi din pricina Evangheliei, o va mântui"*. În acelaşi sens le scrie Ap. Pavel Filipenilor: *"Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos... Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea la învierea din morţi"* **(Filipeni 3. 8, 10)**.

Murind faţă de păcat şi trăind o viaţă *"ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"*, noi nu mai trăim pentru noi înşine (nici în cadrul familiei, nici ca membri ai exilului românesc), ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru noi. Scopul vieţii noastre rămâne Iisus, chiar dacă, din nefericire, o bună parte din Românii pribegi îl tăgăduiesc şi Îl răstignesc zilnic în adâncurile fiinţei lor disperate.

Să reeditâm gestul sublim al bătrânului Iosif din Arimatea, despre care aflăm din Evanghelia Duminicii a 3-a după Paşti, că *"a îndrăznit să se ducă la Pilat ca să ceară trupul lui Iisus"*. Să nu ne lăsăm furaţi de grijile luptei pentru existenţă sau de tentaţiile novice ale lumii libere, indiferenţi la problema mântuirii veşnice. Deoarece creştinul autentic, pentru care a trăi şi a muri înseamnă Hristos, se ridică, mistuit de nostalgia paradisului, deasupra mentalităţii neopăgâne a vremii sale, fără ca să-i pese de cei ce suferă lăsaţi departe în ţară. Nu cunoaşte îndoiala, compromisurile laşităţii sau apostazia, şi îndrăzneşte să ceară *"trupul lui Iisus"*, apărând cu vorba şi cu fapta cauza Celui răstignit pentru răscumpărarea lumii, conştient de faptul că Iisus a înviat din morţi *"cu moartea pre moarte călcând"*, că este viu, că trăieşte, domneşte şi va domni, până la sfârşitul veacurilor, drept unică temelie a umanităţii suferinde, drept unică nădejde de izbăvire a neamului nostru.

Dela moarte la înviere - acesta este itinerarul pe care ni-l fixează Evaghelia şi care ar trebui să constituie ţelul fiecărui frate deştărat. Fie că ne-am stabilit în Europa sau pe pământul binecuvântat al celor două Americi, fie că soarta ne-a împins până la îndepărtata Australie, noi trebue să ne răstignim firea pământească şi să murim faţă de păcat, pentru a trece din moarte la viaţă. Pentru a drumui, cu Iisus cel înviat, spre Emausul nădejdilor noastre înaripate, ca unii care L-am văzut cum spune Sf. Ioan la începutul primei sale epistole, *"cu ochii noştri"* şi-am pipăit *"cu mâinile noastre"* rănile Lui. Dar, mai cu seamă, care am verificat veridicitatea promisiunii făcută de El cu ocazia morţii lui Lazăr: *"Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată."*

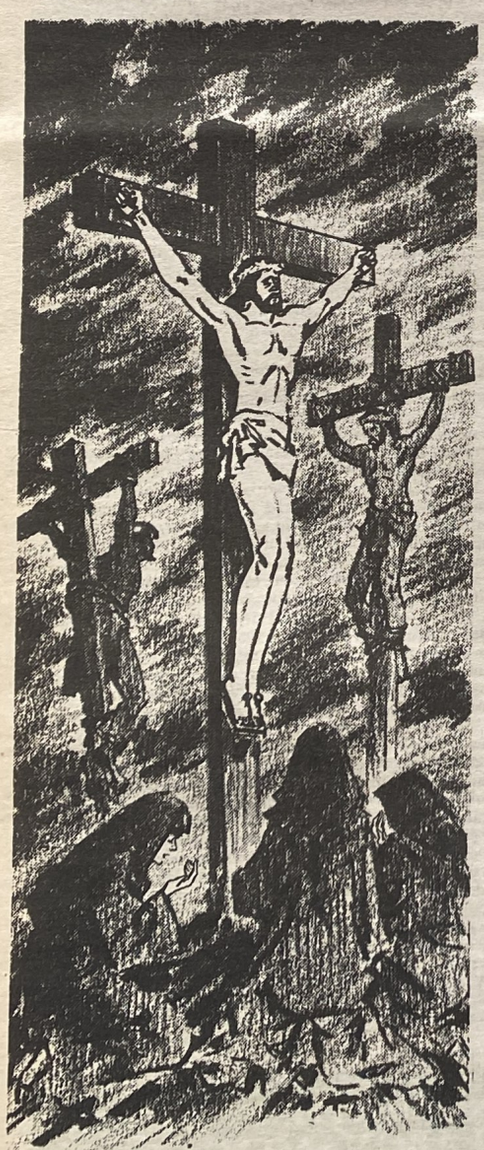

MUNTELE MĂSLINILOR

Nu'n inima mea îţi plăcea să te retragi -
sihlă'n vârtej de spini, imală
şi florile de smârc printre haragi,
ci departe de mine
în poiana domoală
din Muntele Măslinilor.

Dar înainte de Răstignire
Mi-ai cerut:
(Oare nu era şovăire
în prea blândul luminilor?)
Mă simt ca un olog
că nu mai este nici un loc
unde să merg ca să mă rog.
Vrei ca să-mi dai inima ta,
ca o oază,
ferit de cei ce mă vânează,
doar pentru-o oră-aş vrea s'o împrumut
spre-a mă ruga în ea
ca'n Muntele măslinilor?

Tu n'ai să mergi la Răstignire
fără să treacă peste trupul meu,
răspuns-am eu.

O, da... nu va cânta cocoşul...
Dar eu te'ntreb din nou:
Îmi dai inima ta
ca să mă rog în ea
ca'n Muntele Măslinilor?

Când s'a întors să-mi urce'n inimă
dormeam.
La fel a doua oară -
dormeam.
La fel a treia oară -
dormeam.

De fiecare dată chinului
cerca să-mi urce'n inima
ce-l oferisem împrumut
ca Munte al Măslinilor.

Când m'am trezit
plătitu-mi-am tot lutul
somnului.
Iuda îi dase deja sărutul
Domnului.

Ca o arsură
ce a mai rămas în Scriptură
despre inima mea
(ce-o singură dată putea
să fie Muntele Măslinilor)
e că de-acum
şi până'n veacul anilor
voi sângera în rană.

Tu,
inima mea sărmană
ce mi-ai pierdut Muntele!
De-acum Scriptura şi veacul te va numi
Îndurerata inimă -
Grădina Ghetsimanilor!

Dumitru ICHIM

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Lidia Gross, *Confreriile medievale în Transilvania (secolele xiv-xvi)*

Editura Grinta, Editura Press Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2004, 332 p.

Pr.Gh.NAGHI

Apariția volumului de mai sus încununează cercetări îndelungate pe parcursul ultimei decade de către dr. Lidia Gross, cercetătoare la Institutul de Istorie din Cluj în cadrul secției de medievistică fiind susținută drept teză de doctorat la Universitatea *"Babeș-Bolyai"*.

Cu un edificator *"Argument"* autoarea motivează necesitatea și importanța acestei strădanii de ani de zile prin încercarea de reconstituire a istoriei confreriei medievale din Transilvania, cuprinderea particularităților locale în ansamblul european în funcție de izvoarele specifice existente. Confreria medievală este o instituție ajutătoare a Bisericii Catolice care își avea locul bine determinat în viața religioasă a cetății. Nu trebue uitat că lumea medievală era una pur religioasă în care preocuparea principală a fost pregătirea individului în cadrul comunității creștine pentru câștigarea vieții veșnice. Cercetătoarea a surprins racordarea fenomenului transilvan la mișcarea fraternală apuseană. Nu a fost ușoară refacerea vieții spirituale atât de complexă și de specifică a societății urbane transilvane, autoarea deplasându-se pe coordonatele legate de: 1. caracteristicile confreriilor în funcție de mediul și locul de afirmare; 2. activitățile religioase și caritative; 3. devoțiunea (cultică) pe care o practică; 4. impactul în rândul credincioșilor și 5. paralela cu evoluția lor, predilect din spațiul german. Cercetarea s'a axat pe teritoriul Transilvaniei din cadrul regatului maghiar pe motivul existenței izvoarelor urmărindu-se evoluția lor, afirmarea confreriilor și dispariția lor treptată. Prin urmare lucrarea reface istoria confreriilor din Transilvania voievodală, reținându-se particularitățile lor în contextul păstrării trăsăturilor fundamentale europene ale societății urbane.

Volumul este împărțit în șase capitole începând - cum era de așteptat - dela istoria confreriilor medievale în Europa categorisindu-le în fraternități caritabile și spirituale ale lumii catolice fiind inclusă și o incursiune istoriografică germană, franceză, italiană, spaniolă încheind cu istoria confreriei medievale din Transilvania. Dezbaterea continuă cu *Societatea urbană și instituțiile religioase din Transilvania* (p. 77-132) urmărindu-se dezvoltarea principalelor orașe în voievodatul Transilvaniei secolelor XIV-XVI: *Bistrița, Sibiu, Sighișoara, Sebeș, Brașov, Cluj, Alba Iulia cu precizări despre* dezvoltarea economică, organizarea administrativă, societatea (structura) urbană și prezentarea instituțiilor religioase existente. Între acestea figurează dieceza Transilvaniei cu sediul în Alba-Iulia care era sub jurisdicția arhiepiscopului de Calocea (Kalocsa) și împărțită în arhidiaconate, diaconate și parohii. Sunt prezentate apoi capitluri și decanate săsești cât și ordinele religioase care au predominat în Transilvania: ordinul benedictin, cistercian, ordinul eremiților Sfântului Augustin, cel premonstratens, eremiților Sfântului Paul, ordinul fraților minori (franciscani), ordinul fraților predicatori (dominicani), ordinul Sfântului Spirit. Preocuparea pentru profilul spiritual al societății medievale cuprinde un subcapitol important dedicat vieții religioase care include cultul sfinților, pelerinajul și testamentul. Urmează capitolul despre *Confrerii clericale* (p. 133-168) definite drept asociații facultative ale clericilor (la unele participă și laici) cu scopul principal de a săvârși, împreună rugăciuni pentru mântuirea celor morți. Aceste *confrerii clericale* tind spre o viață religioasă comună, similară ordinelor monahale semnalându-se pentru Ungaria medievală prima (atestată documentar) în 1092. Apoi sunt prezentate confreriile clericale din Transilvania medievală într'un mod exhaustiv, demn de apreciat: confreria capitlului din Bistrița, Sebeș, Sighișoara și Sibiu, cu lista membrilor clerici și mireni (deloc ușor de alcătuit). Sunt semnalate și izvoarele documentare pentru susținerea concluziilor de mai sus.

Prezența diferitelor ordine religioase monahale pe teritoriul Transilvaniei este prezentată în baza unor documente sigure în capitolul *Confrerii și ordine religioase* (p. 169-198), autoarea consemnând prezența franciscanilor la Coșeiu (jud. Sălaj) și Cluj iar a dominicanilor la Sighișoara, Cluj, Sebeș, Bistrița, după cum existau și membrii din Transilvania ai confreriei conventului paulin din Trier (Germania) și ai confreriei Sfântului Spirit dela Roma. Legate de *Confreriile "Corpus Christi"*, (p. 199-244) autoarea consemnează cu exactitate că jertfa lui Hristos, prin Sf. Liturghie nu se repetă ci, în mod tainic, se reactualizează fiind prezența reală a Sf. Trup și a Sf. Sânge sub forma pânii și vinului, pentru hrana sufletească a creștinilor. De semnificația Sf. Euharistii, implicit a Trupului lui Hristos purtat în procesiune, sub forma pânii în vasul numit monstranță (monstrantia, ae) este legată această sărbătoare stabilită pentru Joia din prima săptămână după Rusalii. Confreriile dedicate acestui patrimoniu erau destul de multe în Ungaria existând și în Transilvania. Autoarea a găsit documente despre confreriile *Corpus Christi* din Bistrița, Brașov, Cluj, Sibiu și una singură la nivelul unui târg-*oppidum* dela *Saschiz*. Unii istorici au apreciat rolul religios, caritabil, economic și cultural-artistic al acestei asociații vreme de două secole. Ultimul capitol este consacrat *Altor tipuri de confrerii urbane ale stării laice* (p. 245-268) fiindcă autoarea, în decursul cercetărilor a mai găsit (unele doar ca o simplă menționare testamentară) confrerii consacrate unuia din sfinții caracteristici bisericii catolice sau altor semnificații precum Sf. Treime amintind și de confreriile profesionale (meșteșugărești) ca instituții auxiliare ale bisericii catolice. Activitatea lor s'a axat în principal, pe celebrarea patronului spiritual prin slujbe religioase specifice însoțite de acțiuni caritative așa cum se procedează și în viața spirituală ortodoxă la sărbătorirea diferitelor hramuri de biserici sau mănăstiri.

Volumul se încheie cu *concluzii, biografie, anexe, rezumat, indice explicativ, indice toponimic și onomastic* așa cum presupune orice lucrare științifică de această valoare academică care conferă cărții și din acest punct de vedere, o încadrare valorică a unei teze de doctorat de excepție.

În istoriografia românească actuală preocupările de istorie a Bisericii Catolice au fost ca și inexistente, ceea ce este o mare lacună fiindcă domeniul cunoașterii trebue să cuprindă toate compartimentele vieții sociale precum și a instituțiilor care o compun. De aceea demersul apreciatei cercetătoare medieviste este mai mult un unicat, de această valoare academică. Sărăcia izvoarelor medievale cât și puținătatea cercetătorilor care se incumetă la asemenea investigații complicate care presupun largi cunoștințe de limbi clasice și moderne, puținătatea izvoarelor cât și lipsa lucrărilor care au abordat un asemenea subiect au determinat și mai dificil acest demers prelung. Iar rezolvarea atât de reușită conferă cercetătoarei satisfacția împlinirii științifice depline.

La fiecare capitol, în ultima parte sunt ceea ce numim *Note*. Cartea cercetătoarei dr. Lidia Gross este de natură științifică, folosită cu preponderență de specialiști și prin urmare așezarea notelor la subsolul fiecărei pagini ar fi înlesnit munca celui interesat de asemenea informații și ar fi dus la înmulțirea timpului afectat studiului iar utilitatea cărții plină de informații valoroase ar fi primit un spor de eficacitate.

Cu un scris îngrijit, - distingem un schilibrat și profund om de știință consacrat cu dăruire depistării valorilor de arhivă, singurele care pot să aducă clarificări substanțiale acolo unde existența acestor izvoare este precară. Lipsa greșelilor de tipar păstrează nervii celui concentrat la desfășurarea acțiunii istorice în sine, situație despre care editura universitară și-a făcut o normă uzuală pe care o urmează. Cu șansa de a poseda o bună cunoaștere a limbilor întrebuințate în evul mediu (latina, germana și maghiara) se poate spera la noi incizii arhivistice în tezaurele de documente privitoare la istoria românească. O excelentă realizare științifică care încununează o merituoasă activitate de cercetare adusă în slujba istoriografiei românești.

SĂ NU TĂCEM ȘI SĂ NU UITĂM

Virginia ȘERBĂNESCU

Sigur, încă din copilărie nu a lipsit din educația noastră vechea zicală: Cuvântul e de argint, tăcerea e de aur.

Cu timpul am învățat însă că tăcerea poate avea și ea mai multe înțelesuri. După cazuri, după clipa când este aplicată sau după felul cum este interpretată ea poate însemna și resemnare sau indiferență, iar în unele cazuri ea poate fi socotită și lașitate.

Când țara se dărâmă, când tradițiile sunt batjocorite, când limba se stâlcește și se schimonosește, când faima unui viteaz Voievod ajunge subiect și obiect de comercializare, când jumătate din Moldova lui Ștefan cel Mare și o bucată din dulcea grădină a Bucovinei gem sub călcâi străin, când în ochii actualului Occident suntem socotiți niște paria demni doar de dispreț și când aceeași haită de lupi nehămesiți ascunși sub cojoace de oi blânde (am mai spus-o și nu voi înceta s'o spun) care au huzurit sub comunism, aceia care timp de cinci decenii s'au plecat cu slugărnicie dinaintea unei doctrine impusă cu tancurile și au lins tălpile străinilor care ne-au cotropit pământul în timp ce elita culturii, artei și demnității românești murea în temnițele cu care era smălțuit pământul românesc dela un capăt la altul sau sub chinurile la care erau supuși la Canalul Dunărea-Marea Neagră, ne mai este oare îngăduit nouă, celor care am fost împinși de urgia acelor vremi să ne desțărăm părăsindu-ne familiile, prietenii, casele și mormintele străbunilor, să tăcem?

Ca să nu mai vorbesc de visul fiecăruia dintre noi aceștia să ne întoarcem pe pământul strămoșesc care, după efemera bucurie a unei mult trâmbițate revoluții, vai! atât de măsluită la rândul ei, s'a spulberat cu iuțeala fulgerului...

Fără îndoială că citind presa actuală din țară - bântuită între altele și de filoxera hiper-occidentalismului - precum și atâtea din exemplarele cărților apărute la un noian de edituri răsărite ca bălăriile de pe câmp în România *"post-revoluționară"* și care nu urmăresc decât câștiguri din ce în ce mai mari cu o difuzare cât mai precară a volumelor, am început să-mi pun o serie de întrebări de felul acesta: Oare gândesc eu greșit? S'ar putea să mă înșel din pricina depărtării?! Nimic mai firesc în momente depresive care să te poată duce de râpă.

Iată însă că în cele mai grele momente de cumpănă se ivește întotdeauna un răspuns care să te întărească în credințele adânc înrădăcinate în suflet.

Și nu o dată răspunsul acesta vine de dincolo de viață. Dela cei care au trăit aceleași cumpene sufletești ca și noi și ne-au părăsit înainte de a-și vedea visurile împlinite. Confirmarea dreptății simțămintelor și convingerilor mele neclintite mi-a venit din partea unui om plecat dintre cei vii.

Am avut bucuria de a citi una dintre puținele cărți excepționale apărute în țară. Este vorba de volumul cu interviuri luate de autoare, cu amintirile unor contemporani și fotocopii din Dosarul dela Securitate referitoare la condamnarea aceluia care primise în anul 1960 Premiul Goncourt la Paris (atât de boicotat atunci de regimul comunist dela București prin intermediul Securității) pentru romanul *"Dumnezeu s'a născut în exil"*, volumul intitulat: *"Întoarcerea lui Vintilă Horia"*, lucrare pe care o datorăm D-nei Marilena Rotaru și care face parte din seria *"Memoria exilului românesc"*.

Vintilă Horia condamnat de un *"Tribunal Popular"* și conștient de cele ce aveau să se întâmple și care n'au întârziat să se întâmple a mărturisit însuși că *"a ales exilul"*.

Și acestui mare scriitor și împătimit Român, i-a fost dat să se întoarcă acasă doar prin scrierile sale. Publicarea operelor lui în România abia după moartea care a pus capăt lungului său exil de cincizeci de ani, este în sfârșit un act echitabil. Târziu, dar s'a făcut dreptate aceluia care dezamăgit de efemerele făgăduințe din Decembrie 1989 declara:

"În țară m'am hotărît să nu mă duc atâta timp cât comuniștii vor continua să fie la putere. Nenorocirea la noi e în continuare, sub altă formă, însă pe același fond de genocid premeditat.

Mi-a mai rămas pe undeva o fărâmă de speranță, însă și asta scade pe zi ce trece. Sunt cumplit de abătut în fața unei situații pe care nimeni, am impresia, nu are vreun interes să o modifice. Numai poporul român ar putea-o face, însă e dezbinat și trăiește și el hrănit de minciuna care-i vine de sus. E lume, închipuiește-ți, care merge să se roage la mormântul lui Ceaușescu..."

Mi s'ar putea da cu ușurință replica:

- Bine, asta a spus'o la început, dar Vintilă Horia a murit la Madrid, la 4 Aprilie 1992, după mai bine de doi ani dela revoluție! Ce-l mai putea opri să revină în țară?

Da! I s'a pus, firește, această întrebare și atunci, și a răspuns într'o scrisoare: *"Nu m'am dus de frică să nu mor de durere"*.

Continuare în pag. 14

NU UITAȚI!
PLĂTIȚI ABONAMENTUL
LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

BISERICA CREŞTINA

HRISTOS A ÎNVIAT !

"Nu vă temeţi, că ştiu că pe Iisus Cel răstignit Îl căutaţi: nu este aici, căci S'a sculat precum a zis. Veniţi de vedeţi locul unde fusese pus" (Mt. 29, 5-7)

Această mărturie a îngerilor pe care a dat-o femeilor mironosiţe în dimineaţa Învierii, a devenit pentru lumea întreagă mărturia comună, căci lumea părăseşte grijile, frământările şi necazurile pământeşti, pentru a primi în chip spiritual *"pe Împăratul ceresc, cel nevăzut, înconjurat de cetele îngereşti"* care *"cu moartea Sa a omorît moartea"* pentru a ne dărui nouă viaţă veşnică.

Hristos a înviat şi *"cerurile după cuviinţă să se veselească şi pământul să se bucure şi să prăznuiască toată lumea cea văzută şi cea nevăzută; că s'a sculat Hristos, Bucuria cea veşnică"* ne spune Cântarea 1 din Canonul pascal.

Zilele trecute L-am văzut pe Mântuitorul înconjurat de ceata ucenicilor apropiindu-se de Ierusalim. După minunea învierii lui Lazăr, sinedriştii se adună şi hotărăsc moartea Domnului Iisus. Dar El îşi urmează calea pe care a ales-o, aceea *"de a face voia Tatălui"* în chip deplin şi necondiţionat, cu supunere firească. Din această supunere faţă de voia Tatălui, plină de iubire, se va da morţii şi astfel dorinţa Sa de bun pastor se va împlini, căci, *"voi atrage la Mine pe toţi oamenii"* (In. 12, 32).

Astăzi adunaţi într'o singură familie, a creştinătăţii, toţi mărturisesc Învierea lui Hristos din morţi, răul se împrăştie ca fumul şi se *"topeşte ca ceara dela faţa focului"*. În noi se aşează pacea Domnului *"care covârşeşte toată mintea"* (Filip. 4, 7) ca astfel *"să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos"* (Filip. 2, 11).

Avem mărturia lumii cereşti a Învierii Domnului şi după aceasta avem mărturiile mironosiţelor femei, ale Apostolului Ioan, a celorlalţi Apostoli, a lui Toma îndeosebi, a lui Luca şi Cleopa, a Sfântului Apostol Pavel care îl întâlneşte pe Hristos cel Înviat din morţi pe drumul Damascului.

Prin Hristos cel Înviat, o nouă lume vine în existenţă, este lumea în care duhul e unit cu materia. Mărturia acestei lumi sunt arătările Domnului de după Înviere. De aceea Învierea nu se poate dovedi în mod raţional, ea ţine de transmiterea darului credinţei în inimile noastre. Atunci când Mântuitorul îl cheamă pe Toma să pună degetul în coasta Sa i-a zis: *"nu fi necredincios, ci credincios"* (In. 20, 27). Iar Apostolilor le-a zis: *"Pipăiţi-Mă şi vedeţi că Duhul nu are carne şi oase, aşa precum Mă credeţi că am Eu"* (Lc. 24, 39).

Prin aceste încredinţări Mântuitorul întăreşte credinţa ucenicilor, dar prin tot ceea ce le-a spus înainte, prin faptele şi învăţătura pe care le-a dat-o, sintetizându-le în Marea Cuvântare de despărţire şi în Rugăciunea Arhierească (In. cap. 14-17) rostite în cadrul Cinei de Taină, Mântuitorul accentuează ideea iubirii şi a unităţii care trebue să se păstreze între ucenici. El însuşi se va da pildă de iubire, murind pentru toţi şi de aceea porunca cea nouă este ca ei *"să se iubească unii pe alţii"* în numele Lui. Această unitate de viaţă între Hristos şi credincioşi se face în Biserică prin Sfintele Taine. El însuşi îi învaţă pe ucenici că Trupul şi Sângele Lui sunt adevărata mâncare şi băutură. Pe Golgota când unul dintre ostaşi i-a împuns coasta *"îndată a curs sânge şi apă"*. Apa sfinţită dela botez este semnul naşterii cereşti. Iar în momentul săvârşirii Tainei se face comuniune din naştere şi Duh. Sângele este Sfânta Euharistie, care se dăruieşte mereu din jertfa Mântuitorului. De aceea putem vorbi de Taina Golgotei pentrucă evenimentul se petrece concomitent în două lumi sau într'o lume constituită din unirea celor două: a spiritului şi a trupului. De aceea astăzi cele de jos se unesc cu cele de sus, în Hristos. Firea omenească este ridicată la starea de duhovnicie, lumina lui Hristos cel Înviat, ne deschide o altă perspectivă în libertatea noastră de a alege între bine şi rău. Alegând pe Hristos, suntem aşezaţi în rândul fiilor lui Dumnezeu, buni şi iubitori, fraţi în credinţa nemuritoare şi lucrători ai virtuţilor. Din oameni robiţi de patimi, devenim fraţi cu Hristos, persoane libere, demne şi curate, gata de comuniune, de dragoste sfântă.

Icoana ortodoxă îl reprezintă pe Hristos cel Înviat, care coboară în iad şi îi întinde mâna lui Adam ca să-l elibereze de chin, de moarte şi de singurătate. Aşadar prin Înviere, Hristos Domnul îi uneşte pe toţi, eliberându-I de lanţurile robiei, ale urii, ale fricii şi morţii.

Biserica lui Hristos, astăzi în numele Lui cheamă pe toţi fiii la viaţă, care poartă în ea toată iubirea lui Dumnezeu faţă de umanitate căci *"Dumnezeu aşa a iubit lumea încât pe Fiul Său, Cel Unul Născut L-a dat, ca tot ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică"* in. 3,16. Să credem cu tărie în cuvintele mângâietoare ale Domnului şi să ne unim cu El prin împărtăşirea cu Prea Curatele Taine, la Sfânta Liturghie pascală. Astfel întăriţi în credinţă vom merge în lume, ca apostoli sau mărturisitori ai Învierii lui Hristos oferind tuturor din ofranda bucuriei, a păcii, a libertăţii şi a vieţii duhovniceşti. Să iertăm tuturor fraţilor şi surorilor care ne-au greşit, iubindu-ne unii pe alţii aşa cum Hristos ne-a iubit pe noi. Astfel uniţi în Biserică, constituim *"Trupul lui Hristos şi mădulare fiecare în parte"* (1cor. 12, 27). Conform viziunii Sfântului Apostol Pavel fiecare este necesar Bisericii lui Hristos, mai ales că harismele, darurile ori slujirile sunt diversificate, au funcţii specifice în unitatea care este Biserica.

Prin urmare orice credincios sau credincioasă care mărturiseşte pe Hristos Fiul lui Dumnezeu înviat din morţi, are părtăşie la Împărăţia lui Dumnezeu prin Fiul Său în Duhul Sfânt Mângâietorul. În această stare suntem real luminaţi în interior prin credinţă şi speranţă, la care se adaugă strălucirea luminii exterioare din mâinile noastre pe care o purtăm în noaptea Învierii şi de frumuseţea rugăciunilor, a cântărilor şi a comuniunii credincioşilor.

Părintele Dumitru Stăniloae spune: *"În faţă, Hristos îi vede pe toţi cei ce cred în El, căci pe faţa lui se reflectă gândul lui Hristos la fiecare şi pe faţa fiecărui credincios se vede imprimat Hristos. Îl vede pe Hristos progresând în transformarea fiecărui credincios după chipul Lui, până când îl va aduce la starea Sa de înviere. În aceasta constă comuniunea progresivă a Tatălui cu toţi cei ce cred în Fiul Său. Astfel unindu-ne cu Sine, Hristos ne uneşte cu Tatăl"*.

Învierea Domnului să ne fie tuturor prilej de bucurie şi de înnoire, căci El S'a arătat înviat nu la mormânt ci în grădină, pentru a prefigura încă de aici Raiul cel plin de viaţă şi de lumină.

Adevărat a Înviat Domnul

Arhim. Dr. Mihail FILIMON - Stareţ
Mănăstirea Ortodoxă Română Înălţarea Domnului-
Detroit, Mi

FÂNTÂNILE CUNUNII DE SPINI

——Dumitru ICHIM——

S'au trezit cu el la mănăstire cum te trezeşti primăvara cu un cuib de rândunici la subţioara casei. Poate că se aciuiase pe acolo de vreun an, poate de zece, nimeni nu putea să spună. Nimeni nu avea habar de pe unde o fi apărut. Era sfios ca o sălbătăciune. Odată la trapeză l-au întrebat cum îl cheamă. A zis că nu ştie. Apoi s'a uitat în stânga şi în dreapta şi a şoptit călugărului de lângă el: *"Noi suntem din neamul trandafirului. Unii fraţi ai mei au murit prin păduri, unii cică au venit la mănăstire sau s'au ascuns pe aici şi am venit să-i caut"*. Nimeni nu a râs. Îl priveau doar cu compătimire. Unii vorbeau că într'o noapte s'ar fi luptat în branişte cu o namilă de urs până spre dimineaţă şi că de atunci a rămas mai deosebit. Aşa ceva i se întâmplase şi părintelui Calistru.

Cum nu era tuns în monahism ca să i se dea un nume, cât în glumă, cât în serios, călugării au început să i se adreseze cu *"frate Trandafir"*. Până una alta, eclesiarhul i-a dat o rasă şi un fes şi o chilie lângă cea a lui Calistru, paraclisierul mănăstirii, pe care trebuia să-l ajute. S'au împrietenit dela prima vedere, deşi erau foarte tăcuţi. Cine ştie ce o fi fost în adâncul inimilor lor că numai buzele li se mişcau din când în când, şi rareori valurile cuvintelor ajungeau până la mal. Până la urmă s'au obişnuit aşa de mult unul cu altul că şi-au deschis cele mai adânci taine ale sufletului cum nu îndrăzneră nici unul să le deschidă duhovnicului la spovedanie. *"Să nu spui la nimeni frate Trandafir, îi grăi odată părintele Calistru după pavecerniţă, dar când aprinzi lumânările să le săruţi înainte de a le aprinde. Pentru fiecare să găseşti un nume şi pentru fiecare să spui o rugăciune. Vezi câte lumânări sunt în policandru? Acolo să aprinzi lumânări pentru toţi oamenii, buni şi răi, că toţi suntem plămădiţi de mâna lui Dumnezeu. Apoi să aprinzi lumânări pentru munţi şi pentru ape, pentru cerbi şi pentru păsări, pentru stele, lună şi soare, că toate sunt făptura mâinilor lui Dumnezeu, cum glăsuieşte psalmistul. Dacă ai văzut ceva frumos într'o zi aprinde o lumânare pentru acel ceva: o căprioară bând apă ori mama pasăre hrănindu-şi puişorii, un ghiocel ori un răsărit de soare, pentrucă de aceea Domnul ne-a dăruit ochii ca să ne fie biserica Lui."*

Îi plăcea fratelui Trandafir să facă ascultare pentrucă era fire blândă şi nu ar fi îndrăznit să iasă din vorba cuiva sau să supere pe cineva, dar cel mai mult se simţea bine făcând ascultare sub ochii părintelui Calistru în care parcă se odihnea Sfântul Duh. Odată fratele Trandafir s'a întors dela spovedanie foarte trist şi cu un ceaslov în mână. *"Ce s'a întâmplat de eşti atât de scârbit?"*, întrebă părintele Calistru. *"Ce să fie,* răspunse fratele Trandafir, *părintele duhovnic mi-a spus că sunt eretic, iar dacă, de azi înainte, nu-mi voi face pravila după cartea aceasta, bucoavnă cu bucoavnă, să fiu anatema."* Şi prinzând curaj, încetul cu încetul, îi povesti cum la fiecare rugăciune către Dumnezeu, Maica Domnului sau sfinţi a adăugat şi cererea *"miluieşte şi pe fratele meu Trandafir şi tot neamul trandafirilor"*. Părintele Calistru se reculese şi grăi. *"Eu nu ştiu dacă e păcat sau nu. Păcatul cel mare e că dăm târcoale la hiara cea neagră cu care m'am luptat şi eu şi cuvioşia ta. Numai Dumnezeu - dragoţul, ar putea să ne lumineze. Du-te înainte şi aprinde candelele pentru priveghiere că vin şi eu în curând."* După un timp Trandafir ieşi din altar şi spre uimirea lui văzu ceva ce nimeni nu şi-ar fi putut să-şi închipuie. În faţa Maicii Domnului îngenuncheat se ruga bătrânul monah, cu capul plecat, iar pe umerii lui erau două privighetori cântând cu gâturile întinse către Maica Domnului.

Ce s'o fi întâmplat cu fratele Trandafir, nimeni nu ştia. În Joia Mare a fost văzut pentru ultima dată, în locul cel mai retras din pronaos. După evanghelia a cincea protosul cu soborul a scos crucea în mijlocul bisericii. Când a rostit: *"Cu cunună de spini a fost încoronat Împăratul îngerilor"* unii zic că ar fi auzit pe Trandafir sughiţând printre lacrimi *"...dela fratele meu, trandafir"*, sau se pare că ar fi auzit cam aşa ceva. Cert este că de atunci nimeni nu l-a mai văzut pe Trandafir.

Într'o altă Joie Mare copiii căutând flori pentru sfântul epitaf au ajuns într'o poiană şi acolo au descoperit o fântână zidită ca o bisericuţă, iar lângă şipot scria sub icoana Răstignirii: *"Cu cununa spinilor de trandafir s'a împodobit Împăratul îngerilor..."* Când a ajuns vestea la schit numai părintele Calistru calma toate zvonurile spunând că poate i s'o fi dat canon de vreun duhovnic să zidească douăsprezece fântâni... *"şi pentru neamul trandafirilor!"*

"HABEMUS PAPAM":

JOSEPH RATZINGER, UN RĂZBOINIC PENTRU A PROMOVA MODERNITATEA

Este un Papă anunțat, Benedict al XVI-a, deoarece Joseph Ratzinger era singurul cardinal din Sfânta Biserică Romană care a intrat în Conclav cu un pachet de voturi deja pregătite pe numele său. Acel pachet se putea pierde dacă în primele două zile s'ar fi impus o altă candidatură puternică, imediat capabilă să obțină consensurile. Sau putea crește până la quorum, la aplauze și la Te Deum-ul Colegiului Sacru dacă la al treilea și al patrulea vot nu ar fi întâmpinat o opoziție sigură. Așa s'a întâmplat Marți, 19 Aprilie, seara, și noul Papă a apărut în Logie, binecuvântând și surâzător, cu veșmintele și simbolurile folosite de Karol Wojtyla timp de 27 de ani, un Pontificat foarte lung, care din acest moment ține de domeniul trecutului, notează Ezio Mauro, într'un comentariu publicat de ziarul *La Repubblica*.

În al doilea Papă străin al modernității, s'a putut vedea imediat o gestică și un ton diferit. S'a arătat poporului de credincioși, pe care Piața Sfântul Petru îi reunește și îi simbolizează, dar nu s'a dăruit mulțimii. Puține cuvinte, retorica canonică a modestiei, dar nici o retorică populară pentru a câștiga mass-media și pe credincioși.

Un Papă care la prima sa apariție nu vrea să fie un personaj. Probabil din convingerea că rolul este totul și nu este nevoie de nimic altceva, deoarece, așa cum a spus odată: *"Aparține creștinismului însuși acest principiu personalistic"*, această *"responsabilitate personală a funcției universale"*, printr'un om *"care, urmându-i lui Petru trebue să își asume o responsabilitate personală ultimă"*.

Devenit Benedict, cardinalul Ratzinger a părut mai sigur pe el decât preocupat, dacă este să te încrezi în prima și scurta impresie avută. Ca și cum ar fi fost pregătit de mult timp pentru această eventualitate supremă, el care în 1977 a avut îndoieli dacă să accepte numirea sa de către Papa Paul al VI-lea drept episcop de Munchen și Frisingen, deoarece dorea să fie profesor și să predea, iar în 1981 s'a rugat inutil de Papă să se răzgândească și să nu îl cheme în Curie ca Prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței, deoarece dorea să studieze și să publice cărți. Poate că în timp ce mergea spre Lojă, în spatele Crucii, s'a gândit că totul se unifica - profesorul, teologul, pastorul și prefectul Sfântului Oficiu - ținuți împreună de acea gândire puternică ce l-a adus în Conclav drept cap de rând al conservatorilor.

Este adevărat că biografia lui Ratzinger este mai contradictorie decât schemele prin care observatorii externi au împărțit Condavul. Dar este sigur că prin alegerea lui, cei 115 cardinali nu au dorit să acorde Bisericii acel *"moment de respiro"* despre care vorbea recent unul dintre oamenii cei mai apropiați de Karol Wojtyla: cu alte cuvinte un Papă de tranziție, ferm în continuitatea wojtyliană, dar fără permanentele și neclintitele solicitări ale lui Ioan Paul al II-lea, cu un angajament puternic de a repune ordine în Curie, treptat abandonată prin declinul fizic al Pontifului.

În același timp, nu au fost ascultate nici dojenile părții celei mai deschise a Bisericii, care a avertizat prin cuvintele cardinalului Carlo Maria Martini *"să nu existe teamă"*, dar într'un sens mai amplu: să nu se închidă Biserica în fortăreața dogmatică, de lume închisă, îngrijorată de ceea ce o înconjoară. Un *"nu"* deci spus, după soluția de tranziție, și unui Papă al medierii, un gen de wojtylism călduț, care ar fi caracterizat mai mult de un candidat italian.

După o personalitate foarte puternică, Biserica simte nevoia de o personalitate oricum puternică, cu siguranță marcantă, doctrinar energică. Nu este deloc exclus, chiar dacă este imposibil să știi, că aceasta ar fi fost chiar opțiunea lui Ioan Paul al II-lea, ce se întâlnea cu Prefectul său în audiență în fiecare Vineri seara, vorbind cu el în germană, și îl revedea în fiecare Marți, alături de alții, pentru a discuta înainte și după prânz.

Desigur, de două luni oamenii lui Ioan Paul al II-lea repetau această schemă posibilă: provocarea modernității impune un Papă filosof sau oricum doctrinar, posibil cu experiență academică, și nu numai pastor. Temele dominante ale eticii, bioeticii și provocării nihiliste pun în centru modernitatea occidentală, și deci nu sunt vremuri pentru un Papă din Lumea a treia sau latino-american. În Occident nu este încă vremea să se revină în Italia, deoarece aici există puține personalități de primă mărime și multă confuzie. Deci este posibil un Papă european, filosof, pregătit aproape profesionist asupra temelor moralei contemporane. Un Papă care să nu angajeze Pontificatul pentru un orizont lung, precum cel wojtylian, dar care în acest sens să asigure o tranziție solidă și sigură. Candidatul care întrunește toate aceste condiții, conchidea schema, există și se numește Ratzinger.

Desigur că *"profeții"* și membrii Colegiului l-au votat pe cardinalul Ratzinger. Acum îl au în față pe Benedict al XVI-lea și nu este ușor să spui ce fel de Papă va fi. I-a impresionat pe mulți, atrași de spectacolul liturgic și ritual al Novendialelor, omelia pe care cardinalul a oficiat-o în calitate de Decan la deschiderea Conclavului, aproape un manifest programatic împotriva dictaturii relativismului: o *"credință clară"* este judecată astăzi drept *"fundamentalism"*, în vremuri care *"nu recunosc nimic drept definitiv și lasă drept ultimă unitate de măsură numai propriul eu și dorințele acestuia"*.

În realitate, acesta este miezul dur al gândirii lui Ratzinger, repetat de ani de zile. El poate fi rezumat astfel: pentru noul Papă cultura astăzi dominantă nu prevede transcendența, cu rezultatul că Dumnezeu nu contează în comportamentul de viață al oamenilor, într'un dezinteres reciproc. *"Drept consecință, și întrebarea privind viața eternă nu contează deloc"*, iar responsabilitatea în fața lui Dumnezeu și a judecății sale este înlocuită de responsabilitatea în fața istoriei, a omenirii, a opiniei publice. O judecată cu o puternică critică adusă Bisericii, care, în acești ani, *"s'a conformat lumii"* și a produs creștini *"numai în sensul de apartenență la o mare organizație, știind generic că există nenumărate precepte morale și dogme greu de înțeles"*. Dar în această Biserică, adevăratul foc, capabil să inflameze, nu reușește să iasă afară, *"din cauza prea multei cenuși care s'a acumulat deasupra"*.

Printr'un proiect neobișnuit printre cardinali, Ratzinger recomandă de ani de zile să se renunțe la vechea idee de Biserică de masă, deoarece în noua epocă creștinismul *"va ajunge în situația grăuntelui de mușchi, cu alte cuvinte grupuri de mici dimensiuni, aparent neinfluente, care totuși trăiesc intens împotriva răului și aduc în lume binele, lăsând spațiu lui Dumnezeu"*.

O analiză ce duce la critici și mai la obiect, și toate sub semn conservator, ca și cum inovațiile Bisericii, după Pius al XII-lea, ar fi cauza declinului și a dictaturii relativiste. Așteptările concilierii *"nu s'au împlinit"*, dimpotrivă există astăzi *"o nouă iarnă a Bisericii"*, deoarece, în opinia lui Ratzinger, Părinții doreau să actualizeze credința păstrându-i întreaga forță, în timp ce, în schimb, s'a format ideea *"că reforma ar consta pur și simplu în a arunca balastul"*, cu rezultatul că Conciliul nu a radicalizat credința, ci a *"diluat-o"*. De aici opinia că un Conciliu Vatican III este inoportun: *"Nu l-am asimilat încă pe al doilea, al treilea nu ar fi medicamentul potrivit"*.

Foarte critică este gândirea noului Papă, și în ceea ce privește inovațiile liturgice, în convingerea că această criză ecleziastică de astăzi se datorează în mare parte chiar prăbușirii liturghiei, *"care uneori este concepută de-a dreptul <etsi Deus non daretur>,"* ca și cum în ea nu ar mai conta dacă Dumnezeu există și dacă ne vorbește și ne ascultă. Nu lipsesc nostalgii și deschideri pentru vechiul rit în latină, pentru a reacționa la pierderea fascinației și sacralității mesei, în timp ce doctrina este fermă și neclintită privind celibatul preoților, hirotonisirea femeilor, anticoncepționalele, avortul, divorțul și dogma înfailibilității Papei.

În spatele acestei gândiri se află pesimismul teologic german al noului Papă, angoasa provocării vremurilor, convingerea că are dreptate Luther când spune că omul trebue să se sperie de el însuși pentru a ajunge la viața dreaptă. Se află Apocalipsa, cu viziunea istoriei omenirii care are o mișcare circulară, orori care se nasc și cunosc declinul, dar pentru a fi înlocuite de alte orori, deoarece ideea că lucrurile omenești devin mai bune nu își găsește un sprijin în creștinismul lui Ratzinger, chiar dacă Dumnezeu are desigur în mâinile Sale lumea.

O viziune diferită de cea a lui Karol Wojtyla, care a acționat în istoria secolului și a continentului, convins că este posibil să se depășească fractura Europei și oroarea comunismului, care fusese construit să dureze pentru totdeauna.

În Ratzinger se află angoasa filosofică și creștină față de dizolvarea tradiției și autenticității, iar cardinalul vede rânjetul lui Mefisto în spatele degenerării prin goana după avere și plăcere, cu riscul unei Biserici conciliante, pregătită să se alinieze la opinia dominantă, cu pastorii care riscă să se transforme în *"câini muți care, pentru a evita conflictele, lasă otrăvurile să se răspândească"*.

Cardinalul amintea adesea un citat din Sfântul Paul: *"Va veni o zi în care nu se va mai suporta doctrina sănătoasă, dar din dorința intensă de a auzi ceva oamenii se vor înconjura de maeștri după placul lor, refuzând să dea ascultare adevărului, pentru a se întoarce spre basme. Tu însă veghează cu atenție, îndeplinește-ți opera!"*.

Este o angoasă care duce Papalitatea deplin în modernitate, dar o blochează pe o poziție defensivă, asediată, poate înfricoșată. Nu provocările dreptei și stângii din interiorul Bisericii sunt cele care îl îngrijorează pe Ratzinger, care, în calitate de Prefect s'a confruntat cu Leonardo Boff (teolog și membru activ al comunității creștine din Brazilia, care a propovăduit o Evanghelie militantă în țara sa n.re) și Marcel Lefebvre (arhiepiscop francez, lider al catolicilor care se opun reformelor, n.red). Ci nihilismul relativist, cultura dominantă a modernului, acel Dumnezeu *"croit"* de fiecare sincretic pe măsura propriilor nevoi și a propriei disponibilități, un Dumnezeu comod, personal, și el relativ. Aici Benedict va fi probabil un Papă războinic.

Ateilor cucernici, gata să instrumentalizeze credința altuia pentru a se dota cu un fundament cultural pe care nu sunt capabili să și-l construiască singuri, cardinalul Ratzinger le-a spus deja odată că preceptele creștine nu trăiesc separate de credință, deoarece credința *"nu este o teorie, ci un eveniment"* iar Dumnezeu însuși *"nu este un sistem de idei, ci o realitate și o acțiune"*.

Un Papă conservator, deci, așa cum spun toate semnele, pregătite însă să fie dezmințite de Benedict al XVI-lea. Dar probabil cel mai puțin potrivit să permită transformarea creștinismului într'o filosofie, o simplă cultură neînsufletită de aruncat pe piața politică italiană în scop lucrativ.

IN MEMORIAM

Duminică 24.04.2005, în Săptămâna Mare a Sfintelor Paști, s'a stins din viață la Paris, în urma unei îndelungate și penibile suferințe, suportată cu demnitate și curaj, prințesa Georgeta Rudolf SUȚU în etate de 91 ani, sporedită și împărtășită.

Inhumarea și slujba religioasă au avut loc pe 27.04. 2005 la Cimitirul Père-Lachaise din Paris, în cavoul familiei.

MUZICA-VIDEO CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANȚE, MUZICĂ UȘOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAȘE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluția 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRȚI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICȚIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRȚI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAȚAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form-AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media

Reprezentanți ELECTRECORD și INTERCONT MUSIC

4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

ROMÂNIA "ŢARĂ DE RESCRIS"

Ilie MIHALCEA

Eveniment cultural parizian, *"Salonul de carte"* de la Porte de Versailles din Paris (18-23 Martie) a ajuns anul acesta la cea de-a 25-a ediţie. Cartea continuă să fie extrem de importantă aici în Franţa unde în anul 2004 s'au publicat peste 50.000 de titluri vândute în 450 milioane de exemplare. O frumoasă cifră de afaceri de două miliarde de euro, obţinută în librării sau la vânzarea pe internet. *"În pofida unor idei preconcepute vânzările de carte sunt în creştere cu 4% faţă de anul precedent"*, remarcă ziarul *Le Monde*. Nu astfel stau lucrurile şi în Rusia, invitata de onoare din acest an. Cu cele 87.000 de titluri publicate în anul 2004, această ţară se afirmă ca o mare putere în domeniul editorial. Dar statisticile arată că din 5000 de edituri cât există în prezent doar cinci sunt rentabile. Aceeaşi situaţie şi în domeniul difuzării căci la o populaţie de 143 milioane de locuitori nu există decât o mie de librării. 80% din producţia de carte se vinde la Moscova şi la Saint-Petersburg, dar la 200 de km de Capitală, cartea de literatură este un obiect rar. Profitând de faptul că Rusia este invitatul special s'a deplasat la Paris şi Preşedintele Putin care n'a vizitat Salonul de carte din teama de-a nu fi huiduit. El a preferat să ciocnească un pahar cu Chirac la Palatul Elysée şi s'a întreţinut trei sferturi de oră cu doar câţiva dintre *"ambasadorii"* literaturii ruse.

Organizat de Asociaţia Editorilor din România cu sprijinul Ministerului Culturii, standul ţării noastre arăta diferit faţă de anii precedenţi. Un optimism pare-se că s'a instalat în sfârşit în acest spaţiu al literaturii române dela Salonul de carte din Paris unde i-am întâlnit pe interlocutorii mei.

Doina MARIAN *(Director la Asociaţia Editorilor din România)*: Asociaţia Editorilor din România a câştigat licitaţia organizată de Ministerul Culturii pentru organizarea standului naţional la *"Salonul de carte"*. Licitaţia a fost la sfârşitul lunii Februarie, deci am avut un timp foarte scurt la dispoziţie pentru organizarea standului. Pot să vă spun că din punct de vedere al concepţiei grafice ea a fost realizată de Răzvan Luscov din Bucureşti iar construcţia a fost făcută de o societate germană care a venit aici şi 'a montat standul. Pentrucă este un spaţiu relativ mic, sunt 50 mp, am ales să facem o expoziţie tematică, axată pe trei teme importante: scriitori români contemporani, traduceri din franceză în română şi albume şi cărţi frumoase despre România şi arta românească. Chiar sunt individualizate aceste trei teme. Sunt prezente 26 de edituri cu aproape 300 de titluri. În 50 de metri eu spun că este bine, având în vedere, de exemplu, că în standul rus care este invitat de onoare şi care are peste 700 mp sunt 40 de edituri, atât.

Dan C. Mihăilescu este cel pe care Asociaţia de editori l-a ales să selecţioneze titlurile prezente aici. Deci, el a selectat peste 65 de autori români şi, mă rog, traduceri reprezentative în română. Ne-am ocupat şi de un catalog dedicat standului naţional cu 16 fişe bibliografice ale unor scriitori români contemporani. Toate textele au fost traduse în franceză. Un lucru în premieră pentrucă până acum am înţeles că standul naţional nu beneficia de un minimum mijloc de promovare şi de reprezentare.

Dan C. MIHĂILESCU *(Critic literar)*: M'am bucurat încă dela început că am fost ales să fac selecţia pentru acest târg. Totuşi sunt cincisprezece ani de când scriu cronică de carte săptămânal şi niciodată nu văzusem un târg de carte internaţional. Mă bucur deci că sunt aici, a fost extraordinar de greu de lucrat pentrucă un asemenea târg se pregăteşte dacă nu într'un an, măcar în şase luni, dacă nu în şase luni măcar în trei luni. Eu am aflat dela Gabriel Liiceanu şi deci dela conducerea Asociaţiei Editorilor Români pe 15 Februarie că pe 14 Martie trebue să fiu aici. Mi s'au pus în braţe la început 500 apoi 1500 de titluri dela vreo 50 de edituri şi mi s'a spus că pe cei 50 de metri pătraţi de aici nu avem dreptul decât la 250 de cărţi. În chipuiţi-vă acum ce însemnă, că şi aşa fiecare dintre noi are destui duşmani să te trezeşti că din o mie şi ceva de titluri trebue să alegi două sute cincizeci. Le-am ales pe trei direcţii mari: Mai întâi ceea ce am tradus noi din franţuzeşte, deci eşantioane de autori francezi, din epoci diferite(...) pe o parte, pe de altă parte autori români care sunt traduşi în Franţa şi pe de altă parte, dicţionare, cărţi de istorie vizuală, documente de turism cultural, mai de reprezentare a României, din unghi turistic, să zic aşa. Toate astea fac aici o varză pe care eu am aşezat-o sub sloganul: dacă Franţa este o ţară à lire, à traduire, România este o ţară à récrire. Adică o ţară despre care occidentalii ştiu că este o ţară de pungaşi şi care totuşi este o ţară cu valorile ei care trebue neapărat recompuse, rescrise şi reasimilate de Francezi. Catalogul l-am făcut eu în trei zile - Gabriel Liiceanu mi-a spus să găsesc zece figuri reprezentative - a fost absolut îngrozitor de ales. Idealul meu ar fi să facem o Românie pentru Francezi, cu cârlige de un fel sau altul, şi la bătrâni şi la cei mai tineri de azi. Ideal ar fi pentru târgul dela Frankfurt, în toamnă, să facem o Românie pentru Nemţi, încercând odată să echilibrăm ideea franceză cu ideea germană în cultura română. Nu ştiu în ce măsură acum am reuşit să fac ceva aici dar sper să fie o salată de fructe cât se poate de hrănitoare.

Anca VISDEI *(dramaturg, autoare de cărţi în limba franceză)*: Eu vin în fiecare an la Salonul cărţii, la standul editorilor mei francezi, şi e pentru prima dată când am avut plăcerea şi dorinţa de-a vizita standul românesc şi pot să spun că şi autorii şi cărţile expuse şi persoanele prezente pe stand în momentul în care am sosit îmi dau o nostalgie şi un sentiment de speranţă şi de interes. Sper că se va continua în acelaşi ritm curajos şi nou.

Ilie MIHALCEA: Cu puţin timp mai înainte v'am întâlnit într'un stand francez foarte animat dând autografe. Despre ce noutăţi editoriale personale, ne puteţi vorbi?

A.V.: Anul acesta am fost prezentă la trei edituri. Editura Art et Comédie la care am publicat fabula *"Toc şi Boc"*, eroi ai umanităţii, o fabulă care retrasează evenimentele submarinului rus KURSK. L'avant scène théâtre, care este standul meu preferat pentrucă e editorul de teatru cel mai vechi, am prezentat o carte pentru copii care se cheamă *"Secretul celor trei mere de aur"* care este inspirată dintr'un basm românesc. La standul Editurii La traverse, care este un librar dela Nisa, am prezentat cu cea mai mare plăcere două piese inedite: *"Aur pur"* şi *"René şi Julieta"*, precum şi o reeditare *"Ştiţi să-l înfăşaţi pe Leon?"*

LM.: Piesa D-voastră de teatru *"Puck în România"*, pusă în scenă de Rachel Salik, a fost jucată mai mulţi ani, cu succes, la Paris. Pentru ea vi s'a decernat la 7 Dec. 2001 premiul *"Charles Oulmont"*. Speraţi ca într'o zi ea să fie interpretată şi pe scenele din ţară?

A.V.: *"Puck în România"* se joacă în momentul acesta la Argenteuil şi va fi jucată la Avignon. Ea va fi reluată în lunile Septembrie-Octombrie şi până la 5 Noembrie la Paris, la Teatrul *"Ghivhet Montparnasse"*. Eu aştept cu cea mai mare plăcere propuneri româneşti, chiar lansez un apel de ofertă însă mi-ar trebui un bun traducător pentrucă ador în continuare limba română dar mi se pare că după 30 de ani la Paris nu mai sunt competentă pentru a traduce într'o limbă fluidă şi contemporană. Deci aştept cu cea mai mare plăcere proiecte şi traducători eventuali care vor fi primiţi cu cea mai mare prietenie decât orice traducători străini.

Doina LEMNY *(Conservatoare la Muzeul naţional de artă modernă Georges Pompidou din Paris)*: Ca în fiecare an trec pe la Salonul cărţii şi-mi face plăcere să văd şi standul românesc pentrucă ştiu că în ţară, în România, au apărut o mulţime de edituri care s'au alăturat celor existente deja şi este aproape o competiţie între toate aceste edituri, deci ar fi păcat să nu se prezinte o activitate, care este bogată, şi în străinătate. Standul este animat, atrage atenţia vizitatorilor, din nefericire nu au avut timp organizatorii să treacă în jurnalul manifestărilor prezentarea de carte, dar pe filiera relaţională între compatrioţi se ştie că astăzi (Vineri, 18 Martie) este lansarea cărţilor dela Editura OXUS, a celor două Claude Sernet de Michel Gaurdet şi Tristan Tzara de Henri Béhar iar Marţi va mai fi o dezbatere cu directorul colecţiei *"Les Roumains de Paris"*, Dl. Basarab Nicolescu.

Ilie MIHALCEA: Dezbatere cu ocazia lansării cărţii *"Constantin Brâncuşi"* a cărei autoare sunteţi, apărută la aceeaşi Editură OXUS.

Doina LEMNY: Cartea se vrea un eseu monografic deoarece colecţia *"Les Roumains de Paris"* îmi impune un anume număr de pagini, deci nu am putut să îmi permit să fac o carte de dimensiuni mari, o monografie Brâncuşi, pentrucă asta înseamnă comentarea întregii opere.

Nu există o monografie în franceză Brâncuşi. Sunt cataloage în franceză. Brâncuşi este la modă, de altfel, de când s'au reorganizat expoziţii, dar o monografie autentică Brâncuşi nu există. Prin această publicaţie eu doresc să trasez coordonatele unei monografii pentrucă încerc să prezint temele majore ale creaţiei lui Brâncuşi: materialele importante pe care Brâncuşi le-a utilizat în creaţia lui şi în afară de asta o parte, care spre să placă publicului, personajul Brâncuşi. Acest lucru care a rămas în legendă, eu am încercat să-l refac, să-i trag conturul pentrucă am publicat între timp toată corespondenţa Brâncuşi aflată la Centrul Pompidou, în două volume, plus volumul dela Humanitas care a ieşit în Noembrie anul trecut *"Brâncuşi inedit"*.

Radu NEGRESCU-ŞUŢU *(publicist şi scriitor)*: Este curios, D-le Mihalcea, că Românii tot n'au descoperit cele mai elementare reguli ale economiei de piaţă. E bine să edităm cărţi de calitate, ca cele pe care le-am admirat anul acesta. Dar şi mai bine este ca ele să ajungă acolo unde le este menirea, adică în biblioteca cumpărătorului. Cartea trebue să circule, pentrucă dacă rămâne în rafturile editurilor nu foloseşte nimănui. Or, şi anul acesta, încă o dată, toate standurile vindeau cărţi, că doar pentru asta veniseră, mai puţin standul ţării mele, care trebuia să se întoarcă cu ele acasă! Nu ştiu cine este organizatorul care a decis această aberantă măsură, dar ştiu cu certitudine că Românii din Paris, care au venit la Salon spre a cumpăra carte românească, s'au simţit frustraţi şi dezamăgiţi de aplicarea ei.

SĂ NU TĂCEM ŞI SĂ NU UITĂM

Urmare din pag. 12

Şi afirmă mai departe: *"Comedia e mare, echilibrul de pe vremuri, care se stabilise pe o axă Eminescu-Caragiale, care însemna legătura între doi poli, unul pozitiv şi unul negativ, la fel de utili pentru ca sfera unei naţiuni să se învârtească cum trebue în cosmosul istoric, a rămas văduvită de polul Eminescu, care nu mai este decât un literat, un poet de geniu discutat ca atare. Nimeni nu mai vede în el profetul, naţionalistul, gânditorul, tradiţionalistul. O generaţie strălucită se ridică... însă toţi sunt la fel de fascinaţi de un Occident liberal-capitalist care nu mai cântăreşte decât în măsura în care produce rock, tunuri, democraţie de stânga, ateism libertin şi alimente împachetate. Whisky and Sodoma... Dela <22> nu mi s'a cerut niciodată colaborarea. Sunt considerat prea de dreapta, periculos pentru viitoarea alunecare în post-comunism care nu înseamnă nimic altceva decât o Românie caricaturizată, neocaragialescă, anti-eminesciană... poporul român a dispărut. Nu cu totul, evident. A mai rămas o minoritate astăzi anonimă, ocultă, inactivă la suprafaţa politică a Ţării, făcută din studenţi, poate că şi muncitori şi militari, din două sau trei milioane de ţărani şi din acei intelectuali lucizi care nu iau parte la demenţa <democratică> postceauşistă... Dacă minoritatea românească nu învinge, atunci poporul român, în mai puţin de o jumătate de secol, dispare".*

Convingerea sa fermă era că: *"Revistele, paginile literare ale ziarelor, universităţile, cercurile culturale din Capitală şi din provincie pot fi astfel focare de libertate pentru viitor".*

Din 1936 Vintilă Horia a colaborat la *"Gândirea"* lui Nichifor Crainic alături de Pan Vizirescu care ne împărtăşeşte între altele: *"El era un Român adevărat, cu sentimente de tradiţie naţională şi cu simţăminte religioase foarte bine afirmate şi care se încadrau atât de bine cu frumuseţea lui".*

Vintilă Horia afirma cu mândrie: *"Aparţin unui popor de ţărani şi de poeţi al căror contact cu istoria a fost totdeauna dureros şi tragic... Românul este singura fiinţă umană care a ştiut să adune din trei milenii de experienţă... care nu s'a războit niciodată ca să facă rău voit altuia. Niciodată Românul nu a vrut să cucerească teritorii care nu i-au aparţinut. La ce bun luptau Moldovenii contra Tătarilor, unul contra zece, sau Muntenii contra Turcilor sau Ardelenii lui Horia contra unui inamic însutit de puternic? Ce proiect politic apărau? Ce bunuri materiale? Niciunul. Nu-şi dădeau viaţa în modul vitejesc cel mai superb decât pentru libertate. Voiau să rămână liberi, tot atât de liberi cum fuseseră strămoşii lor, jucând pe o linie de viitor întotdeauna incertă şi suferindă. Mureau pe Nistru, pe Dunăre, pe Mureş, în codrii Cosminului, mai puţini întotdeauna decât duşmanii lor... Cu o săgeată curmau firul unei invazii. Am fost, la modul individual cel mai perfect, oamenii cei mai liberi din Europa, învăţaţi a fi aşa de pe timpul lui Burebista. Nu ne-am bătut niciodată pentru a priva de libertate alte popoare, ci numai pentru a ne-o păstra pe a noastră. Noi avem un suflet naţional care ne vine dela Daci şi care n'a fost niciodată friabil sau lipsit de vigoare."*

Vintilă Horia *"a făcut parte dintre oamenii care lasă mult în urma lor, amintire vie. Şi, mai ales, lasă ceva nepieritor: opera lui".*

Am citat toate acestea mai cu seamă pentru a face cât mai înţelese cuvintele Marilenei Rotaru din emoţionanta sa încheiere a interviurilor - intitulată: *"Barca mea a atins ţărmul".*

Din primul moment când l-am cunoscut m'a izbit percepţia cu totul nouă pentru mine a unei trăiri pentru care până atunci aveam o înţelegere mai mult teoretică. Dragostea de ţară, Patriotismul. Cuvintele fuseseră golite de adâncimea şi vibraţia lor autentică, de propaganda ale cărei victime eram. Întâlnindu-l pe Vintilă Horia pot spune că le-am descoperit cu adevărat. Am aflat astfel că se poate muri din iubire pentru ţara ta, nu numai în tranşee, străpuns de gloanţe sau de cine ştie ce armamente moderne, ci şi altfel, mult mai dureros, cu inima sfâşiată de dorul ţării tale şi de îngrijorarea pentru soarta ei. Trăia în esenţă conţinutul acestor cuvinte fără să le rostească aproape niciodată. A ars mistuit de flăcările iubirii pentru ţara sa, în amurgul vieţii. Cunoaşterea prin sacrificiu. Destin de Meşter Manole.

Virginia ŞERBĂNESCU

CALEIDOSCOP

NUMEROLOGIA NU ARE FUNDAMENT ŞTIINŢIFIC

Ideea că numerologia ar avea legături cu realitatea datează încă din zorii civilizaţiei umane şi continuă încă şi astăzi, scrie revista catolică *Famiglia Cristiana*, în ultima ediţie on-line.

Ideea că numerele ar putea avea o legătură cu realitatea continuă să câştige teren, generând efecte devastatoare pentru bugetele atâtor oameni săraci. Gândindu-se că au descifrat semnificaţia misterioasă a vreunui vis sau altui eveniment, pentru a-şi încerca norocul, îşi riscă economiile de o viaţă şi pierd totul.

Această presupunere a legăturii dintre numerologie şi realitatea cotidiană datează încă din zorii civilizaţiei umane. O descoperire recentă făcută într'o peşteră din Germania, lângă Stuttgart, duce la concluzia că oamenii de acum 35.000 de ani aveau o preferinţă pentru numărul 86. Era numărul de zile pe care trebuia să le scazi din întregul an pentru a obţine cele nouă luni ale gestaţiei umane şi corespundea unui alt număr, legat de ceea ce se observa la acea vreme pe cer: numărul de zile în care una dintre cele mai strălucitoare stele din Constelaţia Orion era vizibilă.

Strămoşii omului au lăsat pe o tăbliţă nu numărul 86 ca atare, pentrucă nu ştiau să-l reprezinte, în cele 86 de semne inscripţionate. Nu se născuse încă scrierea şi nici nu se inventaseră simbolurile pentru a reprezenta numerele, dar existau deja unii care încercau să înţeleagă cum este alcătuită lumea, legând fenomenele cereşti de cele terestre.

În realitate există fenomene periodice, precum rotaţia Pământului asemănătoare unui titirez. Strămoşii noştri erau convinşi că numărul de rotaţii ale titirezului, necesare pentru a face *"un an"* trebue să fie un număr întreg. Mai există însă şi Luna care se roteşte în jurul nostru, dar nu într'un număr exact de zile.

Strămoşii alegând de 4 ori 7 zile, au născut astfel săptămâna de 7 zile şi luna de 4 săptămâni. Nu era nimic adevărat în alegerea numerelor întregi pentru luni şi ani, dar oamenii erau atât de convinşi că realitatea trebue să fie legată de numere întregi încât negau evidenţa faptelor.

Există un exemplu răsunător de numerologie, care nu ar trebui uitat şi care l-a avut drept victimă ilustră pe fondatorul Romei. Romulus, respectând devoţiunea anticilor pentru numărul 10, a decis ca numărul de luni ale calendarului să fie 10. Un calendar de acest fel acumulează un avans asupra anului solar de două luni pe an. În decurs de 3 ani este evidentă pentru toţi defazarea dintre calendar şi anotimpuri. Iarna vine la şase luni după vară. Pierzând două luni pe an, după trei ani, calendarul lui Romulus indica Decembrie în vară.

Din acest motiv, succesorul lui Romulus, Numa Pompilius, în 700 î.H., a adăugat calendarului lui Romulus două luni: Ianuarius şi Februarius. Cu cele două luni adăugate de Numa, se ajunge la anul lunar de 354 de zile.

Dar cultura romană detesta, din motive de superstiţie, numerele pare (cea chineză le adoră) şi Numa a adăugat o zi, decretând că anul trebuia să numere 355 de zile. Defazarea între data din calendar şi anotimpuri avea loc după ceva mai mult de 18 ani.

Din calendarul lui Romulus au rămas numele: Septembrie (a şaptea), Octombrie (a opta), Noembrie (a noua), Decembrie (a zecea). Din mania numerologiei s'a uitat însă lecţia şi au rămas numele lunilor.

Exemplul numărului 10 este deosebit de instructiv, având în vedere că existau numeroase motive pentru a-l considera plin de privilegii. În primul rând, numărul degetelor dela mâinile noastre. În fond, poate că există un motiv pentru care sunt 10, se gândeau strămoşii noştri. Apoi, 10 este *"perfect"* ca sumă de două numere cărora tradiţia antică le atribuia privilegii speciale: 3 şi 7. Trei este numărul vârfurilor unei figuri geometrice perfecte: triunghiul echilateral. Şapte este numărul zilelor necesare pentru a trece dela o fază lunară (de exemplu semiluna în creştere), la faza următoare (Lună plină).

Aşa cum s'a arătat anterior, nu este exact 7, dar strămoşii noştri doreau numere întregi: de aceea 7 au fost (şi sunt) zilele săptămânii. Numărul 7 l-a entuziasmat pe marele Leibniz (1646-1716), când a descoperit că, folosind sistemul binar pentru care sunt suficiente două numere, 0 şi 1, aşa cum se face astăzi cu computerul, numărul 7 devenea de trei ori 1: 111.

Dela Galilei încoace se ştie că numerologia nu este decât un joc, amuzant şi interesant. Dar nu are nici o legătură cu realitatea. Pitagora atribuia numerelor proprietăţi speciale, sperând să înţeleagă în acest fel armonia stelelor.

Nu s'a descoperit însă niciodată adevărul despre stele privilegiind numerologia. Astăzi, se ştie că tot ce există se bazează pe o *"logică riguroasă"*. Numerologia nu face parte din această logică, imuabilă şi valabilă peste tot, fără ca nimeni - nici cel mai puternic om de pe Pământ - să o poată altera în vreun fel.

PARURI ŞI CÂŞTIGURI DE PE URMA ALEGERII NOULUI PAPĂ

În timp ce cardinalii reuniţi în conclavă la Vatican încercau să ajungă la un consens privind alegerea noului Papă, cea mai mare casă de pariuri din Irlanda a fost asaltată de jucători care aveau şansa de a câştiga mii de dolari prin intuirea numelui noului Suveran Pontif, relatează *Associated Press*.

Când cardinalul german Joseph Ratzinger a fost ales pentru a fi noul Papă, luându-şi numele de Benedict al XVI-lea, puţini au fost cei care au sărit în sus de bucurie şi mulţi cei care au regretat patima lor pentru pariuri.

Potrivit sursei citate, cel mai mare câştigător a fost o persoană care a pariat 1.050 de dolari pe alegerea lui Joseph Ratzinger şi care a câştigat 7.350 de dolari.

PHILL COLLINS VA CONCERTA LA BUCUREŞTI

Phil Collins va concerta pe 30 Octombrie, la sala Romaero din Bucureşti, în cadrul turneului mondial *"First Final. Farwell Tour"*, a declarat Dorian Ciubuc, general manager al *Fun Time Production*. Biletele variază între 1.295.000 lei şi 4.495.000 lei. Dorian Ciubuc a precizat că pentru acest concert, care se vrea *"cel mai mare proiect de sală organizat în România"*, întreaga arenă va fi îmbrăcată în pânză, pentru a se asigura un sunet cât mai bun. Vor fi construite două tribune, pe lateralele sălii, cu o capacitate de 2.000 de locuri, iar restul de 6.000 de locuri vor fi în picioare. Pe scena mobilă, cu platforme, va fi amplasat un ecran de 162 mp. Phil Collins va sosi la Bucureşti cu o echipă de 80 de tehnicieni şi zece camioane cu echipament.

ANDREI ŞERBAN REGIZEAZĂ *"FAUST"* LA METROPOLITAN OPERA DIN NEW YORK

O nouă montare a operei *"Faust"*, în regia lui Andrei Şerban, a început să fie jucată la Metropolitan Opera, scrie cotidianul *The New York Times*.

Este cea de-a şasea producţie a operei lui Charles Gounod la Met, iar aşteptările sunt mari. James Levine, directorul muzical al instituţiei, dirijează această creaţie pentru prima dată, conducând o distribuţie de prima clasă: tenorul Roberto Alagna (Faust), soprana Soile Isokoski (Margueríte), bassul René Pape (debut în rolul Mefistofel) şi baritonul Dmitri Hvorostovsky (soldatul Valentin).

Dar cea mai delicată misiune a noului *"Faust"* este să se prezinte într'o formă pe care publicul de azi s'o accepte. *"Conducerea Operei este conştientă de această problemă"*, spune Andrei Şerban.

Deşi *"Faust"* nu este prima experienţă a regizorului cu repertoriul standard de operă, el s'a considerat tot timpul un artist care experimentează. Iar tradiţia Met-ului cere ca producţiile sale după clasici să poată fi jucate o perioadă lungă de timp, comentează *New York Times*.

"Faust" ocupă un loc aparte în istoria Operei newyorkeze, care şi-a deschis porţile cu o montare a acestei creaţii, în 1883. Ulterior, adaptarea lui Gounod după poemul dramatic de Goethe a fost jucată de atâtea ori, încât unii au ajuns să numească Met-ul *"Faust-spielhaus"*. Cu peste 700 de reprezentaţii la activ, *"Faust"* este pe locul opt din punctul de vedere al popularităţii în repertoriul Operei.

Dar cum poate fi pusă în scenă azi povestea savantului în vârstă care îşi vinde sufletul diavolului? *"Sunt două tendinţe diferite în regia de operă în prezent"*, spune Andrei Şerban. *"Una dintre ele, s'o numim germană, ar plasa, de pildă, totul într'un spital, iar Mefistofel ar deveni psihiatru, astfel încât spectacolul ar vorbi despre vremurile întunecate în care trăim. Acesta-i un drum ce se înfundă. Cealaltă abordare, americană, ar rămâne aproape de convenţiei, felului în care lucrurile au fost. Nici acest drum nu duce nicăieri. Undeva la mijloc trebue să găsim imagini noi, proaspete. Mi se pare solicitant, dar interesant să încerc ceva tradiţional, dar în acelaşi timp viu, surprinzător"*.

Decorurile îi aparţin lui Santo Loquasto, cunoscut pentru scenografia unor spectacole de pe Broadway şi a filmelor lui Woody Allen. El spune că actuala conducere a Metropolitan Opera i-a spus că vrea o producţie romantică.

"«Faust» şi-a pierdut întrucâtva din graţie din cauza popularităţii sale. A devenit kitsch. James Levine vrea o montare ce ar trata opera cu respect".

Fotografiile decorurilor lui Loquasto şi repetiţiile sugerează o reţea de aluzii vizuale. Unele piese duc cu gândul la un teatru victorian de jucării. Faust se înfăţişează la început ca fratele geamăn al lui Leonardo da Vinci (care a murit în 1519, aproape de momentul în care imaginarul personaj goethian semnează pactul fatal), dar studioul savantului este o construcţie precum cea din epoca industrială, asemănătoare cu gara St.-Lazare din Paris, imortalizată de Claude Monet. Probabil ca o reverenţă faţă de Gounod, acţiunea a fost mutată din Germania în Franţa, după cum sugerează mulţimea de steaguri alb-albastre-roşii.

Noul *"Faust"* pare o extravaganţă sofisticată, care fie se va coagula perfect la ridicarea cortinei, fie va deruta publicul. *"Avem idei. Dar până la urmă ce se va întâmpla e la latitudinea Muzei"*, crede Andrei Şerban.

TURISMUL SPAŢIAL VA ÎNFLORI ÎN CINCI-ZECE ANI

Burt Rutan, inventatorul primului vehicul spaţial civil care a efectuat zboruri susborbitale în 2004, şi-a prezentat în faţa unei comisii din Congresul american, viziunea ambiţioasă privind turismul spaţial privat, pe care il vede înflorind în următorii cinci sau zece ani, transmite AFP. *"Ne concentrăm eforturile asupra unui concept de comercializare a zborului spaţial"*, a spus Rutan, care crede că în cinci sau zece ani vor exista pe piaţă trei sau patru operatori concurenţi în acest domeniu.

Dupa el, aceste companii de turism spaţial vor transporta probabil până la 500 de astronauţi amatori încă din primul an, numărul urmând să creasca progresiv ajungând la 50.000 sau un milion în cel de-al 12-lea an. *"Nu mi-e ruşine să spun că vom demara o nouă activitate economică ce va valora într'o zi miliarde de dolari şi al cărei obiectiv este să ducă oamenii în spaţiu de plăcere"*, la preţuri pe care să si le permita, a spus el. Burt Rutan s'a aratat covins că zborurile spaţiale private vor deveni din ce în ce mai sigure pe măsură ce se vor înmulţi.

Will Whitehorn, preşedintele Virgin Galactic, compania de turism spaţial creată de miliardarul britanic Richard Branson, care deţine şi compania aeriană Virgin Atlantic, a spus, în Congres că se aşteaptă să creeze în următorii cinci ani o activitate viabila şi profitabilă. *"Vom putea reduce costurile operaţiunii la un nivel care va face zborul suborbital privat abordabil în Statele Unite si restul lumii"*, a spus el.

Virgin Galactic a incheiat un acord de 21,5 milioane de dolari cu societatea lui Rutan pentru a utiliza tehnologia SpaceShip One şi a lansat un plan de investiţii de 100 de milioane de dolari pentru fabricarea a cinci avioane spaţiale. SpaceShipOne a efectuat trei zboruri suborbitale cu pilot în 2004, deschizind era turismului spaţial.

MORMINTE DIN EPOCA BRONZULUI, DESCOPERITE ÎN JUDEŢUL VASLUI

Arheologii au descoperit în localitatea vasluiană Creţeşti o necropolă veche de peste 3.000 de ani, ce cuprinde trei gropi de ritual şi cinci morminte, precum şi două locuinţe din Neolitic. Cercetătorii au stabilit că mormintele şi gropile de ritual sunt din Epoca Bronzului, dat fiind că cei înhumaţi erau ingropaţi cu capul spre răsărit.

Descoperirile au fost făcute în acelaşi loc arheologic unde în urmă cu aproape doi ani au mai fost găsite mai multe fragmente de ceramică liniară cu o vechime de 7.000 de ani şi ceramică din Cultura Cucuteni. *"Avem de-a face cu trei culturi diferite, ceea ce este foarte rar întâlnit. Cel mai interesant este cât de bine s'au păstrat toate aceste obiecte şi incinte, deşi peste ele au trecut atâtea mii de ani"*, a declarat Vicu Merlan, cercetător în cadrul Muzeului Judeţean *"Ştefan cel Mare"*, Vaslui.

Săpăturile la locul arheologic din Creţeşti au început din 2003, an în care acest loc a fost inclus şi în patrimoniul naţional.

REZULTAT REMARCABIL, PENTRU UN STUDENT ROMÂN LA O ACADEMIE MILITARĂ SUA

Un student român dela Academia militară americană dela West Point a obţinut rezultate remarcabile la un exerciţiu, în cursul căruia Agenţia Naţională de Securitate (NSA) a simulat un atac informatic asupra unui centru de comandă al armatei americane, potrivit *Times Herald-Record on-line*.

Cadetul Marian Teodorescu a observat atacul. *"Spiriduşii"* dela ultrasecreta Agenţie Naţională pentru Securitate (NSA) cotrobăiau prin sistemul informatic dela West Point, trimiţând prin spaţiul virtual sute de nume de utilizatori şi parole pe secundă, în încercarea de a le găsi pe cele corecte, care să le asigure pătrunderea în sistem. Cu ochii roşii din cauza celor aproape trei zile nedormite, cadetul român a deviat intrusul către un computer din Washington. Câteva cuvinte spuse colegului său, cadetul Brian Oslon, şi cei doi au scăpat de *hacker*-ul dela NSA cu o simplă apăsare de tastă.

"Hacker-ul încearcă din nou chiar acum", a constatat zâmbind Teodorescu, a doua zi de dimineaţă. În faţa lui se afla unul dintre cele 24 de ecrane care simulează centrul comandamentului dela West Point. Scrutează cu privirea datele traficului virtual care se succed în ritm rapid. *"Tot incearcă să ne bruieze"*, spune el înainte de a respinge atacul încă o dată. Până la prânz, Teodorescu şi alţi 21 de cadeţi dela West Point au reuşit să menţină funcţional, timp de patru zile, centrul lor virtual de comandă comună. Reţeaua - dotată cu un site Internet, cu *mail* intern şi extern şi cu baze de date - simulează sistemul de control folosit în prezent pentru zonele conflictuale, prin care ofiţerii pot monitoriza forţele aliate şi inamice în timp real şi pot da ordine în funcţie de ceea ce văd. *"Nici unul dintre serviciile noastre nu a cedat în urma unui atac al NSA"*, se mândreste Mikey Almeyda, din Brooklyn, cadetul-comandant al exerciţiului. Almeyda va trebui să aştepte până la sfârşitul lunii pentru a afla cum a reuşit să se descurce *"concurenţa"*.

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

PROBLEMA BASARABIEI
Între Conferinţe, Discuţii, şi Acţiune

Basarabia reprezintă o rană etnică şi teritorială deschisă a României pe care nici un Român nu o poate ignora. Dacă generaţia de Români de azi renunţă la Basarabia, nimic nu va împiedica generaţia de mâine să renunţe la Transilvania ori la alte provincii româneşti. Este datoria noastră, a tuturor Românilor, să militäm pentru un stat naţional românesc, democrat, tolerant, şi întregit cu Basarabia.

Fosta Republică Sovietică Moldova este un stat creat artificial fără identitate proprie, fără naţiune, fără istorie, fără resurse, şi fără viitor. *"Moldova de răsărit"* există doar ca să facă jocul Moscovei între România şi Ucraina şi să încurce trebile Europei. În această lumină, Românii şi conducătorii ţării au obligaţia să găsească curajul necesar enunţării adevărului şi remedierii imfamului pact Ribbentrop-Molotov.

Pentru pacea şi siguranţa Europei, singurul loc natural al Moldovei dintre Prut şi Nistru este împreună cu România. Acordurile dela Helsinki interzic modificarea frontierelor prin mijloace violente, dar nu însă prin negocieri. În acest sens, Guvernul român ar trebui să abordeze această problemă cu toate marile capitale ale lumii. În acest sens, un grup de Români-Americani din Washington a luat iniţiativa de a informa forurile de resort cerând schimbarea atitudinii Statelor Unite în această importantă problemă. În cursul importantei sale vizite la Washington din Martie 2005, Preşedintele României Traian Băsescu a abordat chestiunea Basarabiei atât la întâlnirea oficială cu Preşedintele George W. Bush, cât şi în întrunirile publice care au încheiat vizita sa oficială în Statele Unite. Domnia sa a reacţionat deasemenea favorabil la scurta discuţie avută cu membrii grupului pro-Basarabia. Modul în care noul Preşedinte a abordat subiectul este, *"diplomatic,"* dar D-sa a spus clar şi citez *"parte din poporul Român este în Moldova. Suntem un popor în două state..."*

Este un pas înainte faţă de modul în care preşedinţii anteriori ai României au tratat, ori mai bine zis au neglijat, problema Basarabiei.

Românii dispersaţi în lume trebue să se pună de acord cu cei din ţară şi din Basarabia şi împreună cu autorităţile dela Bucureşti să-şi susţină ferm şi demn drepturile. Basarabia ne uneşte pe toţi indiferent de poziţie socială, orientare politică, naţionalitate, crez sau religie. Pentru Români şi România, Basarabia este mai mult decât un ideal nobil, este o cauză naţională. A sosit timpul să ne unim în acest scop şi să trecem la acţiune. Redăm în continuare scrisoarea înmânată personal Preşedintelui Traian Băsescu cu prilejul recentei sale vizite la Washington.

COMITETUL AD-HOC
Român-American pentru Basarabia

Excelenţei Sale Domnului Traian Băsescu Preşedintele României

Stimate Domnule Preşedinte,

Ne adresăm Dvs. în calitate de cetăţeni americani de origine română preocupaţi de soarta ţării de baştină şi a Românilor de pretutindeni. Considerăm că aşa cum România respectă drepturile minorităţilor etnice din ţară, ţările vecine trebue să respecte şi ele drepturile minorităţilor româneşti de pe teritoriile lor.

O problemă unică o reprezintă Basarabia, provincie românească dela Traian şi Decebal, şi dela Basarabi şi Muşatini, până la regii României moderne. Nici un Român nu poate uita or ignora soarta Basarabiei şi a confraţilor de dincolo de Prut şi Nistru. Aceasta este convingerea fermă a Comitetului nostru şi a celor circa două milioane de Români-Americani care ne sprijină în această problemă. Comitetul nostru urmăreşte repararea injustiţiei istorice comise împotriva României de pactul Ribbentrop-Molotov, şi reafirmă dreptul ţării asupra teritoriului dintre Prut şi Nistru. Basarabia ne uneşte pe toţi în gânduri şi simţiri.

În acest scop, am început să contactăm şi să informăm atât autorităţile americane cât şi opinia publică din Statele Unite despre situaţia Basarabiei. În vederea consolidării cooperării româno-americane în această problemă, suntem gata să colaborăm cu Dvs. şi cu Guvernul pe care il conduceţi. Pentru a fi eficace în acţiunile noastre, vă cerem însă ca Dvs. în numele României să amintiţi permanent partenerilor americani că Basarabia este un pământ românesc.

În lumina celor de mai sus obiectivele urmărite de grupul nostru de acţiune sunt:

- Reafirmarea drepturilor României asupra Basarabiei şi menţinerea vie a acestei idei în opinia publică din Statele Unite ale Americii.
- Informarea şi angajarea liderilor politici americani în susţinerea cauzei româneşti privind Basarabia.
- Promovarea pe plan internaţional a drepturilor româneşti asupra provinciei cu scopul final de a se obţine reunirea Basarabiei cu România.

Grupul de Iniţiativă din Washington, DC, 10 Martie 2005

Semnează:

Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa; Lider spiritual, parohul Bisericii Ortodoxe Române Sfânta Cruce din Virginia, fost deţinut politic timp de 20 de ani în România.

Dr. Nicholas Dima; Politolog, fost profesor la Şcoala Specială a Forţelor Terestre Americane, JF Kennedy, US Army, Fort Bragg, NC, şi la Şcoala Navală de Război, US Naval War College, Newport, RI, fost redactor la *Vocea Americii*.

Valentin Ţepordei: Inginer geolog, cercetător principal la U.S. Geological Survey, născut la Chişinău, fiul Pr. Vasile Ţepordei, Profesor şi Ziarist, Deportat politic între 1948 şi 1956 în Gulagul Sovietic la Vorkuta.

Dr. Silviu Ziscovici; *"Medicul Românilor"* din zona Washington, D.C., cunoscut susţinător al cauzelor româneşti.

Chemare la acţiune

Comitetul Ad-hoc din Washington lansează tuturor Românilor o chemare la acţiune pentru readucerea Basarabiei în sânul familiei româneşti. Dacă unirea rămâne un scop de lungă durată, alte obiective se cer rezolvate urgent. Între acestea se numără:

- Retragerea Armatei a 14-a a Rusiei din Transnistria, promisă de Rusia în repetate rânduri Consiliului Europei dar neînfăptuită până în prezent, şi care ar aducereintegrarea regiunii dizidente.
- Renunţarea definitivă la planurile de Federalizare a Republicii Moldova.
- Securizarea frontierelor estice ale Republicii Moldova şi eliminarea surselor de fabricare şi comercializare a armamentului ilegal din Transnistria care alimentează organizaţii teroriste din toată lumea.
- Sprijinirea eforturilor de apropiere a Republicii Moldova de Comunitatea Nord Atlantică şi Uniunea Europeană.
- Respectarea dreptului Basarabenilor la educaţie în limba maternă astfel încât generaţia de mâine să-şi poată decide singură soarta şi identitatea.

Comitetul Ad-Hoc recomandă Românilor de pretutindeni să intervină pe lângă forurile importante din întreaga lume şi să susţină cauza Basarabeană şi obiectivele menţionate. Comitetul propune totodată organizarea prin alegeri democratice a unui forum românesc internaţional în acest scop. În acel moment, comitetul ad-hoc se va dizolva ori va rămâne să coordoneze activităţile din Capitala Americii.

Washington, Martie 2005

IURIE ROŞCA: MORALITATEA ESTE O DIMENSIUNE ABSOLUTĂ

"Dacă PCRM, PPCD, PSL şi PD au convenit asupra necesităţii promovării reformelor politice, economice şi sociale, şi dacă preşedintele a acceptat propunerile acestora privind acţiunile comune, în primul rând reforma legislativă, atunci cred că acest lucru este minunat", a declarat preşedintele PPCD Iurie Roşca în cadrul emisiunii *"Maxima"* a TV NIT.

"Dacă cei care au un discernământ vor analiza faptele noastre, ei le vor înţelege. (...) Nu trebue căutaţi politicieni previzibili. Noi nu suntem un tren care merge pe aceeaşi linie şi care se opreşte în acelaşi timp. Suntem oameni care gândesc şi care reacţionează la evenimentele din lume în funcţie de condiţiile create", a declarat Roşca.

Referindu-se la aspectul moral, liderul PPCD a spus că nimeni nu şi-a trădat principiile, menţionând că *"moralitatea nu este o dimensiune relativă, ci una absolută"*. *"PPCD are o doctrină clară: morala se bazează pe credinţă, pe cele 10 porunci, care nu trebue încălcate. Fapta noastră se bazează pe valorile moral-creştine, care nu sunt relative, ci absolute. Dacă poţi să-ţi raportezi faptele la această grilă morală, atunci totul e în regulă, atunci nu aştepţi aplauzele publicului, ci o stare de spirit că s'a procedat corect. Nu contează că eşti scuipat sau blamat. Nu este o problemă - te vor înţelege mâine sau poimâine"*, a remarcat Roşca.

Totodată, el a spus că partidele care l-au votat pe Voronin *"nu au încetat să fie în opoziţie"*. *"Nu aceste partide (PPCD, PSL şi PD – n.n.) sunt de acord cu politica comuniştilor, ci invers, comuniştii au acceptat ceea ce doresc partidele de dreapta. Cred că alegătorii noştri ne vor înţelege, deoarece, dacă comuniştii au făcut un pas spre democraţie, spre Europa, atunci ei au făcut un pas spre noi, spre platforma noastră"*, a spus Iurie Roşca.

Întrebat ce crede despre sistemul bipartid, liderul PPCD a răspuns că *"acesta ar putea fi viabil în Republica Moldova"*, adăugând că *"în următorii ani, cetăţenii trebue să se aştepte la o reducere a numărului de partide vizibile"*.

Prezent la aceeaşi emisiune, liderul PSL, Oleg Serebrian a menţionat că PPCD, PSL şi PD au avut dreptul moral să-l voteze pe Voronin la fel cum el a avut dreptul să le solicite să voteze pentru el. *"Voronin a mers la negocierile cu partidele care rămân a fi anticomuniste - PPCD şi PSL. De ce să nu utilizăm această necesitate? Nu ne-am abătut de la vreun postulat din programul nostru. Nici un partid care a votat la 4 Aprilie nu a trădat electoratul şi interesele naţionale"*, a declarat Serebrian.

Liderul PD Dumitru Diacov a spus la rândul său că orice partid care participă în politică, participă la lupta pentru putere. *"A fost o asemenea situaţie - decizia neobişnuită de a vota un oponent politic în numele evitării unei crize politice, pentru a evita confruntarea, pentru a evita o situaţie imprevizibilă. A fost găsit un compromis de rezolvare a unei singure probleme politice, în rest totul rămâne neschimbat: partidul de guvernământ - la locul său, iar partidele reprezentate aici îi vor ajuta partidului de guvernământ să vadă bine problemele care trebue să le rezolve mai departe"*.

GUVERNUL TARLEV
PRIMEŞTE VOTUL DE INVESTITURĂ

Toţi cei 56 de deputaţi comunişti au votat în favoarea noului Guvern, împotrivă au votat 21 de deputaţi ai Alianţei Moldova Noastră, iar PPCD, PD, PSL s'au abţinut.

Vasile Tarlev, care nu este membru al Partidului Comuniştilor, a devenit primministru acum 4 ani şi a fost redesemnat ca Premier de Preşedintele Vladimir Voronin, în urma reinvestirii acestuia în funcţie la 7 Aprilie.

Noul Guvern

Vicepremier – Valerian Cristea

Ministrul Afacerilor Externe şi Integrării Europene – Andrei Stratan, vicepremier

Ministrul Economiei şi Comerţului – Valeriu Lazăr

Ministrul Finanţelor – Zinaida Crecenii

Ministrul Industriei şi Infrastructurii – Vladimir Antosii

Ministrul Agriculturii şi Industriei Alimentare – Anatol Gorodenco

Ministrul Transporturilor şi Gospodăria Drumurilor – Miron Găgăuz

Ministrul Ecologiei şi Resurselor Naturale – Constantin Mihăilescu

Ministrul Educaţiei, Tineretului şi Sportului – Victor Şvircun

Ministrul Sănătăţii şi Protecţiei Sociale – Valerian Revenco

Ministrul Culturii şi Turismului – Artur Cozma

Ministrul Justiţiei – Victoria Eftodi

Ministrul Afacerilor Interne – Gheorghe Papuc

Ministrul Apărării – Valeriu Pleşca

Ministrul Dezvoltării Informaţionale – Vladimir Molojen

Ministrul Reintegrării – Vasile Şova

ECONOMICE

APROAPE 80% DIN ECONOMIA ROMÂNEASCĂ ESTE "GRI ŞI NEAGRĂ"

Raportul Special 301, întocmit în fiecare an de către Alianţa Internaţională de Proprietate Intelectuală (AIPI), evidenţiază faptul că economia gri şi neagră constituie *"între 60% şi 80% din totalul economiei româneşti"*. Conform raportului, ratele cele mai ridicate ale pirateriei sunt întâlnite în domenii precum muzică (78%), programele de calculator (74%), jocurile pe calculator (65%) sau filmul (55%).

"La nivel internaţional, economia subterană rezultată din comerţul cu produse contrafăcute reprezintă 25% din economia mondială şi este într'o continuă creştere", se mai arată în Raportul Special 301.

Specialiştii AIPI estimează că *"în industria farmaceutică, la nivel mondial, contrafacerile totalizează 13 milioane de euro, în timp ce companiile producătoare de echipamente sportive şi încălţăminte din Europa, purtând nume consacrate, înregistrează anual pierderi de aproximativ 7,5 miliarde de euro"*. În ce priveşte continentul european, potrivit aceleiaşi surse, *"proporţia contrafacerilor este de 20%"*.

Cum era de aşteptat, există şi o explicaţie: *"Studiile au demonstrat că un kilogram de canabis aduce un profit de 2.000 euro, iar la un kilogram de CD-uri piratate se realizează un profit de aproximativ 3.000 de euro. Asta în condiţiile în care riscul unei sancţiuni penale pentru traficul cu produse contrafăcute este extrem de mic"*, se arată într'un comunicat al Asociaţiei Române pentru Combaterea Contrafacerilor.

CELE DOUĂ FEŢE ALE ASIEI

Economiile Chinei şi Indiei plasează continentul asiatic în secolul al XXI-lea, dar rivalităţile naţionale amintesc de Europa secolului al XIX-lea, este de părere Xavier Batalla, în editorialul său publicat de ziarul catalan *La Vanguardia*.

Asemeni lui Ianus, zeul roman cu *"două feţe"*, paznicul porţilor, celestă şi infernală, Asia are două feţe care privesc în direcţie opusă. Prima faţă este cea care anunţă un continent emergent, cu China şi India, cei doi uriaşi demografici, dar şi cele două mari puteri economice care au început să schimbe lumea. Cealaltă faţă, cea politică, înfăţişează un continent care îşi investeşte puterea economică pentru a obţine forţă militară, ceea ce ameninţă să reactiveze salba de conflicte teritoriale care nu şi-au găsit încă o soluţie după mai mult de jumătate de secol.

Cifrele asiatice sunt rotunde. Economia chineză, care a crescut anual în ritm de 9 la sută, are orizontul lipsit de nori: se prognozează că în anul 2010 va dubla dimensiunea celei germane şi că în 2020 o va depăşi pe cea japoneză, în prezent a doua economie a lumii. India vine însă puternic din urmă: dacă va menţine actualul ritm de creştere, spun experţii, ar putea egala şi chiar depăşi economia chineză în 50 de ani. Ceea ce arată că aşa-numiţii *"Tigri din Sud-Estul asiatic"* şi-au revenit excelent după criza financiară din 1997.

Asia, totuşi, este diversă din punct de vedere cultural şi economic. Religia şi repartizarea bogăţiei au fost factorii esenţiali de-a lungul procesului de integrare europeană. În trecutul mai recent, redistribuirea bogăţiei a completat în Europa coeziunea socială, care iniţial a căzut în sarcina religiei creştine. În Asia domină diversitatea: Japonia este şintoistă; China, taoistă şi confucionistă; India hinduistă şi musulmană; iar Malayezia, Pakistanul şi Indonezia, musulmane. În ce priveşte bogăţia, Asia este la fel de inegală.

În Asia se regăsesc aproape toate problemele prezente pe scena internaţională cu care se confruntă secolul al XXI-lea. În Orientul Mijlociu, lumea arabă, cu cele mai mari rezerve de petrol ale lumii şi terorismul apocaliptic, s'au transformat într'un *"laborator politic ambulant"* pentru Preşedintele George W. Bush, care intenţionează să găsească aici formula democratizatoare care să garanteze stabilitatea. În timp ce, Asia centrală, cum demonstrează Kârgâztanul, este o gaură neagră în care încearcă să pescuiască SUA, Rusia şi China.

În Extremul Orient provocările abundă. În Coreea de Nord, un regim totalitar care deţine, potrivit propriilor mărturisiri, bomba atomică. În Filipine, secesioniştii islamişti provoacă regimul dela Mindanao. În Myanmar, o dictatură militară îşi face de cap fără ca neoconservatorii să-i bage în seamă. Iar în Indonezia, cu cea mai mare comunitate musulmană din lume, există pericolul unei fragmentări care ar face să plălească de invidie fosta federaţie iugoslavă. În Europa există două puteri nucleare: Franţa şi Marea Britanie; în Asia sunt şase: Israel, Rusia, China, Coreea de Nord, India şi Pakistan.

China este un caz aparte. Are aţintite 700 de rachete asupra Taiwanului, de a cărui securitate se ocupă SUA; este prezentă în Coreea de Nord, al cărei regim îi este aliat; îşi intimidează vecinii pentru o mână de insule aparent înconjurate de petrol; îngrijorează Japonia, care se refugiază sub umbrela SUA şi, potrivit unor surse din Capitoliu, ar putea dispune de tot atâtea nave de război ca Washingtonul în zece ani.

Acest scenariu a fost rezumat de fostul secretar de stat al SUA, Henry Kissinger, întotdeauna mai bun teoretician decât practician, în următoarea frază: *"Ordinea internaţională a Asiei seamănă mai mult cu cea a Europei din secolul al XIX-lea decât cu cea a Atlanticului de Nord din secolul al XXI-lea"* (*"Does America need a Foreign Policy?"*, 2004). Într'adevăr, la sfârşitul secolului al XIX-lea statele europene, atunci divizate de conflicte frontiere, şi-au folosit bogăţiile pentru a-şi organiza armatele.

Acum, China intenţionează să-şi modernizeze arsenalele cu ajutorul Uniunii Europene, posibilitate care dă fiori SUA. Liderii europeni spun că schimburile comerciale sunt cea mai bună cale de a se asigura de multilateralismul Chinei în viitor. Poate că aşa va fi, dar comerţul cu arme ar putea servi exact opusul, lucru de care se teme şi Washingtonul. Este şi motivul pentru care secretarul de stat al SUA, Condoleezza Rice, a sugerat că SUA ar putea descuraja China, cu concursul Japoniei, Taiwanului, Indiei şi Coreii de Sud.

Administraţia Bush îi acuză pe Europeni de aţâţarea rivalităţilor asiatice prin vânzarea de armament. Nimeni nu este însă scutit de vină. India şi Pakistanul îşi dispută Kashmirul, sau aşa-numita *"Alsacia-Lorena asiatică"*. Însă Washingtonul, care este aliatul ambelor, a decis să ridice embargoul asupra armelor, impus în urmă cu 15 ani Pakistanului pentru activitatea sa nucleară.

COMPANIILE TOT MAI BOGATE, ANGAJAŢII TOT MAI SĂRACI

Unul din fenomenele cele mai îngrijorătoare constatat recent în lumea industrializată este cel al sărăcirii angajaţilor companiilor profitabile, în favoarea unui profit din ce în ce mai evident al acţionarilor, singurii beneficiari ai câştigurilor respectivelor companii, este de părere jurnalista Katrin Bennhold în cotidianul *The International Herald Tribune* (*IHT*).

În ultimii trei ani, în pofida creşterii economice, salariile au stagnat atât în Europa cât şi în Statele Unite, iar anul trecut, reglate de inflaţie, ele au scăzut atât în America cât şi în Germania. În plus, potrivit statisticilor furnizate de Organizaţia pentru Dezvoltare şi Cooperare Economică (OECD), cu toate că, de ani buni, plăţii salariilor îi reveneau 70 la sută din veniturile sectorului de afaceri, în ultimii 20 de ani, acest procentaj a scăzut la 64 de procente. Între timp, calculată pe tot grupul celor 7 (şapte) state cele mai industrializate, partea acţionarilor a atins o cotă fără precedent. Chiar şi în Germania, cunoscută pentru economia sa *"muribundă"*, afacerile prosperă, însă acest lucru nu a împiedicat ca avântul globalizării şi al tehnologiei să încline balanţa câştigurilor în defavoarea angajaţilor.

Ca urmare a acestei situaţii, angajaţii companiilor occidentale sunt supuşi unor presiuni din ce în ce mai mari, culminând chiar cu suportarea mai multor ore de lucru, obţinută ca urmare a unor ameninţări practicate de unele companii, cum ar fi Siemens şi Bosch, potrivit cărora acestea şi-ar putea muta sediile din Germania şi Franţa în Europa de Est, unde forţa de muncă este mai ieftină.

Potrivit lui Steven Roach, economist la compania Morgan Stanley din New York, globalizarea este responsabilă pentru atracţia exercitată de forţa de muncă ieftină asupra angajatorilor occidentali, iar acest lucru a făcut ca fenomenul discrepanţei dintre câştigurile acţionarilor şi cele ale angajatorilor să atingă o gravitate şi o amploare fără precedent.

Cu toate acestea, economiştii sunt de părere că declinul salariilor nu poate dura la nesfârşit deoarece, într'un final, angajaţii din Europa de Est şi din Asia vor fi capabili să pretindă o plată adecvată pentru munca lor, iar acest fapt îi va opri pe angajatorii occidentali să se folosească de aceştia ca *"sperietori"* pentru a-şi păstra propriii angajaţi. De altfel, unii economişti argumentează că, păstrând salariile mici şi crescând profitul acţionarilor, companiile occidentale acţionează, de fapt, spre propriul lor prejudiciu, de vreme ce limitează de fapt puterea de cumpărare a propriilor produse.

Spre deosebire de aceştia, există voci care susţin că acele companii care, datorită globalizării pieţei de afaceri, îşi extind afacerile în alte ţări, devin de fapt din ce în ce mai imune la piaţa lor de origine, şi, prin urmare, mai puţin atente la agenţii frustraţi ai acesteia.

În ceea ce priveşte soluţiile pentru reducerea prăpastiei dintre acţionari şi angajaţi, una dintre acestea ar fi amestecul acestor două clase, prin mărirea numărului acţionarilor, însă acest lucru, sunt de părere analiştii, poate anula distincţia tradiţională dintre capitalist şi muncitor.

Un alt aspect al problemei, care poate ajuta ca această prăpastie să nu pară atât de mare, este faptul că foarte multe companii străine nu pun în balanţa câştigurilor cheltuielile legate de plătirea pensiilor, ceea ce face ca profiturile să pară mai mari decât sunt de fapt în realitate, conchide Katrin Bennhold în articolul semnat pentru IHT.

EUROPA DE EST AMENINŢATĂ DE CRIZĂ ECONOMICĂ?

Potrivit cunoscutului economist german Norbert Walter, în cazul în care la referendumul din Franţa, privind Constituţia Uniunii Europene, rezultatul ar fi negativ, întregul proces de extindere a UE s'ar putea încetini în mod simţitor, iar Europa de Est ar putea fi ameninţată de o serioasă criză financiară. În cazul Ungariei, ţară care poate dovedi doar puţine realizări în procesul de aderare la zona-euro, pericolul crizei valutare ar putea fi şi mai mare, susţine economistul german.

În publicaţia economică de mare prestigiu *Financial Times Deutschland*, jurnalistul Sebastian Dullien publică un material intitulat *"Eminentul economist avertizează asupra unei eventuale crize Est-europene"*, în care prezintă poziţia lui Norbert Walter, specialist financiar la Deutsche Bank. Acesta este de părere că, în cazul în care referendumul din Franţa privind Constituţia UE s'ar încheia cu un rezultat negativ, întreaga Europa de Est ar fi ameninţată de o criză valutară.

"Ar putea apărea atacuri speculative împotriva valutelor noilor state membre ale UE", a declarat Norbert Walter. *"În acest caz, repectivele ţări ar putea fi nevoite să ridice dobânzile şi ar putea avea loc o semnificativă fluctuaţie a cursului valutar"*, afirmă Norbert Walter, care este primul economist cunoscut care avertizează asupra posibilelor consecinţe economice posibile de pe urma respingerii Constituţiei UE de către Franţa.

În opinia sa, cauzele atacurilor de acest fel ar putea consta în teama investitorilor că un *"nu"* francez ar reprezenta punerea sub semnul întrebării a aderării statelor din Europa Centrală şi de Est la zona-euro. *"Prin respingerea constituţiei unionale, întregul proces de extindere a zonei euro ar putea încetini în mod semnificativ"*, susţine Walter. După părerea economistului german, UE nu are elaborată nici o strategie pentru cazul în care câteva ţări membre ale UE ar respinge constituţia unională. Walter a apreciat că este total nesigur în ce mod ar evolua în continuare integrarea europeană. Într'o atare situaţie, este uşor de imaginat o dispută potrivit căreia s'ar putea ridica problema dacă este cazul sau nu să se accepte intrarea în zona euro a unor noi state membre ale UE. În anii trecuţi, veniturile de pe urma hârtiilor de valoare emise de state din Europa Centrală au scăzut semnificativ, din cauză că investitorii au preferat să pornească investiţii doar dela introducerea urgentă a monedei euro. Acum, printre cei care fac speculaţii pe piaţa valutară creşte teama că procesul poate lua un curs invers.

Există deja un exemplu în acest sens. În 1992, Danemarca a respins Tratatul dela Maastricht, iar acest eveniment a reprezentat momentul care a dus la criza financiară în Europa. La vremea respectivă, în sânul celor care făceau speculaţii pe piaţa valutară, a crescut îngrijorarea în privinţa stabilităţii Uniunii Europene şi şi-au retras banii din ţările considerate că au o economie slabă. Franţa a reuşit atunci să facă faţă atacurilor doar cu ajutorul acţiunilor comune ale băncii centrale franceze şi Bundesbank din Germania pe piaţa valutară europeană. Bank of England, care joacă rolul băncii centrale în Marea Britanie, a pierdut atunci mai multe miliarde de lire sterline, încercând să corecteze fluctuaţiile cursului valutar.

Conform părerii lui Norbert Walter, riscul unei crize financiare nu se va distribui în mod egal între noile ţări membre ale UE. Sunt state, cum ar fi Polonia, unde conducerea politică a făcut eforturi serioase pentru respectarea criteriilor de convergenţă. Mult mai dificilă este situaţia Ungariei care nu poate prezenta decât prea puţine rezultate obţinute în procesul de aderare la zona-euro, motiv pentru care în această ţară este mai mare şi pericolul unei crize financiare.

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti, Timişoara sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-866-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

SPORT

HĂNESCU OCUPĂ LOCUL 70 ÎN CLASAMENTUL ATP

Hănescu impresionează la Wimbledon

Tenismanul Victor Hănescu ocupă locul 70, cu 34 de puncte, în clasamentul Indesit ATP 2005 Race. Hănescu a coborît cinci poziţii faţă de ierarhia anterioară şi se află la egalitate de puncte cu Finlandezul Jarkko Nieminen. Andrei Pavel a coborît o poziţie şi ocupă locul 77, cu 28 de puncte, la egalitate cu Suedezul Thomas Enquist. În clasamentul Indesit ATP Entry Ranking, Victor Hănescu se menţine pe locul 84, cu 472 puncte, în timp ce Andrei Pavel a coborît şase poziţii, el ocupând în prezent locul 38, cu 950 de puncte.

FINALA CUPEI ROMÂNIEI SE VA JUCA PE STADIONUL COTROCENI

Finala ediţiei 2004-2005 a Cupei României, care va opune formaţiile Dinamo Bucureşti şi Farul Constanţa, se va disputa în ziua de 11 Mai, dela ora 20:15, pe stadionul Cotroceni din Bucureşti, se arată într'un comunicat al FRF.

Stadionul Cotroceni va găzdui a doua finală a Cupei României, după cea de anul trecut, disputată între echipele Dinamo şi Oţelul, încheiată cu victoria formaţiei din Şoseaua Ştefan cel Mare, scor 2-0. Din cele 66 de ediţii ale Cupei României, 65 s'au disputat la Bucureşti: 38 de finale pe stadionul Naţional, fost 23 August, 22 de finale pe fostul stadion Republicii, fost ONEF, fost ANEF, 5 finale pe stadionul Venus, 2 pe stadionul Giuleşti, 2 pe stadionul Regie şi una pe stadionul Cotroceni.

CRAIOVEANU NU ŞTIE DACĂ RĂMÂNE LA GETAFE SAU PLEACĂ ÎN QATAR

Jucătorul român Gheorghe Craioveanu a declarat că nu s'a hotărît dacă va continua să evolueze încă un sezon la formaţia Getafe, sau va accepta oferta formulată de o grupare din Qatar, informează cotidianul *AS*. Românul are o ofertă dela un club din Qatar şi nu ştie dacă să accepte petrodolarii sau să continue la Getafe.

"Oasele mele bătrâne au nevoie de căldură", a repetat el. Pe de altă parte există lucruri care pot conta mai mult decât banii: *"Spania este casa mea. Soţia mea vrea să mă convingă să rămân aici, la fel ca şi preşedintele, aşa că trebue să mă gândesc bine"*, scrie *AS*.

Cotidianul citat notează că jucătorul român este încântat de faptul că a fost lăudat de preşedintele Clubului Getafe, Miguel Angel Torres, şi de antrenorul Quique Sanchez Flores.

"Mereu am spus că un fotbalist fără încrederea antrenorului nu contează. Mă simt iubit aici, dar nu pot spune nimic. Reacţia suporterilor care mi-au cerut să continuu m'a umplut de mândrie", a spus Craioveanu.

Gică Craioveanu

Câţiva tineri din Castellon, *"l-au chemat din nou la Villarreal"*, scrie *AS*.

VIITORUL LUI MUTU ÎN PERICOL

Publicaţia *The Times* notează că decizia Comisiei de Apel a FA în *"cazul Mutu"* a fost surprinzătoare, chiar şi pentru Clubul Chelsea, care nu se aştepta şi credea că toate *"culoarele fotbalului"* sunt închise pentru ei, mai ales de când se află sub conducerea lui Jose Mourinho.

Clubul Chelsea a dat publicităţii un comunicat în care îşi exprimă mulţumirea faţă de hotărîrea Comisiei de Apel a FA care a decis că gruparea engleză este îndreptăţită să-i ceară compensaţii financiare lui Adrian Mutu, informează publicaţia *Daily Telegraph*.

să plătească grupării Chelsea", scrie *The Sun*.

The Sun consideră că vitorul lui Mutu este în pericol. *"Chelsea vrea compensaţii de 8 milioane de lire sterline dela jucătorul pe care l-a dat afară, pentrucă a consumat cocaină. Iar asta înseamnă şi că Juventus l-ar putea da afară pe Mutu, atunci când îi expiră suspendarea. Acum, FIFA va decide cât va trebui Mutu*

Comisia de Apel a fost condusă de judecătorul Robert Reid, din ea mai făcând parte Brendon Batson, directorul executiv al Asociaţiei Fotbaliştilor Profesionişti, şi David Dent, un fost secretar al Ligii de Fotbal.

"FIFA poate determina suma compensaţiei în funcţie de valoarea prezentă. După decizia FIFA, aşteptată în 60 de zile dela primirea solicitării din partea Clubului Chelsea, Mutu are dreptul de a face apel", scrie *The Times*.

MIHAELA STEFF A URCAT ŞAPTE LOCURI ÎN CLASAMENTUL MONDIAL

Dubla campioană europeană Mihaela Steff ocupă locul 13, urcând şapte poziţii, în clasamentul modial pe luna Martie, dat publicităţii de Federaţia Internaţională de Tenis de Masă. În acelaşi clasament, celelalte jucătoare din România ocupă următoarele poziţii: Otilia Bădescu - locul 35 (în coborîre un loc faţă de luna trecută) şi Adriana Zamfir - locul 54 (a urcat 11 poziţii). Primele trei locuri sunt deţinute de jucătoarele chineze: Zhang Yining, Wang Nan şi Niu Jianfeng. Şi la masculin, podiumul este ocupat de Chinezi: Wang Liqin, Ma Lin şi Wang Hao.

Jucătorii români ocupă următoarele locuri: Adrian Crişan - locul 13 (în urcare 2 poziţii), Constantin Cioti - 84 (a urcat 11 locuri) şi Andrei Filimon - 95 (în urcare un loc). Sportivii români vor participa, în perioada 30 Aprilie - 6 Mai, la Campionatul Mondial dela Shanghai (China).

PIŢURCĂ SPERĂ CA ADRIAN MUTU SĂ JOACE LA ECHIPA SA DE CLUB

Selecţionerul echipei de fotbal a României, Victor Piţurcă, a spus că doreşte să îl folosească pe Adrian Mutu în amicalul cu Republica Moldova, în măsura în care Juventus nu are nevoie de el şi nu îl foloseşte. Dar, mai mult, Piţurcă ar dori ca Mutu să fie folosit în atacul echipei Juventus.

"Mai sunt şi alţi jucători pe care vreau să-i chem dacă nu sunt utilizaţi la echipele lor de club, de exemplu Nicolae dela Sporting Lisabona. Am remarcat şi jocul bun prestat de Cristian Chivu la Roma. Chivu era căutat de echipe mari şi când era accidentat. De asemenea, Stoican şi Marica au revenit în formă", a spus Piţurcă.

Victor Piţurcă şi-a manifestat nemulţumirea referitor la faptul că acţiunea programată cu Naţionala bulgară a fost ratată, adăugând că are mare nevoie de meciuri cu echipa naţională. Antrenorul bulgar a explicat că are mari probleme cu cluburile care nu doreau să dea jucătorii la lot.

Selecţionerul a mai precizat că îl deranjează faptul că Pancu nu joacă la echipa sa de club, utilizarea lui pe postul de portar fiind o excepţie.

ROMÂNIA A CĂZUT UN LOC ÎN CLASAMENTUL FIFA

Reprezentativa României a căzut un loc şi se află pe poziţia 30, cu 654 de puncte, în clasamentul FIFA Coca Cola pe luna Aprilie, dat publicităţii de forul fotbalistic mondial.

Adversarele României în preliminariile Cupei Mondiale 2006 ocupă următoarele poziţii: Cehia - locul 2 (783 puncte), Olanda - locul 5 (763 puncte), Finlanda - locul 37 (625 puncte), Macedonia - locul 96 (487 puncte), Armenia - locul 120 (406 puncte) şi Andorra - locul 139 (342 puncte).

EDIŢIA 2005-2006 A DIVIZIEI A, ÎNCEPE PE 6 AUGUST

Ediţia 2005-2006 a Diviziei A va începe pe data de 6 August conform calendarului competiţional dezbătut de Comitetul Executiv al Federaţiei Române de Fotbal şi aprobat după efectuarea unor modificări de Comitetul de Urgenţă al FRF. Ultima etapă a turului de campionat este programată pe 3 Decembrie 2005, returul urmând să înceapă la data de 4 Martie 2006 şi să se încheie pe 3 Iunie 2006. Turul ediţiei 2005-2006 a Diviziei B va începe pe 20 August 2005 şi se va încheia pe 26 Noembrie 2005, în vreme ce prima etapă a returului este programată pe 4 Martie 2006, iar ultima pe 3 Iunie 2006. Divizia C, ediţia 2005-2006, se va desfăşura începând cu 2 Septembrie 2005, ultima etapă a turului fiind programată pe 25 Noembrie 2005. Returul va începe pe 10 Martie 2006 şi se va termina la data de 2 Iunie 2006.

În ceea ce priveşte Cupa României, ediţia 2005-2006, programul este următorul: turul 1 - 20 Iulie, turul al 2-lea - 30 Iulie, turul al 3-lea - 10 August, turul al 4-lea - 20 August, turul al 5-lea - 31 August, turul al 6-lea - 7 Septembrie, 16-imile de finală - 21 Septembrie, optimile de finală - 26 Octombrie, sferturile de finală - 6 Decembrie, semifinalele - 22 Martie 2006 şi 19 Aprilie, finala - 31 Mai 2006. Conform comunicatului FRF, calendarul competiţional pentru sezonul 2005-2006 va suferi schimbări în cazul în care echipa naţională a României se va califica la turneul final al Cupei Mondiale din 2006.

CONSTANTINA DITA - LOCUL DOI LA MARATONUL DELA LONDRA

Sportiva Constantina Dita a ocupat locul doi la maratonul dela Londra, cu performanţa de două ore, 22 de minute şi 50 de secunde, informează *AFP*. Dita a fost devansată de Paula Radcliffe, care a stabilit, cu două ore, 17 minute şi 41 de secunde, cea mai bună performanţă mondială a anului şi a treia din toate timpurile.

LIDIA SIMON - LOCUL DOI LA MARATONUL DELA NAGANO

Sportiva română Lidia Simon, medaliată cu argint la Jocurile Olimpice dela Sydney, a ocupat locul doi la maratonul dela Nagano, informează *AFP*.

EUSEBIU DIACONU, MEDALIAT CU ARGINT LA C.E. DE LUPTE GRECO-ROMANE

Sportivul Eusebiu Diaconu a obţinut medalia de argint la categoria 60 kg din cadrul Campionatelor Europene de lupte greco-romane. În finala categoriei, Diaconu a pierdut cu scorul de 1-3 în faţa sportivului Vitali Rahimov, din Azerbaidjan.

ROMÂNIA A OCUPAT LOCUL 7 LA C.M. DE RUGBY U19

Echipa naţională a României a ocupat locul 7 la Campionatul Mondial de rugby U19, după victoria înregistrată în faţa reprezentativei Argentinei, scor 21-13 (8-13), informează site-ul www.rugby.ro.

BUTE ŞI-A PĂSTRAT CENTURA PUGILISTULUI CLUBULUI INTER-BOX

Lucian Bute, şi-a păstrat centura NABA la categoria supermijlocie, după ce l-a învins, prin KO în repriza a patra, pe Americanul Tonny McCrary, în cadrul unei gale care a avut loc la Galaţi.

Sportivul american a fost trimis la podea de mai multe ori pe parcursul primelor trei runde. Meciul era programat să se desfăşoare pe parcursul a 12 reprize.

Pugilistul român a cucerit centura NABA (North American Boxing Association) la categoria supermijlocie după victoria înregistrată în meciul cu Americanul Christian Cruz, disputat pe 18 Martie, la Montreal.

Bute a obţinut, astfel, cea de-a 12 victorie înainte de limita, din tot atâtea partide disputate la profesionism.

ELENA NAPAR ŞI-A PRELUNGIT CONTRACTUL CU CERCLE DIJON

Handbalista Elena Napar, fosta componentă a echipei Rapid Bucureşti, şi-a prelungit cu încă două sezoane contractul cu gruparea franceză Cercle Dijon Bourgogne, care va juca finala Challenge Cup în acest an. În statisticile campionatului francez, Elena Napar, care evoluează de trei sezoane în prima ligă franceză, ocupă locul doi la procentajul aruncărilor de la 7 metri (92,5%), acelaşi loc în fruntea celor mai sancţionate jucătoare şi poziţia a treia în clasamentul celor mai precise aruncătoare dela 7 metri.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A
ETAPA A 22-A

LOC	ECHIPA	Nr.J	V	E	I	GD-GP	P
1.	Steua	22	14	5	3	40 - 15	47
2.	Dinamo	22	14	0	8	42 - 26	42
3.	Rapid	22	12	5	5	35 - 22	41
4.	Farul	22	11	6	5	31 - 20	39
5.	FC Naţional	22	10	6	6	37 - 27	36
6.	Poli Timişoara	22	10	3	9	30 - 30	33
7.	Sportul	22	8	7	7	27 - 23	31
8.	Oţelul	22	9	4	9	19 - 20	31
9.	CFR Cluj	22	7	7	8	27 - 35	28
10.	Gloria	22	8	3	11	33 - 34	27
11.	FC Argeş	22	6	9	7	27 - 30	27
12.	FCM Bacău	22	6	7	9	15 - 21	25
13.	Poli Iaşi	22	6	6	10	21 - 35	24
14.	Apulum	22	5	5	12	20 - 43	20
15.	Univ. Craiova	22	4	6	12	20 - 30	18
16.	FC Braşov	22	4	5	14	20 - 33	17

*** Ultimele trei echipe vor retrograda**

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

"INTEGRAREA ÎN UE VA FI PLĂTITĂ DE ŢĂRANI"

Agricultura românească va suferi un şoc odată cu integrarea în UE, dar nu va fi singurul domeniu afectat. Şomajul va creşte, investitorii străini nu se vor îngrămădi imediat să-şi deschidă afaceri în România, iar forţa de muncă autohtonă nu *"va zburda"* liberă prin ţările Uniunii. Analistul economic Ilie Şerbănescu susţine că toate domeniile în care România trebue să se conformeze presupun mai întâi costuri şi apoi beneficii.

Ce se va întâmpla cu economia românească după anul 2007? Este pregătită să facă faţă concurenţei cu economiile din ţările membre ale UE?

În economia românească va urma o adevărată revoluţie, dar care începe din 2005, pentrucă impunerea respectării criteriilor de concurenţă şi în materie de ajutoare de stat vor determina restructurarea economiei. Aplicarea măsurilor în cele două domenii menţionate va duce la rentabilizarea întreprinderilor şi va scoate din joc marii datornici. Până acum, în materie de concurenţă şi ajutoare de stat a fost un adevărat dezmăţ. În mod cert economia românească nu este pregătită pentru competiţia dură care urmează.

Care va fi totuşi cel mai afectat sector al economiei?

Aderarea va fi plătită de ţărani. În agricultură trebue să fie foarte clar că lucrurile sunt deosebit de complicate. Agricultura este, de fapt, marea miză a integrării. După cum se ştie, spaţiul rural românesc este o structură ancestrală greu de mişcat şi, în ultimii 15 ani, tot norniul din economie a fost aruncat în agricultură. S'a vehiculat cifra de 3 milioane de agricultori care trebue să renunţe la această ocupaţie. Dar ce se va întâmpla cu ei, pentrucă nu există alte ramuri ale economiei care să le ofere găzduire. Industria trebue şi ea să facă disponibilizări, iar infrastructura este aproape inexistentă în mediul rural pentru a putea dezvolta activităţi care să le asigure o sursă de venit. Din păcate, de agricultură se vorbeşte mult şi nu se face nimic.

Cei care aşteaptă integrarea ca pe o şansă de a-şi găsi un loc de muncă mai bine plătit într'o ţară occidentală la ce trebue să se aştepte după 2007?

Piaţa muncii este singurul domeniu în care România are un avantaj. Din păcate, accesul pe piaţa forţei de muncă este restricţionat de vechile state din Uniune care nu lasă liberă circulaţia persoanelor din acest punct de vedere. Rămâne sub semnul întrebării această restricţionare a forţei de muncă.

Care vor fi efectele restructurării?

Restructurarea va genera şomaj şi nu se ştie, deocamdată, cum va fi rezolvată această problemă pentrucă nu toţi Românii vor putea să încreze în ţări ale Uniunii Europene. Vom asista la o creştere a şomajului. Şi tabloul macroeconomic va putea fi menţinut doar prin restructurare.

În cât timp ne putem aştepta la o îmbunătăţire a nivelului de trai?

Salariile în mod cert vor creşte pentrucă nu poate exista o discrepanţă atât de mare cum este acum. Acest lucru nu se va întâmpla însă imediat. Pentru asta trebue ani şi ani. Va fi foarte greu până în 2008-2010, când România va trebui să ajungă la parametrii stabiliţi. Vom fi ruda săracă a UE. În schimb, acomodarea cu preţurile va fi rapidă pentrucă există deja unele pături sociale care au făcut unele lucruri mai demult. Nivelul de trai se va îmbunătăţi foarte greu. Cărămidă cu cărămidă. Piaţa forţei de muncă va rămâne închisă.

"Vor mai trece între 5 şi 10 ani până când va intra şi România pe piaţa unică a muncii în UE. Românilor nu le va fi uşor să plece pentru a se angaja în altă ţară, iar state ca Germania şi Austria vor fi în continuare restrictive în a primi Români pentru muncă, fără a impune neapărat restricţii evidente pentru a nu intra în conflicte cu sindicatele", spune Sebastian Lăzăroiu, director al Institutului de Sondare a Opiniei Publice CURS.

Agricultorii, constructorii, inginerii şi programatorii vor fi cele mai flexibile şi mai căutate categorii de angajaţi şi după aderarea României la UE. *"Ca şi până acum, ţările meridionale vor căuta şi vor accepta emigranţi în agricultură şi construcţii, domenii care nu le plac localnicilor deoarece sunt prost plătite şi aşa-zis «murdare». În schimb, Germania şi Austria vor prefera în continuare să vină să ia ei câte 50 sau 80 de specialişti în domeniile în care au nevoie, pentru a controla astfel piaţa muncii"*, spune Sebastian Lăzăroiu, care precizează că domeniile cu înaltă calificare nu vor fi prea căutate în UE, cel puţin în primii ani, şi că specialiştii cei mai căutaţi vor fi tot programatorii, inginerii în electronică, electrotehnică sau constructii.

Rata şomajului va urca la 16% imediat după integrare. Integrarea în Uniunea Europeană ne va aduce cu picioarele pe pământ, va conduce la apariţia unei pieţe reale a forţei de muncă, crede Silvin Lucian Boghiu, preşedinte în exerciţiu al Alianţei Confederaţiilor Patronale din România. Boghiu spune că în primii doi ani din momentul integrării, România se va confrunta cu o rată a şomajului de aproximativ 16%, un procent aproape dublu comparativ cu cel anunţat periodic de statistică. După 2009, rata şomajului se va stabiliza însă la 10%-12%.

Partea bună a apariţiei unei pieţe de muncă reale o constituie creşterea lefurilor. Chiar dacă multor patroni din România nu le va conveni, ei vor fi nevoiţi să-şi plătească mai bine angajaţii, cel puţin pe cei cu înaltă calificare, pentru a nu-i pierde.

SOLDUL INVESTIŢIILOR STRĂINE LA BURSĂ ESTE NEGATIV, ÎN PRIMUL TRIMESTRU

Investitorii străini au retras din piaţa de capital, în primul trimestru, 4.521 miliarde lei, aproape 123 de milioane euro, cu trei milioane euro peste sumele plasate de nerezidenţi în conturile de tranzacţionare, potrivit datelor furnizate de Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare (CNVM). Pe ansamblul primelor trei luni, străinii au făcut achiziţii mai mari decât sumele obţinute din lichidarea poziţiilor, respectiv 8.090 miliarde lei (220 milioane euro) faţă de 7.370 miliarde lei (200 milioane euro).

Vânzări puternice au fost remarcate în ultima lună, când acţiunile valorificate au totalizat 2.029 miliarde lei (55 milioane euro), cu 500 de miliarde lei peste volumele achiziţionate. Cu toate acestea, în luna Martie se observă intrări în piaţă peste fluxurile de ieşiri, soldul pozitiv ridicându-se la 150 de miliarde lei. Companiile de prelucrare a petrolului şi instituţiile financiare rămân sectoarele cu cea mai mare atractivitate pentru investitorii străini. În domeniul petrolier, vânzările de acţiuni din luna Martie depăşesc cu peste 300 de miliarde lei achiziţiile, iar în sectorul bancar soldul negativ a fost de 130 de miliarde lei. Vânzări mai mari decât cumpărările au fost înregistrate şi în domeniul farmaceutic, dar transferurile au avut valori mai reduse.

BOKROŞ LAJOS: NEVOIE DE SCHIMBĂRI ÎN FISCALITATE, AGRICULTURĂ ŞI COMPETIŢIE

România are nevoie de măsuri importante pentru a face faţă cerinţelor integrării în Uniunea Europeană, atât în domeniul fiscal, cât şi în cel agricol sau al competiţiei - a declarat fostul ministru de Finanţe al Ungariei, Bokroş Lajos. El a adăugat că România are nevoie şi de o creştere economică susţinută timp de mai mulţi ani pentru a se apropia de ţările Uniunii Europene.

SONDAJ REALIZAT DE INSOMAR

Românii sunt destul de multumiţi de activitatea lui Traian Băsescu în calitate de Preşedinte al României (51,3%), şi de prestaţia Guvernului condus de Premierul Călin Popescu Tăriceanu (47,4%), relevă un sondaj al Institutului Naţional pentru Studii de Opinie şi Marketing, INSOMAR, citat de RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂŢI. .

Dacă Duminica viitoare ar avea loc alegeri parlamentare, cei mai mulţi dintre Români ar vota pentru Alianţa Dreptate şi Adevăr PNL-PD (55,8%), în timp ce principalul partid de opoziţie, PSD, s'ar situa pe locul secund, cu 26,4%. În intenţiile de vot ale Românilor ar urma PPRM (8%), UDMR (3%), PUR (2%) şi PPCD, creditat cu 1% din opţiuni. Studiul INSOMAR a fost realizat în perioada 12-17 Aprilie pe un eşantion reprezentativ, iar marja de eroare maximă admisă este de 2,4%.

INVESTIŢIILE STRĂINE DIRECTE, ÎN CĂDERE LIBERĂ

Investiţiile străine directe atrase de România în luna Ianuarie a acestui an au fost de 89 milioane de euro, în scădere cu circa 48% faţă de perioada similară a anului trecut, reiese din datele Băncii Naţionale a României (BNR).

Potrivit BNR, în prima lună a anului trecut, investiţiile străine directe au fost de 133 milioane de euro. Pe de altă parte, în luna Ianuarie s'a înregistrat un nivel mai ridicat al investiţiilor de portofoliu.

Acestea au crescut dela 10 milioane de euro la 64 milioane de euro. Şi Oficiul Naţional al Registrului Comerţului a raportat în prima lună a anului reducerea capitalului social subscris la firmele cu capital străin dela 206,6 milioane de euro la 83,49 milioane de euro. Oficiul calculează investiţiile străine după valoarea capitalului social subscris la firmele cu participare străină.

Mai mult, datele ONRC arată o diminuare a investiţiilor străine şi în luna Februarie a anului curent faţă de aceeaşi perioadă a anului precedent cu 58%. Astfel, capitalul social subscris la firmele cu capital străin a ajuns în Februarie la 74,2 milioane de euro faţă de 117 milioane de euro în 2004.

Agenţia Română pentru Investiţii Străine (ARIS) a previzionat pentru acest an un volum al investiţiilor străine directe de 3,1 miliarde de euro.

COMUNICAT AL INSTITUTULUI PENTRU POLITICI ŞI TRANSPARENCY INTERNATIONAL ROMANIA

Institutul pentru Politici Publice şi Transparency International Romania solicită într'un comunicat adresat celor două Camere ale Parlamentului ca toate proiectele de lege care se referă la aderarea României la Uniunea Europeană, în primul rând cele din domeniile pentru care ţara noastră riscă activarea clauzei de salvgardare, să fie adoptate prin procedura votului nominal.

Opinia publică ar putea cunoaşte astfel exact sensul votului fiecărui parlamentar în domenii precum justiţia, afacerile interne şi concurenţa, în care se aşteaptă maxima responsabilitate din partea autorităţilor statului, susţin cele două organizaţii neguvernamentale.

"LUPTA ÎMPOTRIVA CORUPŢIEI TREBUE SĂ AIBĂ LOC LA TOATE NIVELURILE"

Comisarul european pentru Extindere, Gunther Verheugen a declarat că lupta împotriva corupţiei trebue să fie credibilă şi să aibă loc la toate nivelurile, fără privilegii şi fără imunitate.

Vorbind la Cluj în cadrul unei conferinţe de presă, Verheugen a afirmat textual: *"Mă aştept la mai multă implicare împotriva corupţiei decât acum. Doresc efecte vizibile, întrucât corupţia este un motiv de reţinere a investitorilor străini"*.

BANCNOTELE NOI PĂSTREAZĂ PORTRETELE ŞI FONDUL COLOR AL CELOR ACTUALE

Bancnotele noi, ale leului denominat, prezintă aceleaşi portrete aflate pe actualii bani şi, în linii generale, fondul color folosit în prezent cu excepţia hârtiei de 500 de lei, care va prezenta portretul lui Mihai Eminescu.

"Am avut în vedere păstrarea actualei structuri de cupiuri. Pentru a evita confuziile, Consiliul de Administraţie al Băncii Naţionale a României (BNR) a decis să folosească aceleaşi portrete şi aproximativ acelaşi fond color", a declarat guvernatorul BNR, Mugur Isărescu.

Potrivit lui Isărescu, decizia de introducere a unei bancnote cu valoarea de un leu a avut în vedere puterea de cumpărare din România comparativ cu cea din ţările Uniunii Europene.

"Noi păstrăm leul ca bancnotă. Cu un leu se cumpără aproximativ două pâini, iar în UE acestea costă cinci euro, respectiv cea mai mică bancnotă din spaţiul comunitar", a spus guvernatorul BNR.

Noua bancnotă de un leu va avea pe avers portretul lui Nicolae Iorga, iar pe revers Catedrala Episcopală a Argeşului. Dimensiunea va fi identică cu cea a bancnotei de cinci euro.

George Enescu va figura pe bancnota de cinci lei, iar fondul color este lila-violet, asemănător cu actualul cupiu de 50.000 de lei. Pe revers este prezentat Atheneul Român.

Cupiul de zece lei, echivalentul a 100.000 lei vechi, păstrează portretul lui Nicolae Grigorescu.

Bancnotele noi de 50 de lei şi 100 de lei (echivalentul a 500.000 de lei, respectiv 1.000.000 de lei vechi) vor prezenta, în continuare, imaginea lui Aurel Vlaicu şi cea a lui Ion Luca Caragiale. Acestea au elemente de siguranţă destinate publicului mai numeroase decât în cazul cupiurilor cu valoare mai mică. Este vorba de filigran, fereastră transparentă faţă/verso, cerneală care îşi schimbă culoarea în funcţie de iluminare, iar cupiul de 100 de lei are şi o imagine latentă.

UN ROMÂN DIN CINCI A PIERDUT LA APRECIEREA LEULUI

Potrivit INSOMAR, 22% din Români au fost afectaţi de fluctuaţia cursului leului faţă de euro şi dolar.

Pierderi semnificative de venituri a înregistrat populaţia activă, tineri şi adulţi, în special cei cu un nivel ridicat de educaţie.

Între cei care au declarat că nu sunt afectaţi de oscilaţiile intervenite în ultimul timp pe piaţa valutară, pensionarii reprezintă un segment important din populaţie. Sondajul a fost realizat pe un eşantion reprezentativ de 1.668 de persoane din 102 localităţi şi cele şase sectoare ale municipiului Bucureşti.

PESTE 850.000 DE ROMÂNI MUNCESC ÎN U.E.

Din anul 1990 şi până în prezent, aproape 15 la sută dintre Români muncesc în afara României, rezultă dintr'un studiu prezentat de Daniel Kozak, ofiţer de relaţii publice în cadrul Organizaţiei Internaţionale de Migrare a Forţei de Muncă (OIMFM).

"Numărul migranţilor români s'a dublat din anul 2001 până în prezent, relevă un studiu realizat de organizaţia noastră, însă suntem în cote normale, în comparaţie cu alte state", este de părere Daniel Kozak, care a prezentat studiul într'un seminar cu tema *"Piaţa Forţei de Muncă din U.E. şi Migraţia acesteia"*, organizat de fundaţia *"Romanian Gateway"*. Practic, în acest moment în spaţiul Uniunii Europene lucrează nu mai puţin de 850.000 de Români, destinaţiile preferate de aceştia fiind Italia, Germania, Spania şi, mai nou, Ungaria. *"În anul 2003, în Italia lucrau 25 la sută dintre migranţii români, dar, în prezent, procentul a scăzut la 19 la sută. O scădere dela 18 la sută la 13 la sută s'a înregistrat şi în Germania, iar în Spania trendul este similar, forţa de muncă scăzând dela 12 la sută în 2003, la 10 la sută în 2005. În Ungaria, forţa de muncă românească a crescut, însă, în ultimii trei ani, dela 5 la sută în 2003 la 14 la sută în 2005"*, a explicat Daniel Kozak. Conform ofiţerului de relaţii publice de la OIMFM, aproximativ 53 la sută dintre Românii plecaţi la muncă peste hotare muncesc legal, iar restul la negru. În ceea ce priveşte veniturile aduse de Românii în ţară, în anul 2004 acestea s'au ridicat la două miliarde de euro. Studiul comparativ *"Riscurile migraţiei ilegale în U.E."*, realizat de Organizaţia Internaţională de Migrare a Forţei de Muncă, în perioada 2003-2005, mai arată că, în urmă cu trei ani, Românii reuşeau să trimită acasă, în medie, 265 euro/familie, iar în 2005 aceştia mai reuşesc să trimită acasă doar 200 euro/familie.

"În 2003, venitul mediu pe cap de locuitor în România era de 100 euro, iar în 2005 acesta a crescut la 200 euro. În această perioadă se înregistrează o scădere a numărului de Români care au fost la muncă în străinătate şi care mai sunt încă interesaţi de lucru în Uniunea Europeană", a mai precizat Daniel Kozak.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

SEMNAREA DE CĂTRE ROMÂNIA ŞI BULGARIA A TRATATULUI DE ADERARE VINE PE UN FOND DE OBOSEALĂ EUROPEANĂ

Semnarea la Luxemburg de către România şi Bulgaria a Tratatului de aderare la Uniunea Europeană intervine pe fondul declaraţiilor din ultimele luni şi săptămâni potrivit cărora intrarea efectivă a celor două în UE ar putea fi întârziată cu un an, ca urmare a clauzei de salvgardare care prevede amânarea aderării dacă nu sunt respectate angajamentele stricte asumate, scrie cotidianul ungar *Magyar Hirlap*.

Întârzierile în aplicarea angajamentelor asumate în cazul României şi al Bulgariei nu vor fi greu de dovedit, aşa cum nu ar fi fost greu de dovedit nici în cazul celor 10 state intrate de curând în Uniune (Ungaria, Polonia, Cehia, Slovenia, Slovacia, Malta, Cipru, Letonia, Lituania şi Estonia), comentează *Magyar Hirlap*.

Tratamentul deosebit aplicat României şi Bulgariei în privinţa monitorizării eforturilor de integrare se datorează mai ales contextului politic, dar şi faptului că cele 10 state intrate în Mai 2004 se aflau într'o situaţie mai bună. În privinţa angajamentelor asumate, scrie sursa citată, Polonia era cel mai mult rămasă în urmă, însă Varşovia s'a bucurat tot timpul de un tratament special care a făcut ca aderarea ei să nu fie pusă sub semnul întrebării. Pe de altă parte, clauza de salvgardare valabilă pentru Cele 10 nu se referea la nici o posibilitate de amânare a aderării, ci doar la unele domenii mai delicate (cum ar fi de exemplu comerţul cu alimente). Nici Lituania nu îndeplinea toate condiţiile aderării, dar problemele ei - dată fiind mărimea statului - nu puteau avea o influenţă semnificativă asupra pieţii unice.

În schimb, scrie cotidianul ungar, PIB-ul României nu atinge nici o treime din media din UE, în timp ce, prin aderare, aceasta va deveni una din cele mai mari state comunitare şi va avea o influenţă importantă în luarea deciziilor. Ea are totodată pretenţii pentru obţinerea unei cote importante din ajutoarele pentru agricultură şi din cele pentru recuperarea întârzierilor. De asemenea, mai scrie ziarul citat, România se confruntă cu probleme grave precum corupţia, deficienţele sistemului juridic, haosul de pe piaţa muncii, soarta copiilor instituţionalizaţi.

În pofida acestor probleme importante, schimbarea de atmosferă la nivelul ţărilor din UE pare să determine totuşi tratamentul dur aplicat României şi Bulgariei. După summitul UE din Decembrie 2004, s'a accentuat reticenţa cetăţenilor Uniunii faţă de extindere, aceştia temându-se tot mai mult de creşterea concurenţei pe care o reprezintă forţa de muncă din Europa de Est. Acestor temeri li se adaugă şi problemele economice din UE cărora nu li s'a găsit o rezolvare şi care au făcut să se renunţe la directive avantajoase pentru cele zece state intrate recent.

Climatul se deteriorează continuu din cauza disputelor privind bugetul Uniunii pe anii 2007-2013. În acest context, amânarea măcar cu un an a aderării României şi Bulgariei ar reduce oarecum cheltuielile pentru această perioadă, putând îmbunătăţi şansele de compromis bugetar.

ROMÂNII SUSŢIN INTEGRAREA EUROPEANĂ, DAR SE TEM DE SCUMPIRI

Majoritatea Românilor sunt de acord cu integrarea României în Uniunea Europeană, deşi cei mai mulţi consideră că scumpirea produselor şi a serviciilor este cel mai important efect al aderării, reiese dintr'un barometru de opinie realizat de Institutul pentru Liberă Iniţiativă.

Barometrul a fost realizat prin intervievarea a 1.208 subiecţi în perioada 17-23 Martie. Rezultatele acestuia arată că, cu o lună înainte de semnarea tratatului de aderare a României la UE, 85% din populaţie era de acord cu integrarea europeană, în timp ce 10% şi-au exprimat dezacordul faţă de acest proces.

Deşi Românii susţin intens intrarea României în UE, barometrul a relevat că ponderea Românilor care cred că viaţa lor va fi mai bună după aderare este sub 50%. Astfel, 43% dintre respondenţi apreciază că vor avea o viaţă mai bună după integrare, 26% cred că va fi la fel, iar 16% cred că o vor duce mai greu. Ţinând cont şi de procentul de 10% care nu agreează ideea integrării, obţinem primele indicii despre un posibil viitor grup de eurosceptici, se precizează în document.

Românii consideră că scumpirile vor fi un efect important al integrării, dar pe de altă parte, ei cred că prin acest proces vor fi atrase mai multe capitaluri străine.

Alte temeri ale Românilor sunt legate de închiderea întreprinderilor, de transformarea ţării într'o piaţă de desfacere pentru economiile altor state, de creşterea impozitelor şi de şomaj.

În schimb, un număr important dintre respondenţi îşi pun speranţele în faptul că integrarea europeană va contribui la reducerea corupţiei.

În ceea ce priveşte continuarea reformelor necesare pentru integrarea în UE la 1 Ianuarie 2007, 53% dintre cei care au participat la sondaj sunt de părere că România trebue să facă reformele cât mai repede pentru a se integra în 2007. Cu toate acestea, barometrul relevă că aproximativ o treime din populaţie acceptă riscul amânării aderării, în schimbul reducerii impactului reformelor economice şi sociale.

SCHEELE: "VEŢI VEDEA CĂ NIMIC NU E GRATIS"

Într'un interviu acordat *"Jurnalului Naţional"*, Jonathan Scheele, şeful Delegaţiei Comisiei Europene la Bucureşti, spune că Românii trebue să ştie că aderarea la Uniunea Europeană nu este numai lapte şi miere, dar nu înseamnă nici oţet şi fiere.

Jurnalul Naţional: Cum vi se par Românii în comparaţie cu alţi eurocetăţeni?

Jonathan Scheele: Sunt de obicei mai buni la limbile străine, aproape mai buni decât oricare alţi cetăţeni ai Europei, sunt mai ataşaţi de ideea de integrare europeană, dar au şi mult mai puţină încredere în ei şi în instituţiile statului. În general, mi-aş dori ca Românii să aibă mai multă încredere în ei înşişi.

Jurnalul Naţional: Ce fel de eurocetăţeni credeţi că vor fi Românii?

Jonathan Scheele: Vor fi destul de buni. Serios. Nu vor fi automat oamenii care vor să se asigure că legea e respectată, chiar dacă nu stă nimeni cu ochii pe ei, dar cred că vor înţelege că nimic nu este pe gratis. Şi cred că oamenii vor fi pregătiţi să facă tot ce e nevoie.

Jurnalul Naţional: Un sondaj recent arată că 85% din Români sunt favorabili integrării. Ar trebui să ne facă fericiţi sau să ne neliniştească un astfel de rezultat?

Jonathan Scheele: Cred că este vorba despre un entuziasm enorm faţă de integrare, dar mă îndoiesc că este bazat pe cunoaşterea efectivă a ceea ce înseamnă aderarea. De aceea, e îngrijorător, pentrucă sprijinul nu este bazat pe o analiză reală. Totuşi integrarea nu ar trebui privită ca un proces care va costa enorm România. E nevoie de un echilibru.

Până de curând, se vorbea foarte mult de beneficiile integrării, fără a fi privite şi costurile sau, mai corect, constrângerile aderării. Sunt avantaje clare pentru România, dar a face parte din UE înseamnă că anumite constrângeri vor afecta oamenii în feluri diferite. Sunt convins însă că oamenii şi companiile care sunt bine informate vor găsi mai puţin problematice aceste constrângeri şi vor avea numai avantaje de pe urma aderării.

Jurnalul Naţional: Spuneţi că entuziasmul faţă de UE nu e bazat pe informaţie. Pe ce credeţi că se axează?

Jonathan Scheele: Cred că este vorba despre faptul că România iese din 50-60 de ani de izolare şi îşi reia locul în familia europeană. Românii simt corect că România este o cultură europeană, care merită şi are dreptul să facă parte din UE. Această instituţie este o recunoaştere a locului României în familia europeană.

PAGUBELE INUNDAŢIILOR DIN ŢARĂ

Precipitaţiile abundente din ultima perioadă au produs pagube pe o suprafaţă de circa 110.000 hectare de teren agricol, din care 80.000 de hectare în judeţul Timiş, cea mai mare parte a culturilor neiiind asigurate, a declarat, Luni, potrivit *Mediafax*, ministrul Agriculturii, Gheorghe Flutur.

"Cele mai mari suprafeţe afectate sunt în Timiş, unde 30.000 hectare sunt total compromise", a spus Flutur.

În ultimele zile pe rârile Bâzava şi Timiş, trei diguri s'au rupt din cauza presiunii apei.

Prefectura Timiş a făcut apel către populaţie pentru a ajuta persoanele din cele aproximativ o sută de localităţi din judeţ grav afectate de inundaţii. Ajutoarele sunt colectate la sediul inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă *"Banat"* Timiş. Prefectura a deschis şi un cont de ajutorare a sinistraţiilr: RO 27 TREZ.

Printre judeţele unde inundaţiile au produs pagube se mai numără Arad - circa 10.000 hectare, Caraş-Severin - cu 7.000 hectare, Brăila - 3.000 hectare şi Mehedinţi - 1.400 hectare. La nivelul ţării, culturile cu cele mai mari pierderi sunt grâul (35.000 hectare) şi orzul - 6.000 hectare. tate suprafeţe cultivate cu ovăz, floarea soarelui şi porumb.

COMISIE IUSCENKO - BĂSESCU PENTRU A REZOLVA ÎN 2005 PROBLEMELE ÎN LITIGIU

Preşedinţii României şi Ucrainei, Traian Băsescu şi Viktor Iuscenko, au stabilit să formeze o comisie pentru soluţionarea, până la sfârşitul anului 2005, pe cale bilaterală a problemelor aflate în litigiu între cele două ţări. La finalul convorbirilor, care au durat mult peste timpul prevăzut, cei doi Preşedinţi au anunţat înfiinţarea *"comisiei Iuscenko-Băsescu"*, în cadrul căreia vor funcţiona trei comitete, ce trebue să găsească soluţii pentru rezolvarea problemelor aflate în litigiu între România şi Ucraina. Cele trei comitete vor viza următoarele probleme: reglementarea conflictului transnistrean, problemele minorităţii române din Ucraina şi a celei ucrainene din România, canalul Bâstroe.

Viktor Iuscenko şi Traian Băsescu şi-au propus soluţionarea acestor probleme la nivel bilateral, ca şi redeschiderea discuţiilor bilaterale în privinţa delimitării platoului continental.

DEFICITUL CONTULUI CURENT - DE 2,5 ORI PESTE NIVELUL DIN FEBRUARIE

Deficitul contului curent al balanţei de plăţi a crescut, în luna Februarie, cu 380 de milioane de euro, până la 516 milioane de euro, valoare de 2,5 ori mai ridicată decât cea înregistrată în primele două luni ale anului trecut, potrivit datelor comunicate de Banca Naţională a României. Cel mai important factor care a accentuat dezechilibrul a fost comerţul exterior, unde diferenţa dintre importuri şi exporturi a urcat dela 256 milioane de euro în Ianuarie la 651 de milioane de euro după primele două luni. La finele lunii Februarie a anului trecut, deficitul comerţului cu bunuri şi servicii a fost de 403 milioane de euro. În cazul comerţului cu bunuri, deficitul s'a majorat de peste două ori faţă de luna Ianuarie, dela 232 de milioane de euro la 574 de milioane de euro, valoare cu 165 milioane de euro mai mare decât cea consemnată în perioada Ianuarie-Februarie 2004. Soldul negativ al balanţei curente s'a adâncit şi în urma deteriorării contului de servicii, cu un deficit de 77 de milioane de euro, faţă de un excedent de 6 milioane de euro anul trecut. De asemenea, s'a adâncit dezechilibrul contului de venituri, unde diferenţa negativă dintre intrări şi ieşiri a depăşit cu 111 milioane euro rezultatul din 2004, ajungând la 242 de milioane de euro.

Rezidenţii români în străinătate au compensat o parte a dezechilibrului curent, prin transferuri de 377 de milioane de euro pe primele două luni. Datoria externă pe termen mediu şi lung a înregistrat la 28 Februarie nivelul de 19,09 miliarde euro, în creştere cu 7,9% faţă de Decembrie 2004 Datoria externă publică şi public garantată a avut un sold de 10,43 miliarde euro şi a reprezentat 54,6% din datoria externă pe termen mediu şi lung (faţă de 56,7% la 31 Decembrie 2004). Datoria externă negarantată public s'a situat la 8,66 miliarde euro, cu 13% mai mult decât la finele anului 2004. Anul trecut, deficitul contului curent s'a majorat cu 43,9% faţă de anul 2003, până la 4,4 miliarde de euro, reprezentând 7,6% din PIB, în special în urma accentuării diferenţei dintre importuri şi exporturi. Pentru 2005, autorităţile române au negociat cu reprezentanţii Fondului Monetar Internaţional reducerea deficitului la 6,8% din PIB.

DATE STATISTICE

Creştere spectaculoasă a pieţei auto

Creşterea spectaculoasă a pieţei auto s'a menţinut şi in luna Martie, pe fondul cursului de schimb favorabil al monedei naţionale şi al campaniilor promoţionale agresive, însă ritmul de creştere a fost mai mic decât pe primele două luni ale anului.

Vânzarile de autovehicule noi pe piaţa românească au crescut in primul trimestru din anul 2005 cu 62,6 la sută faţă de perioada similară a anului precedent şi au atins nivelul de 56.354 unităţi, comparativ cu 34.668 unităţi in Ianuarie-Martie 2004, conform statisticilor realizate de Asociaţia Producătorilor şi Importatorilor de Automobile (APIA).

La sfârşitul anului trecut, APIA prognoza un ritm de creştere al pieţei auto de 9-11 la sută pentru intregul an, iar prognozele mai optimiste anunţate de importatori indicau creşteri pentru mărcile din portofoliu de 20-30 la sută.

In perioada analizată, cele mai active segmente ale pieţei auto au fost autoturismele şi autobuzele, cu creşteri de 74,4 la sută şi respectiv 97,3 la sută.

Inflaţia în Martie

In perioada Ianuarie-Martie 2005 serviciile au inregistrat cele mai accentuate scumpiri, in medie cu 1,1% lunar, in timp ce preţurile mărfurilor nealimentare au crescut cu 0,5% lunar, iar cele ale alimentelor cu 0,4%.

Rata lunară a inflaţiei a scăzut in Martie la 0,3% comparativ cu nivelul de 0,6% inregistrat in luna Februarie. Pentru acest an, autorităţile dela Bucureşti şi-au propus reducerea inflaţiei la 7% faţă de 9,3% cât s'a inregistrat la finele anului 2004, informează *Rador*.

558.500 şomeri în Februarie

Numărul şomerilor inregistraţi la sfârsitul lunii Februarie 2005 era de 558.500 de persoane, fiind mai mic cu 143.900 persoane faţă de perioada similara a anului trecut. Din numărul total al şomerilor inregistraţi, femeile reprezentau 40,1 la sută, potrivit datelor furnizate de Institutul Naţional de Statistică.

Rata şomajului inregistrat in luna Februarie 2005 a fost de 6,2 la sută in raport cu populaţia activă civilă totală (7,8 la sută in luna Februarie 2004).

Depozitele bancare au crescut

Depozitele realizate de către populaţie şi agenţii economici au inregistrat, in luna Februarie, o creştere de 3,2%, până la 504.365 miliarde lei, in contextul avansului economiilor realizate in lei.

Potrivit datelor Bancii Naţionale a României (BNR), depunerile in lei realizate de populaţie au urcat cu 5,8%, până la 147.464 miliarde de lei.

din cele 3 colțuri ale lumii

CHINA ÎNCEPE SĂ ÎNGRIJOREZE SUA DIN PUNCT DE VEDERE MILITAR

În timp ce armata americană este preocupată de războaiele în Afghanistan și Irak, de terorismul global și de situația armelor de distrugere în masă din Coreea de Nord și Iran, în Pacificul de Vest, China a început să reprezinte o preocupare strategică de tip diferit pentru America, într'o măsură la fel de mare ca pentru Japonia și Taiwan, sunt de părere jurnaliștii Jim Yardley și Thom Shanker, semnatarii unui articol pe această temă în cotidianul american *The New York Times*.

Potrivit unor oficiali militari americani, China analizează de mult timp cu atenție punctele tari și slabe ale armatei americane, concentrându-și cheltuielile pe armamentul care ar putea exploata slăbiciunile detectate, în condițiile în care Statele Unite s'ar decide să intervină în favoarea Taiwanului. Acesta este motivul pentru care, cu ocazia recentului său turneu efectuat în Europa, Președintele american George W. Bush a avertizat Uniunea Europeană (UE) să nu ridice embargoul asupra vânzării de arme către China comunistă.

În urmă cu 10 ani, analiștii militari dela Pentagon ar fi considerat posibilitatea invadării Taiwanului de către China una extrem de redusă, însă acum, după ce China a aprobat luna trecută legea anti-secesiune și și-a construit destule nave de luptă și avioane pentru a constitui o amenințare imediată la adresa Taiwanului și a oricăror forțe ar încerca să vină în ajutorul acestuia, această posibilitate a devenit una extrem de presantă.

În opinia semnatarilor articolului, bazându-se pe dispozitive strategice și militare convenționale, China joacă o carte mult mai abilă decât vecina sa, Coreea de Nord (Republica Democrată Populară Coreeană - RPDC) care încearcă să-și impună forța, invocând deținerea bombei atomice.

La rândul său, Japonia, principalul aliat al SUA din această regiune a globului și totodată rivalul de temut al Chinei în lupta pentru supremația regională, urmărește cu maximă îngrijorare ascensiunea militară a Beijingului. În acest sens, premierul japonez, Junichiro Koizumi, a avertizat UE în privința ridicării embargoului vânzării de arme către China, în condițiile în care, exacerbate de naționalismul în creștere din cele două țări, tensiunile dintre Japonia și China au sporit în intensitate, contribuind în mod substanțial la escaladarea problemelor întregii situații politice din Asia de Est.

În luna Martie, China a aprobat controversata lege anti-seccesiune care autorizează intervenția militară a Beijingului dacă Taiwanul va face vreun pas spre independență și a generat proteste masive din partea locuitorilor Taiwanului.

În plus, cu ocazia adoptării legii, SUA sunt menționate pentru prima dată din 1998, drept element a cărui prezență în regiune *"complică factorii de securitate prezenți"*.

Între timp, China a acuzat SUA și Japonia de amestecul în treburile sale interne, în condițiile în care cele două țări au lansat un document privind securitatea, în care se afirma că pacea din Taiwan reprezintă un *"obiectiv strategic comun"*.

Recent, cu ocazia unei întrevederi între oficiali militari americani și chinezi, un înalt oficial militar chinez, Wen Rulang, a precizat că este de părere că armata americană este cea mai modernă din lume și că, în comparație cu aceasta, China încearcă doar să își îmbogățească capacitățile sale de auto-apărare.

Pentru China însă, această auto-apărare este legată indisolubil de problema Taiwanului pe care autoritățile dela Beijing îl privesc drept o provincie chineză rebelă. Când, în 1996, China a lansat un numar de rachete de avertizare înaintea alegerilor care urmau să se desfășoare în Taiwan, Președintele de atunci al SUA, Bill Clinton, a răspuns, trimițând o unitate armată în apropierea Taiwanului. China nu a putut face nimic atunci decât să accepte situația.

Acum însă, situația s'a schimbat iar China deține suficiente submarine, printre care și unele submarine nucleare lansatoare de rachete de proveniență rusească, pentru a putea doborî rachetele anti-navă americane. În aceste condiții, mai apreciază jurnaliștii americani, SUA sunt nevoite să elimine mai întâi această armată de submarine înainte de a-și amplasa flota de război în apropierea Taiwanului.

De altfel, China a fabricat între 2002 și 2004, 13 submarine de atac și 23 de nave capabile să transporte vehicule blindate și trupe pe care le-a amplasat în fâșia de 160 de kilometri de apă care alcătuiește Strâmtoarea Taiwanului.

În cel mai prost scenariu al crizei generate de situația Taiwanului, orice întârziere a portavioanelor americane ar însemna ca Statele Unite să depindă de avioanele de luptă și bombardierele care staționează în Guam și Okinawa, timp în care armata chineză ar putea trece cu ușurință strâmtoarea amintită, învingând Taiwanul înainte ca forțele americane să ajungă la fața locului.

PETROLUL CASPIC VA ELIMINA DEPENDENȚA EUROPEI FAȚĂ DE PETROLUL RUS

Accesul petrolului caspic în Europa va scoate statele europene din dependența față de carburanții din Rusia, se afirmă într'un editorial publicat în *"The Wall Street Journal"*.

În opinia comentatorului, succesul revoluției oranj în Ucraina a resuscitat interesul pentru conducta de petrol Odesa-Brodi, care deschide calea petrolului caspic din Kazahstan spre Europa. Pentru asigurarea succesului acestui proiect, însă, este necesară prelungirea conductei până la orașul-port polonez Gdansk, amplasat pe malul Mării Baltice. Președintele ucrainean, Victor Iuscenco, a declarat recent că extinderea conductei reprezintă un obiectiv prioritar pentru Europa în contextul planului de diversificare a surselor de livrare și transportare a carburanților. Printr'o ironie a sorții, importanța acestui obiectiv, în calitate de alternativă pentru satisfacerea cererii de resurse energetice pentru Europa, a devenit una din cauzele pentru care, până acum, el nu a fost construit. Inițial, conducta a fost proiectată de Ucraina și Polonia, cu sprijinul politic al SUA, tronsonul Odesa-Brodi fiind finisat în anul 2002, iar în anul următor guvernele celor două state și Comisia Europeană au decis prelungirea conductei până la Gdansk. Spre regret, aceste planuri nu au avut sorți de izbândă, datorită barierelor politice și de alt ordin, impuse de Federația Rusă și companiile petroliere de stat afiliate autorităților dela Moscova. În acest sens, Rusia a utilizat toate avantajele monopolului la tranzitarea petrolului pentru a nu permite transportul petrolului din Kazahstan prin conducta Odesa-Brodi. Rusia nu este interesată în facilitarea accesului unui concurent pe piața europeană. Dimpotrivă, autoritățile dela Moscova tind să maximizeze pârghiile de influență, legate de cota proprie pe piață, și să împiedice realizarea strategiei Uniunii Europene privind diversificarea aprovizionării cu petrol pentru ca, în final, să-și satisfacă propriile interese politice, urmărind creșterea dependenței Europei de resursele energetice rusești. Drept consecință, lipsită de accesul la petrolul caspic, conducta Odesa-Brodi a staționat, timp de doi ani, iar orientarea pro-moscovită a regimului Kucima a facilitat crearea condițiilor pentru utilizarea conductei la transportarea petrolului în direcție opusă. Astfel, petrolul rusesc este pompat spre portul Odesa, iar de aici este transportat cu tancurile petroliere în bazinul Mării Mediterane.

Principalul utilizator al conductei în direcție opusă este compania ruso-britanică *"TNC-BP"* (TNC - compania petrolieră din Tiumen - n. r.). Acordurile semnate în 2004 prevedeau transportarea, pe parcursul a trei ani, a 9 milioane tone de petrol anual. În realitate, însă, volumul de petrol transportat a fost cu mult sub aceste cifre. În consecință, exploatarea conductei aduce pierderi semnificative Guvernului dela Kiev, care nu are posibilitatea să-și recupereze investițiile și nici să acopere integral cheltuielile de exploatare. Oficialii ucraineni califică ideea transportării petrolului în direcție opusă drept motivată politic, având drept obiectiv zădărnicirea utilizări conductei pentru transportarea petrolului în UE. Petroliștii ruși nu manifestă interes față de conductă, utilizând-o, în special, doar pentru a bloca accesul petrolului caspic în țările europene. În cadrul recentului for al oamenilor de afaceri, desfășurat la Kiev, specialiștii din Ucraina, Polonia și cei ai Comisiei Europene au reluat tratativele privind prelungirea conductei. În acest sens, UE a deschis o linie de credit pentru finanțarea elaborării proiectului. Construcția noului segment va dura, potrivit estimărilor preliminare, 3 ani și va costa 450-500 milioane euro.

Guvernul ucrainean încearcă să obțină consimțământul furnizorilor pentru livrarea continuă a 10 milioane tone de petrol anual. Ofertele oamenilor de afaceri ucraineni și polonezi au la bază majorarea, dela 50 milioane tone, până la 100 milioane tone a extragerilor de petrol până în anul 2010. Majorarea volumului extragerilor este legată și de existența căilor de transportare, urmând a fi evaluată până la finele anului curent, dar numai după ce Polonia și Ucraina vor iniția tratativele privind fondarea unui consorțiu, în vederea extinderii conductei, cu sprijinul UE, până la Gdansk. Victor Iuscenko și premierul Iulia Timosenko propun utilizarea surselor de petrol din Tenghiz, exploatate de corporația *"Chevron Texaco"*. În prezent, zăcămintele din Tenghiz sunt pompate spre Novorosiysk prin conducta consorțiului *"Caspian Pipeline Consortium"*, dominat de Corporația *"Exxon Mobil"*.

ECOURI CRITICE LA UN MARE SUCCES ROMÂNESC

Privită din perspectiva votului recent din Parlamentul dela Strasbourg aderarea României și Bulgariei provoacă pe moment comentarii preponderent critice în presa Vest-europeană.

"Lumină verde aderării Sofiei și Bucureștiilor", anunță *Le Nouvel Observateur*, evidențiind cum s'a alcătuit majoritatea confortabilă, cu care europarlmentarii s'au pronunțat în cele din urmă în favoarea cooptării Bulgariei și României: *"Partidul Popular European a primit în ultima clipă garanții în privința perpetuării controlului parlamentar asupra ajutoarelor financiare implicate de aderare"*. Încât conservatorii și creștin-democrații din dreapta spectrului politic european au aprobat în cele din urmă integrarea României. *"Ecologiștii"*, scrie *Der Spiegel*, *"ar fi fost în favoarea amânării, dar liberalii și socialiștii s'au opus"*.

Cu toate acestea se poate identifica în comentariile occidentale apărute după aceea, în special în presa de limbă germană, un clivaj enorm între votul preponderent pozitiv al europarlamentarilor și atitudinea sceptică a editorialiștilor, care se fac în genere ecoul cititorilor lor. *Le Monde* relevă că *"Olli Rehn le-a promis deputaților dela Strasbourg că vor fi consultați și în continuare în chestiunea eventualei activări a clauzei de slavgardare, permițând amânarea integrării statelor candidate până în 2008, dacă nu sunt pregătite"*. Ziarul parizian îl citează și pe Elmar Brok, reliefând că *"data de 25 Aprilie nu reprezintă sfârșitul drumului, că nu există motive să ne culcăm pe-o ureche"* și notează că ambele țări mai trebue *"să-și desăvârșească reforma sistemelor judiciare, să continue lupta împotriva corupției și să amelioreze situația Romilor"*.

România, scrie ziarul e invitată între altele *"să garanteze controlul frontierelor exterioare ale Uniunii, și deplina independență a mediilor și a libertății de expresie"*.

Financial Times face joncțiunea între tema aderării celor două țări și apropiatul referendum francez asupra Constituției europene, care, în opinia unora dintre deputați, ar fi afectat negativ de votul din Parlamentul dela Strasbourg întrucât *"Francezii sunt oricum, în majoritatea lor, mai degrabă sceptici"*. Or, un eventual rezultat negativ în plebiscitul privind adoptarea Constituției europene *"ar provoca debusolarea politică a UE"*.

Și celelalte ziare apusene scot în evidență diversele carențe în special politice ale statelor candidate. *Handelsblatt* îl reia de asemenea pe Olli Rehn, comisarul pentru extindere afirmând că *"în următoarele 21 de luni ambele țări vor trebui supravegheate îndeaproape, Comisia fiind hotărită să le amâne dacă nu reușesc să fie perfect pregătite"*.

Rezerve și mai ample enunță *Osnabruecker Zeitung*, *Frankfurter Rundschau* și comentariul publicat de *Suedeutsche Zeitung* din Munchen. Deși enumeră o serie de impedimente de ordin politic, cotidianul bavarez pare muncit mai degrabă de griji economice. Titrând *"Generozitate periculoasă"*, ziarul e de părere că *"UE va coopta o Românie deloc coaptă pentru aderare"*. În opinia lui Alexander Hageluecken, europarlamentarii ar fi lansat *"un semnal excesiv de amical Bucureștiului, ratând șansa de a le face un bine alegătorilor lor și de a da glas unor îndoieli întemeiate"*. În România s'ar da *"spagă precum în Senegal sau în Republica Dominicană, țara nefiind destinația cea mai potrivită pentru cele 40 de miliarde de euro cât însumează subvențiile ce vor fi acordate României și Bulgariei în anii care vin"*. Ziarul deplânge paralizia reformei din Justiție, carențele din îngrijirea psihiatrică și ecologice. Ziarul se arată așadar uimit de faptul că *"forurile europene îl vor promova* (citez) *pe elevul corijent, deși nu contestă defel existența lipsurilor semnalate"*. Autorul se arată supărat de ceea ce numește *"naivitatea"* speranțelor nutrite de Olli Rehn, întrucât comisarul pentru extindere ar fi renunțat *"de bunăvoie la ultima sa șansă de a impune reformele necesare, mizând pe principiul încrederii în candidat"*.

Europarlamentarilor critici, Băsescu le propune să efectueze vizite în România. În chestiunea corupției amintește de planurile de acțiune menite unul să modernizeze Justiția iar celălalt să-i combată pe marii corupți. În fine, reproșurilor pariziene privind prezumtiva lipsă de reflexe europene ale Românilor, din pricina strânsei alianțe a Bucureștiului cu Washington și Londra, Traian Băsescu le-a amintit Francezilor că nu ei, ci Românii trăiesc la frontiera răsăriteană a Uniunii și se confruntă în ograda din dos cu conflicte înghețate, precum cel transnistrean. *"Pe moment doar SUA și Marea Britanie se interesează de aceste chestiuni, a estimat Băsescu, invitând Franța și Germania să participe și ele la securizarea regiunii, să renunțe la ostilitatea față de America și să acorde ajutoare concrete statelor care s'au desprins de Moscova. La 15 ani dela căderea zidului berlinez Ucraina, Georgia și Moldova formează cel de-al doilea val producând schimbări istorice în fostul spațiu sovietic a amintit Președintele României, reliefând necesitatea ca Uniunea Europeană să abandoneze politica moale de a bate aceste țări încă fragile pe umăr și de a le felicita fără să le sprijine suficient democratizarea"*.

CRONICA VREMII

DESOLIDARIZARE DE UNII ZIARIŞTI

Ion BOIERU

De fapt, am fost întotdeauna nesolidar cu o categorie specială de ziarişti, anume, acei care s'au format şi scriau pe vremea regimului dictatorial comunist, de tristă amintire. Nu îi condamn, nu-i pot înţelege şi, mai ales, pe acei care au făcut sau fac, chiar şi în vremea noastră, judecăţi de valoare din aceeaşi perspectivă istorică. Şi o fac, fie voluntar şi deci conştienţi, fie involuntar şi inconştienţi.

Pentru epoca lor, sub regim dictatorial, nu-i judec, căci erau dominaţi şi călăuziţi de educaţia lor din vremea aceea. Acei care au apărut mai târziu, într'o altă epocă, cum este a noastră, unii s'au putut despărţi de ideologia primei lor educaţii, o altă categorie nu au putut să se desprindă, sau nu au dorit să facă acest lucru.

Nu am fost solidar, în nici un fel de formă, cu gazetarii formaţi de ideologia marxistă a partidului comunist din România, pentrucă eu, personal, aveam o altă pregătire, desprinsă din totalitatea valorilor spirituale sau politice româneşti. Perspectiva mea era autentic românească. Această disociere o fac dintr'o perspectivă mai largă, a realităţilor româneşti, cu care eram identificat, fără rezerve, ceea ce nu era cazul ziariştilor pe care i-am pomenit.

În ziaristica românească de azi există mulţi ziarişti din vechea generaţie, din timpul dictaturii comuniste. Sunt mulţi cei care nu s'au debarasat de concepţia veche de a face jurnalistică şi nici nu au dorit acest lucru, din motive personale, dar care pot fi detectate cu uşurinţă. În general, această categorie face parte din grupa unor saltimbanci de circ, care practică activitatea lor ca un divertisment oarecare şi, în felul acesta, îşi pot permite toate salturile posibile, prin care pot atrage atenţia şi o pot deturna dela esenţial spre efemer, sau banalitate şi confuzie.

Primul examen serios la care au fost supuşi, prin evoluţia evenimentelor, a fost după Decembrie 1989, când s'au făcut schimbări esenţiale în structura politică, socială şi chiar culturală şi spirituală a societăţii naţionale. În situaţia de atunci, cea mai mare parte dintre Români era dezorientată. De fapt, nimeni nu ştia la vremea aceea, care vor fi direcţiile viitorului naţional. Ceea ce este grav în problema pe care o vizăm în mod deosebit, aceea a ziariştilor de azi, veniţi din lumea veche a comunismului, cu educaţia pe care au avut-o la vremea aceea.

În orice caz, la vremea aceea de răscruce, Decembrie 1989, ziariştii din epoca veche, comunistă, nu aveau o viziune românească, căci cei mai mulţi dintre ei rupseseră orice legătură cu cultura şi tradiţiile româneşti; adică o ignorau. Deci, scrisul lor, pe orice fel de chestiune, nu le luau în considerare. Nici nu-mi amintesc să fi văzut articole de fond, legate de probleme generale, care priveau viitorul României. Toate activităţile priveau aspecte minore, de gazetărie minoră. La un moment dat, o serie de jurnalişti formaţi în interiorul partidului comunist, ca eşaloane speciale, trimise la anumite centre de pregătire speciale, tot pe linie marxistă, au apărut ca *"analişti politici"* după sistemul american, cu tupeul de a se constitui moralişti ai unor direcţii noi, care păreau firave la vremea imediată după 1989.

Perioada următoare lui Decembrie '89 nu a dat nici un fel de ajutor ideologic, privind dezbaterile politice şi direcţiile de urmat în viitor, după degringolada creată de prăbuşirea marxismului. Problema unui proces al comunismului, nu ca o răzbunare, ci ca un proces de igienizare a comunităţii naţionale, eliminând virusul periculos al ideilor marxiste, total străine de idealurile neamului românesc, nu s'a pus. Conceptul de naţiune şi spiritualitate creştină nu a însemnat prea mult pentru ziariştii veniţi din ogrăzile partidului comunist. La fel, termenul de nomenclatură sau nomenclaturist, nu a deranjat pe ziariştii din zodia comunismului. Nici pentru ideea *"lustraţiei"*, ziariştii generaţiei comuniste nu s'au înghesuit prea mult cu aprecierile lor.

Subiectul purificării unei elite politice româneşti nu intra în preocupările ziariştilor din epoca proletculturiştilor.

Conceptele esenţiale ale oricărei orientări politice - stânga şi dreapta - erau, în cele mai multe cazuri, utilizate prin confuzie, fără nici o delimitare, ca rezultat al unei totale ignoranţe.

Ideologiile politice erau confundate, atunci când se vorbea despre partidele politice, care circulau în spaţiul românesc.

Cei mai mulţi din această categorie de ziarişti, nu s'au afişat prea adesea ca apărători coerenţi ai *"statului român de drept"* şi ai unei *"identităţi naţionale"*, căci nu aveau imaginea acestui concept în preocupările lor gazetăreşti.

În comentariile lor, se luaseră după unul dintre ei, care trata istoria ca pe o *"telenovelă"* şi se ocupau mai mult cu efemeride şi fapte diverse, fără substanţă sau interes naţional. Deci, un nivel foarte scăzut de ziaristică. Prea puţini erau atraşi să comenteze legea lustraţiei, care dacă ar fi fost utilizată, ar fi salvat ţara de nomenclaturiştii lui Iliescu, Năstase şi Cozmâncă, înainte de a fi venit pe neaşteptate filfizonul de Geoană.

Bieţii aceştia de ziarişti nu au avut înţelegerea prezenţei nefaste a lui Iliescu în viaţa politicii româneşti. L-au tratat când ca un jongler, când ca un om cu multă experienţă politică, dar nimeni nu s'a îngrozit de jocul lui de saltimbanc de circ, care expunea ţara la dezastre incalculabile, prin şleahta de nomenclaturişti pe care i-a adăpostit sub aripile formaţiunilor create de el, totdeauna ca expresie a filonului şi metodelor marxiste, de tip sovietic. Personal, cred că Ilici Iliescu s'a grăbit să-şi plătească *"cotizaţia"* la KGB, după căderea lui din funcţia de preşedinte al PSD, căci a anunţat că va rămâne membru simplu de partid, deci, nu a renunţat la filiera vieţii lui politice, după cum şi partidul a rămas de stânga, după legile partidului comunist, în care se pare că s'au înscris pentru totdeauna şi tot aşa au făcut cu noua generaţie, care după spusele lui Ponta este purtătoare de cravată roşie.

Marea întunecare a acoperit pe ziariştii din epoca comunistă, la căderea Guvernului Năstase şi apariţia guvernării Alianţei PNL şi PD, cu Tăriceanu prim-ministru şi Traian Băsescu - preşedinte al Ţării. Acest eveniment a însemnat o ruptură zguduitoare, de filonul nomenclaturii instaurate de Iliescu şi susţinută de arogantul şi înţepenitul ideolog comunist Cozmâncă. PSD, care era o continuare a partidului comunist din România, se visa stăpân pe veci al Statului Român şi imbatabil în bătăliile politice.

Semnificaţia acestei căderi a PSD şi a schimbării de direcţie în guvernarea Ţării nu a avut o rezonanţă prea mare în scrisul ziariştilor de sorginte comunistă. Aceşti ziarişti nu au avut acces la adevărata însemnătate a acestui eveniment, care reprezenta o eliberare reală. Nu fictivă, ca aceea din Decembrie 1989.

CEI 100 CARE AU SCHIMBAT LUMEA

Pentru al doilea an consecutiv, revista săptămânală americană, *Time*, stilizează clasificarea personalităţilor care au schimbat lumea, pe listă fiind bine reprezentată America, dar şi inamicii ei. Un *"hit parade"* 2005, scrie Alberto Flores D'Arcais, într'o corespondenţă dela New York pentru ziarul italian *La Repubblica*.

"Cei 100" ai revistei *Time* se împart în cinci categorii: lideri şi revoluţionari, artişti şi oameni din domeniul divertismentului (*entertainers*), întreprinzători şi *"titani"*, eroi şi icoane, oameni de ştiinţă şi gânditori. O jumătate din cei aleşi provin din America de Nord, iar mulţi dintre europeni şi asiatici au relaţii de muncă directe cu USA.

Lideri şi revoluţionari

Dintre cei şase Americani prezenţi, trei sunt personalităţi de primă mărime ale Administraţiei SUA (George W. Bush, Condoleezza Rice, Donald Rumsfeld), Bill Clinton, iar ceilalţi doi sunt astre în ascensiune ale politicii: democratul Barack Obama, senatorul de Illinois şi puternicul lider republican din Senat, Bill Frist, şi el cu ambiţii prezidenţiale.

Pe listă se mai află Britanicul Maloch Brown, Gordon Brown, Javier Solana şi noul Papă Benedict al XVI-lea (Joseph Ratzinger). Au fost confirmaţi Al Sistani, Hu Jintao şi Kim Jong Il. Intră în clasificare Premierul indian Manmohan Singh, Sud-Africanul Mbeki, Venezueleanul Chavez şi teroristul iordano-irakian Zarqawi.

Artişti şi entertainers

Aici clasificarea este influenţată de cele mai recente succese. Prin urmare, pe listă se află laureaţi ai premiului cinematografic Oscar precum Clint Eastwood şi Hilary Swank, iar surprinzător Michael Moore, Dan Brown (*Codul Da Vinci*), arhitectul spaniol Santiago Calatrava şi Miuccia Prada, Sean Penn.

Întreprinzători şi "titani"

Sunt prezenţi toţi marii reînnoitei *"new economy"*, Steve Jobs (Apple) duo al Google, Meg Whitman (şi Bay), Craig Newmark, fondatorul celei mai faimoase şi apelate liste on-line, James L. Balsillie (Black-berry) şi Martha Stewart.

Printre străini se află compania coreeană Samsung, cea chineză Huawei şi Rusul Abramovici, petrolist, miliardar şi proprietar al Clubului de fotbal Chelsea.

Eroi şi icoane

Din categoria cea mai râvnită fac parte Nelson Mandela şi Dalai Lama, Bill Gates şi Michael Schumacher, dar şi nume hotărît mai puţin importante: Ellen MacArthur, Stephen Lewis Hania Mufti (iordaniană), Lubna Olayan, procurorul New Yorkului şi Eliot Spitzer.

Oameni de ştiinţă şi gânditori

O categorie stranie unde se poate întâlni numele lui Karl Rove, consilier *"principal"* al lui Bush, istoricul Timothy Garton Ash, Natan Sharansky, Jeffrey Sachs şi discutabilul (pentru unele afirmaţii privind femeile) rector al Universităţii Harvard, Larry Summers.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

Din presa străină

MAI EXISTĂ AL-QAIDA?

Întrebarea nu este lipsită de rost, având în vedere că dacă răspunsul ar fi afirmativ ar pune în chestiune întreaga retorică antiteroristă ce stă în prezent la baza politicii interne şi externe a multor guverne, este de părere analistul politic Alberto Piris, în editorialul publicat de ziarul *Estrella Digital*.

S'ar putea totuşi să fie adevărat, după cum comenta Jason Burke în revista americană *Foreign Policy* în urmă cu câteva luni. El spunea că structura pe care Al-Qaida o construise de mulţi ani în Afganistan a fost distrusă în timpul invaziei, pentrucă liderul său, Osama Ben Laden şi fidelii lui muriseră, au fost încercuiţi sau au încercat să fugă care încotro, incapabili să-şi coordoneze la distanţă acţiunile. În schimb, ideologia organizaţiei s'a extins iar tentaculele sale par să crească la nesfârşit. Spunea analistul american că este vorba de *"o ideologie radicală, internaţionalistă, sprijinită de o retorică antioccidentală, antisionistă şi antisemită (sic!)"* care a fost adoptată de multe şi variate grupări teroriste şi care nu prea mai au legătură cu Ben Laden şi cercul său redus de apropiaţi.

Sunt însă şi multe alte grupări teroriste care se identifică cu obiectivele iniţiale ale lui Ben Laden şi care îi copiază metodele, altfel spus *"acţionează în stil Al-Qaida"*, afirmă John Burke, însă acest nume nu mai are decât valoare de franciză, având în vedere că serviciile secrete israeliene deja nu îl mai utilizează ca atare, preferând în locul său să folosească titulatura de *"jihad internaţional"*. Strategia antiteroristă a SUA şi a ţărilor care o urmează fără să se gândească prea mult la nume are drept bază obsesia de a urmări reţelele clandestine, extinse în întreaga lume pentru a căuta şi anihila nucleul său central, cu ideea că, odată decapitat acesta, întregul sistem terorist care îl susţine se va nărui.

La fel au crezut şi că după prinderea lui Saddam Hussein, rezistenţa irakiană se va desfiinţa. Fraza la care Burke recurge sistematic pentru a justifica aberanta teorie a războiului preventiv este: *"Să o distrugem în exterior, pentru a nu fi atacaţi în interior"*. Este şi motivul pentru care a fost invadat Irakul, ceea ce a implicat şi o serie întreagă de greşeli: poporul irakian nu i-a primit pe cuceritori cu braţele deschise; inexistentul terorism irakian a crescut ca o spumă; SUA s'au împotmolit într'o luptă dură împotriva rezistenţei pentru care nu erau pregătite.

Grijuliu să răspundă temerilor alegătorilor săi, guvernul Bush s'a grăbit să ridice un scut antiterorist, asemănător scutului *"războiului galaxiilor"*. Se vorbeşte deja de sisteme de supraveghere şi observare a oraşelor SUA, pentru controlarea zonelor mai sensibile şi de programe informatice sofisticate care pot detecta automatic - spun unii - activităţile unor persoane suspecte care se plimbă prin faţa unor edificii-cheie, precum cele având asupra lor pachete, sau bagaje de altă natură. Sunt câteva din serviciile care vor fi puse la dispoziţia cetăţenilor pentru a le garanta securitatea internă.

Aşa cum comenta ziarul *The New York Times*, cu aceste sisteme de control orice persoană care se plimbă pe stradă poate deveni ţinta unei supravegheri constante. Se va garanta astfel - potrivit versiunii oficiale - securitatea internă a SUA, iar guvernul său se va dedica urmăririi fără frontiere a teroriştilor, atacându-i militar în ţările în care se bănuieşte că se ascund. O astfel de abordare pleacă însă dela o greşeală iniţială. Nu există nici o îndoială că democraţiile moderne ale lumii dezvoltate sunt extrem de vulnerabile în faţa terorismului. Ceea ce trebue avut însă în vedere, în primul rând, este că democraţia în sine poate fi la fel de sensibilă la atacurile teroriste ca şi rafinăriile, aeroporturile sau centralele nucleare.

Când un guvern se lasă copleşit de tentaţia secretului; când începe să-i considere pe proprii cetăţeni ca pe nişte fiinţe neajutorate, manevrabile şi temătoare, care au nevoie de un tată protector; sau când îi consideră pe toţi suspecţi, supunându-i unor sisteme extreme de control şi supraveghere, atunci democraţia suferă cu adevărat efectele terorismului, când libertăţile sunt îngrădite şi sunt încălcate cele mai elementare drepturi ale cetăţenilor. În acest fel, fără măcar să fie supusă unui atac terorist, democraţia începe să sufere efectele cele mai periculoase.

Problema cu care se confruntă statele democratice nu se poate rezolva în acest fel. Fără a se preda vreodată terorismului, dar menţinând activă o eficienţă şi polivalentă politică antiteroristă, societatea are nevoie de dezvoltarea unei mentalităţi adaptate la realitatea modernă. Trebue asumat faptul că acţiunile teroriste, în lumea de azi, trebue considerate drept grave perturbări inerente activităţii umane, asemeni catastrofelor aeriene, accidentelor de trafic sau calamităţilor naturale. Terorismul, ca infracţiune, nu va dispărea niciodată în totalitate, ceea ce nu înseamnă că nu trebue combătut fără încetare.

Cât timp există în lume condiţii prielnice pentru crearea şi alimentarea grupărilor teroriste, acţiunile guvernelor trebue să se aşeze pe faptul că periculozitatea terorismului să nu depăşească limitele tolerabile, a căror gestionare să intre în întregime în responsabilitatea acţiunii politice. Orice stat democrat poate supravieţui terorismului, dacă dispune de mijloacele necesare pentru a-i face faţă şi este capabil să prevadă unele din acţiunile sale. Cele care nu vor supravieţui sunt cele care se vor lăsa copleşite de epidemia fricii, prin care cetăţenii dezorientaţi şi surprinşi permit să le fie încălcate cu indiferenţă cele mai elementare drepturi democratice.

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ HAMILTON

P.O.BOX 78010 WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONT. CANADA, L9C 7N5
Tel: 905 389 0644; 905 388 6513 E-mail: campul. romanesc @ gmail.com

COMITETUL INTERNAŢIONAL

AUSTRALIA:	Mihai MAGHIARU
	Mitin VARIETESCU
BULGARIA:	Prof.Nicoleta CIACHIR
BASARABIA:	Raisa PĂDUREAN
	Ştefan URÎTU
	Oleg BREGA
	Dorin CHIRTOAGĂ
CANADA:	Pr.Dumitru ICHIM
	George BĂLAŞU
	NICĂPETRE
	Dr. Leonard VULPE
ELVEŢIA:	Ştefan RACOVIŢĂ
FRANŢA:	Ştefania BIANU
	Dan CULCER
	Sergiu GROSSU
GERMANIA:	A.Schaffer GÂRLEANU
	Alexandru DRĂGHICI
ITALIA:	Sorin CEHAN
	Marioara CÂRLAN
NORVEGIA:	Valeriu PAVEL
	Bogdan EZECHIL
ROMÂNIA:	Prof. Doru MUNTEAN
	Prof. Viorel CUCU-PALTIN
	Prof.Silviu COSTACHIE
	Daniel NEAMU
	Andrei MURARU
	Alexandru MURARU
SPANIA:	Gabriel
SUEDIA:	Pr. BORCA
	Elena BORCA
STATELE UNITE:	Prof.John HALMAGHI
	Prof. Nicolae ILIESCU
	Prof.Nicholas DIMA
	A. Sergiu MARINESCU
	Grigore CULIAN
	Prof.Sebastian DORNEAN
	James MILLEW
	Adriana HEGBELI

COMITETUL LOCAL

Mihaela MOISIN, Preşedinte
Dumitru RĂCHITAN
Vasile ASCENIUK
George DONISON
Florin SĂNDULESCU
Emilia RĂCHITAN
Virgil ZAMFIR
Dana ZAMFIR
Alexandru TOMESCU
Aneta TOMESCU
Tudor MURGOCI
Duţă AMEDEO
Tudor DĂNILĂ
Constanţa DĂNILĂ
Elisabeta MOISIN
Maria ARNĂUTU
Lena BĂLAŞU

SECRETAR GENERAL EXECUTIV:
Andrei BĂDIN

Organizează anul acesta la "Câmpul Românesc" între

Vom avea ca oaspeţi personalităţi venite din toată lumea. Ne vom bucura şi de prezenţa oficialităţilor din ţară

21 AUGUST - 28 AUGUST 2005

SĂPTĂMÂNA ROMÂNILOR

Tema reuniunii

Relaţiile Românilor din emigraţie cu Ţara

Săptămâna începe cu

SĂRBĂTORIREA HRAMULUI

CAPELEI SFÂNTA MARIA

DELA CÂMPUL ROMÂNESC

CU ACEASTĂ OCAZIE SE VA OFICIA LA CAPELĂ SFÂNTA LITURGHIE DE UN SOBOR DE PREOŢI

După slujba religioasă va avea loc picnicul anual al celor trei comunităţi: Toronto, Kitchener şi Hamilton

Centrul Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc